925

Rosiland Garson

DRAGOSTE ȘI SUFERINȚĂ

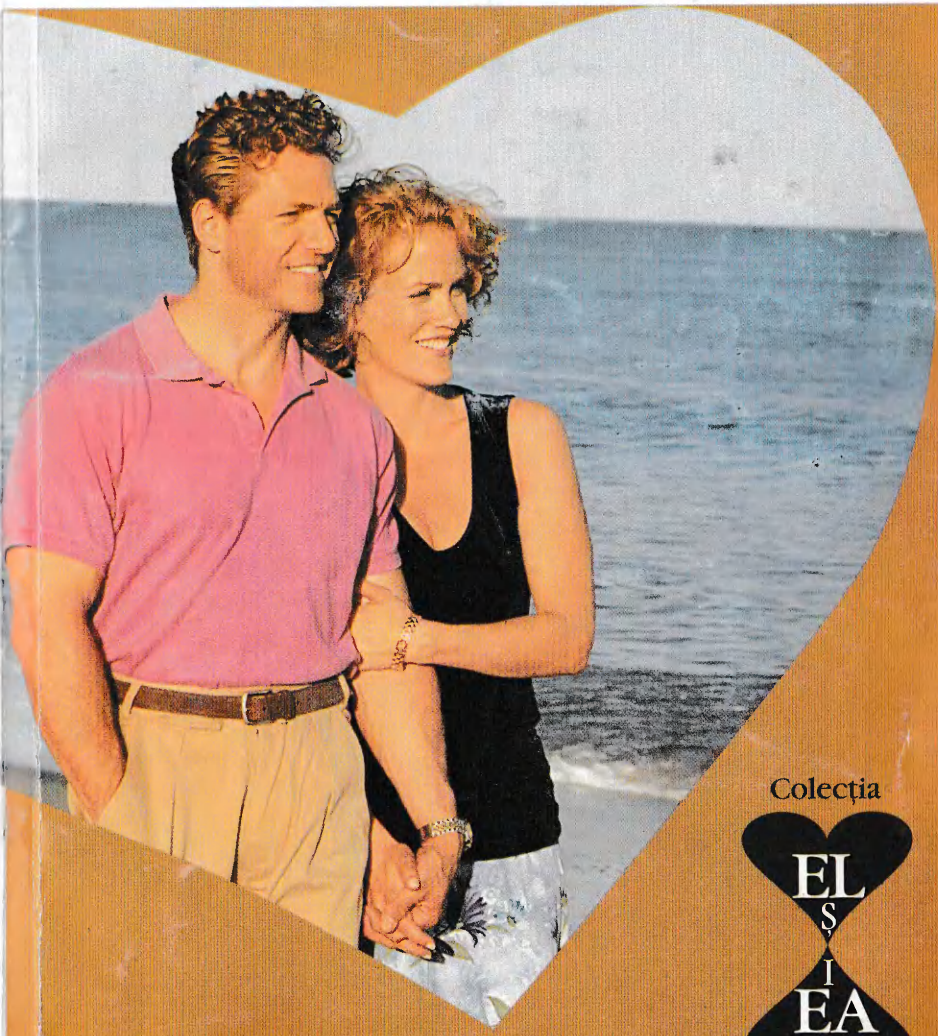

Colecția EL ȘI EA

ALCRIS

Trimitem colete cu cărți pentru persoane juridice și fizice în orice zonă a țării, fără taxe poștale.
Persoanele juridice pot achiziționa cărți și direct de la sediul firmei noastre din str. Panait Istrati, nr. 62, sector 1, București, beneficiind astfel de un rabat avantajos.
Cei interesați pot telefona la numerele: 021.223.63.07; 021.224.16.98.

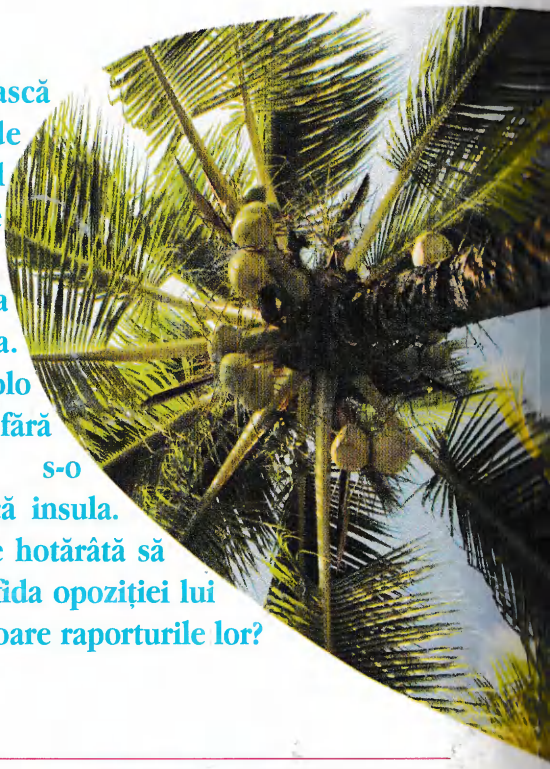

Sperând să trăiască liniștit și departe de femei, Julian Caswell acceptă postul de administrator al plantației de pe insula tropicală Valeira. Descoperind însă că acolo trăiește o fată rămasă fără părinți, încearcă s-o determine să părăsească insula. Dar Philippa Crane este hotărâtă să rămână pe insulă în pofida opoziției lui Julian. Cum vor evolua oare raporturile lor?

THE BEST

ISBN: 978-973-580-869-3

PREȚ: 10 LEI

ROSILAND GARSON

Dragoste și suferință

Traducerea și adaptarea în limba română de:
CORNELIA ALEXOI-SHILI

ALCRIS

Capitolul 1

Căldura amiezii se infiltra printre jaluzelele lăsate.

Camera se încinse, dar era totuși mai suportabilă decât veranda, în care zburau o mulțime de insecte, iar șopârlele se plimbau nestingherite pe pereți.

Julian Caswell își pusee brațe pe birou și-și trecu încet privirile peste fețele celor doi vizitatori.

Chipul doctorului era palid, iar ochii apatici...

Sora Harrington avea ochii ceva mai vioi, însă fața era la fel de trasă.

– Sunt pe insula asta doar de patru zile, începu Julian Caswell, dar am constatat deja câte probleme există aici. Vreau însă să știu ce e cu fata despre care vorbește toată lumea?

– Tatăl ei era englez. A murit acum câțiva ani, la o vânătoare, răspunse doctorul. Mama ei, tot englezoaică, a fugit de aici, cu un alt bărbat, lăsându-și cei doi copii – fata despre care ați auzit și fratele ei – în grija soțului.

– Tânărul însă a murit de curând, de febră tifoidă, iar fata s-a

retras împreună cu o servitoare portugheză bătrână, într-un bungalou izolat din vârful dealului, preciză sora Harrington.

– N-au vecini?

– Ba da, au câțiva vecini, dar numai bărbați. Niște pădurari.

– Și n-ați sfătuit-o să se întoarcă în sat?

– Ba da, răspunse din nou asistenta. Am implorat-o, chiar, dar nici nu vrea să audă.

– Are bani? se interesă domnul Caswell.

– Da, destui. N-are niciun motiv să trăiască în Valeira. Mai ales acum că a rămas și fără fratele ei.

– Ce vârstă are?

– Șaptesprezece ani.

– Și... ce credeți că e de făcut în acest caz? întrebă el, ridicându-și sprâncenele negre frumos arcuite.

– Ar fi bine să mergeți chiar dumneavoastră să vorbiți cu ea, interveni doctorul, cu o voce plictisită. Explicați-i la ce pericole se expune. Și eu și sora Harrington am încercat s-o facem să înțeleagă că nu e bine că s-a hotărât să trăiască în pustietatea aceea, unde vecinii ei sunt mai mult beți.F

– Cum se numește această fată?

– Philippa Crane, răspunse sora Harrington. Sinceră să fiu, sper s-o convingeți să se întoarcă în Anglia, de unde au venit părinții ei. Se prea poate ca acolo să mai aibă niște rude.

– Ne facem mari griji pentru această fată, spuse doctorul. Vă rugăm să stați de vorbă cu ea și să ne anunțați și pe noi dacă ați reușit s-o convingeți că e mai bine să plece în Anglia.

Julian le promise că va merge la Valeira cât mai curând posibil, apoi îi conduse până în fața clădirii, unde îi aștepta o mașină veche,

prăfuită.

Sora Harrington se urcă la volan, iar doctorul ocupă locul de lângă ea, punându-și mâinile între genunchi și plecându gânditor capul.

„Parcă ar fi dopat", se gândi Julian, privindu-l... „Nu se citește niciun fel de emoție pe chipul lui". Se întoarse în biroul lui și-și umplu un pahar cu whisky, în care adăugă două degete de apă.

În următoarele șase luni, va trebui să muncească din răsputeri.

Dar pentru asta venise aici... Ca să muncească și să fie singur... Departe de lumea gălăgioasă a cluburilor, de petreceri și de scandaluri. Departe de feme ca Lilias, cu atitudinea lor dezgustătoare.

Din fericire, Valeira atrăgea puțini turiști, așa că se putea bucura din plin de liniștea la care râvnise.

După ce bău whiskyul, își sună majordomul să-i aducă prânzul: supă, pește și nelipsita salată de pawpaw.

Apoi se duse să discute cu Drew, șeful intendenților.

Acesta tocmai își terminase sandvișul și începea să-și bea berea, la umbra unui copac gros, cu o coroană de ramuri bogate.

Drew era un tip mic de înălțime, roșcovan și îndesat, puțin mai tânăr decât Julian, dar foarte serios și atras de munca sa.

Astfel, în doar trei zile, reușise să-l facă pe Julian să-l îndrăgească de parcă ar fi fost prieteni din copilărie.

– Locuiești împreună cu Crawford? îl întrebă Julian.

– Da. Împărțim una din casele din vârful dealului.

– Vă înțelegeți bine?

– Da, deși are toane, uneori. Dar mă rog, are doar douăzeci și șase de ani.

– De ce spui că are toane?

– E cam nervos, deși nu bea mult.

– Locuiți lângă bungaloul în care locuiește Philippa Crane?

– Pe aproape.

– O vedeți deseori?

– Nu, noi ajungem acasă doar seara, iar ea seara nu iese din casă. Crawford o place foarte mult, dar e doar o copilă. Bryson e cel mai apropiat vecin al ei. Și Clin Dakers, pădurarul.

– Spune-i lui Crawford să vină mâine dimineață la mine, la prima oră. Va sta două săptămâni în Lagos, pentru a recruta muncitori care să lucreze aici.

După care, Julian se urcă în mașina lui și plecă să inspecteze plantația.

Când se întoarse, era aproape întuneric, așa încât se pregăti imediat de cină. Își făcu un duș, și îmbrăcă haine curate.

Bucătarul, pe care-l adusese din Cape Palmas, puse mâncarea pe masa din sufragerie. De data asta, friptură de pui și garnitură de orez cu fasole, iar la sfârșit o cafea.

După ce mâncă, luă o carte de pe rafturile prinse în perete și se așeză în fotoliu.

De când venise acolo, luase obiceiul să citească literatură, cel puțin două ore, în fiecare seară.

Dar nu după mult, gândul îi zbură la Philippa Crane.

Realizând că nu se putea concentra, își aprinse o țigară și ieși pe terasă.

Va trebui să meargă cât de curând s-o viziteze pe această fată și s-o determine să se mute în alt loc.

Doctorul și asistenta avuseseră perfectă dreptate: nu e posibil ca

o fată tânără să locuiască printre atâția bărbați...

Gândindu-se la toate acestea, Julian aruncă țigara și o stinse cu talpa pantofilor eleganți. Apoi, se întoarse din nou în casă.

Cum nu-și găsi însă liniștea, după scurt timp ieși grăbit din casă și porni în pas întins spre dealuri.

Era o noapte cu un cer senin, înstelat, care prevestea o altă zi foarte căduroasă, deși, acum aerul se răcorise simțitor.

Imediat ce luminile casei fiicei lui Crane apărură la orizont, Julian se gândi că ar fi foarte bine să discute cu fata chiar în acea seară.

Grăbi și mai mult pasul, iar când ajunse lângă poarta locuinței se uită la ceas...

„Doar nouă și jumătate", își spuse. „Nu e prea târziu s-o vizitez".

Nici nu sfârși bine acest gând și ușa bungaloului se deschise larg, iar în capătul scărilor apăru o fată subțire, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni scurți galbeni și o bluză albă.

Părul roșcat, ars de soare, îi încadra în dezordine fața mică și palidă, iar ochii mari, verzi, se opriră asupra lui.

– Bună seara, spuse Julian, cu un zâmbet blând. Probabil ai auzit că am sosit acum câteva zile. Sunt Julian Caswell, noul administrator al plantației.

După ce termină fraza însă, observă surprins că fata îndreaptă un pistol exact spre cel de-al treilea nasture al cămășii lui.

– Îmi pare rău că vă salut în acest fel, răspunse ea peste câteva momente, dar continuând să țină pistolul îndreptat spre el... Dar n-am mai primit nicio vizită la o oră așa de înaintată. Nu am nicio legătură cu plantația dumneavoastră, dar dacă doriți să stați de vorbă cu mine, reveniți mâine dimineață.

– Pune pistolul jos, fetițo, o sfătui Julian, cu aceeași blândețe. N-am de gând să te violez. Dacă aș fi dorit să mă culc cu o femeie, n-aș fi căutat în niciun caz o fată de șaptesprezece ani. Vreau doar să stăm de vorbă.

– Îmi pare rău. Dacă vă veți apropia mai mult, voi fi nevoită să trag. Vă rog să plecați.

Dar Julian nu avea nici cea mai mică intenție s-o asculte.

Astfel, făcu un salt spre ea și ducându-i mâna la spate, îi luă pistolul. Apoi puse un picior în ușă, pentru a împiedica închiderea ei și intră în hol, zâmbind ca și până atunci.

Fata își lăsă privirile în pământ, apoi intră în sufragerie, făcându-i semn lui Julian s-o urmeze.

Acesta se supuse, după care se întinse spre dulăpiorul aflat deasupra bufetului și puse pistolul acolo.

– Aici îl ții, nu? Sper că ai grijă să încui acest dulăpior în timpul zilei. Ia loc și hai să fim prieteni, spuse el, măsurând-o din cap până-n picioare.

După ce fata se așeză pe un scaun, cu mâinile în poală și privindu-l printre gene, Julian luă loc pe brațul fotoliului de lângă ușă.

„Pare prea inteligentă pentru a fi tratată ca un copil recalcitrant, dar prea crudă, totuși, pentru a fi tratată ca o femeie", se gândi el, privind-o lung.

– A folosit cineva acel pistol? o întrebă Julian după un timp.

– Doar o singură dată. Am auzit un zgomot în grădină, în miez de noapte, așa că am ieșit și am tras câteva focuri într-acolo. A doua zi dimineață, am găsit în curte o maimuță moartă.

– Aha, făcu el, gânditor.

– Când i-am povestit această întâmplare lui Matt Bryson, nu i-a venit să creadă, zâmbi ea. A spus că sunt o trăgătoare formidabilă. Am făcut și un concurs. Eu am avut unsprezece puncte din douăsprezece. El a făcut doar zece puncte. Ca premiu, mi-a dat o eșarfă de mătase.

– Bryson? Ce fel de vecin e?

– Minunat. M-a ajutat foarte mult când fratele meu era bolnav. De asemenea, s-a ocupat de înmormântarea lui. Eu nu mai eram în stare decât să plâng. Despre Matt se spune că e nebun și poate e adevărat, dar știe să fie un prieten foarte apropiat.

– Un om cu reputația lui Bryson nu e niciodată amabil fără a avea un motiv. Ar trebui să fii atentă cu el. Ce bărbat mai locuiește în apropiere?

– N-am nicio problemă cu vecinii mei. Domnul Dakers mă privește într-un mod mai aparte, dar nu mi-a adresat niciodată vreo vorbă necuviincioasă și chiar mă duce duminica la tenis, unde joc cu Roger Crawford.

Julian își puse o țigară între buze și întrebă politicos:

– Îmi permiți?...

– Da. Îmi puteți da și mie una?

Julian îi oferi o țigară, apoi i-o aprinse:

– De ce n-ai plecat de pe insula asta? Nu e bine să te încrezi în nimeni, aici. E periculos să trăiești izolată.

– Aici e casa mea, răspunse ea, făcând rotocoale de fum. Unde să mă duc? N-am pe nimeni, în lumea asta.

– Ai o mamă.

– Ah! Deci ați auzit multe despre mine! Acum știu în sfârșit de ce ați venit aici. V-a trimis cineva de la Asistența socială, nu? m-am

gândit eu că n-ați fi venit din proprie inițiativă.

Julien clătină încet din cap, apoi insistă:

– Știi ceva despre mama ta?

– L-a părăsit pe tata când aveam doar zece ani, dar n-am mai văzut-o de când aveam șapte ani, pentru că am fost la școală în Anglia.

– Și... unde e mama ta acum? Ai idee?

– Nu. Nici nu mă mai gândesc la ea, deși n-o urăsc. Fratele meu o ura. Nigel era mai mare ca mine cu opt ani, așa că-și amintea foarte bine de ea. Eu, nu...

– Ai venit aici din Africa de Sud?

– Din Cape Town. Nigel și cu mine am fost dați în grija unei familii de acolo. Apoi, el a venit la Valeira, iar eu am plecat la școală. Nigel a susținut întotdeauna că nu e bine să stăm împreună până nu mă maturizez.

Julian trase din nou din țigară, apoi își plimbă vârful unui pantof peste covorul gros.

Fata luă un scăunel de lângă șemineu și se așeză la picioarele lui Julian.

– N-ați fost niciodată căsătorit, nu-i așa, domnule Caswell? Ceva îmi spune că sunteți un burlac convins.

– Nu. Mă surprinde să văd atâtea lucruri rare pentru zona asta, în casa ta. Dulapurile sculptate și tapiseriile de pe pereți nu sunt specifice Ecuatorului.

– Ah, tapiseriile sunt degradate acum, replică ea cu regret. Și n-am dat mobila cu parafină, pentru a păstra lemnul într-o condiție optimă, spuse ea stingând țigara în scrumiera de pe măsuța din fața lor și ridicându-se. O să-mi pun un whisky... Dumneavoastră doriți?

– Obișnuiești să bei? întrebă uimit Julian.

– Nu prea des. Și nici nu fumez decât foarte rar, dar acum că v-ați aprins țigara sub nasul meu, am simțit nevoia să fumez. Sunt un om matur, nu un copil, adăugă ea, apăsat.

– Mda, făcu el, urmărindu-i mișcările. De ce nu te duci să locuiești în clădirea celor de la Asistența socială?

– Cu doctorul acela pe jumătate adormit și cu sora Harrington care m-ar urmări tot timpul? Nu, mulțumesc. Nu vreau să trăiesc alături de asemenea persoane plicticoase și nici într-o atmosferă de spital.

– Ascultă! continuă Julian, oftând. Nu mai poți continua să locuiești aici, unde ai ca vecini doar bărbați. Până acum n-ai avut probleme cu ei, pentru că îți respectă doliul, dar peste câteva săptămâni nu vei mai fi în siguranță printre ei. Nu ești proastă și ai trăit destul pe insula asta, pentru a ști că la beție un bărbat ca cei care locuiesc aici, se poate transforma într-o fiară. Monotonia acestui loc, căldura înăbușitoare, faptul că n-au soțiile cu ei, îi pot face să nu se mai poată controla în prezența unei fete tinere, ca tine. Nu îți cer să mergi la cei de la Asistența socială, ci să părăsești insula. Cât mai curând. Dacă n-o vei face, te voi duce eu însumi la vapor și te voi îmbarca pentru Anglia.

Phil făcu un pas înapoi și-l privi în ochi:

– Credeți că îmi face plăcere să trăiesc singură? Sunt o ființă omenească... Această casă a fost singurul meu cămin. Tata îmi vorbea foarte frumos despre această casă în scrisorile lui. Și Nigel, la fel. Pe urmă, cât am stat aici cu fratele meu...

– Lasă sentimentalismele și fii rațională. Ce e așa de nemaipomenit între acești patru pereți, unde te bântuie amintiri

neplăcute? La vârsta ta, trebuie să stai în compania tinerilor... Aici nu există nicio altă fată și niciun alt băiat de vârsta ta. Oamenii din sat nu te plac...

– Știu, răspunse ea cu glas tremurător, de aceea m-am și ascuns în Valeira. Aici, am cel puțin un acoperiș deasupra capului și doi prieteni buni. Vă închipuiți probabil că dacă sunteți administratorul acestei plantații, aveți dreptul să vă amestecați în treburile oamenilor de aici. Dar nu e chiar așa. Tatăl meu a dat o mulțime de bani pe pământul pe care e bungaloul, ca și pentru cel din jurul lui, care e tot proprietatea noastră.

– Bine. O să-ți fac o ofertă de lucru în compania noastră și vei putea atunci să trăiești la Londra sau la Cape Town, unde avem filiere.

– Ce vă face să credeți că într-un oraș mare voi fi mai în siguranță decât aici? întrebă ea zâmbind. Probabil doriți să scăpați de mine, deși nu înțeleg cu ce vă încurcă prezența mea aici. Dar nu voi pleca nicăieri, domnule Caswell. O să stau în această casă atâta timp cât vreau. Și... să știți că sunt perfect capabilă să-mi port singură de grijă.

Julian se ridică brusc în picioare, iritat.

– Ești un copil precoce, așa cum mi-am închipuit, dar văd că nu înțelegi că poți să fii o ispită pentru bărbați. În consecință, dacă nu vei fi de acord să te muți de aici, va trebui să te urc primul vapor pentru Anglia, cum ți-am spus.

– Nu se va întâmpla nici una, nici alta... Și cum cred că v-ați îndeplinit sarcina, puteți să vă întoarceți la casa dumneavoastră și să uitați de mine. Nu e cazul să vă bateți capul cu o fată ca mine, vă asigur. Știu să-mi port singură de grijă.

Julian se răsuci spre ușă, dar apoi se opri.

– Ai aproape o săptămână să te decizi. În weekend, va ancora aici un vas englez, care va pleca spre țara ta natală miercuri. Noapte bună. Sper că nu-mi vei face probleme, mai aruncă el peste umăr. Am și așa destule...

După care, Julian ieși, lăsând ușa de la sufragerie întredeschisă, dar pe cea de la intrare trântind cu putere.

Phil îi auzi în scurt timp pașii îndepărtându-se pe cărarea pietruită.

„Bestie trufașă!" se gândi ea încruntându-se, după care închise ușa principală cu zăvorul și stinse luminile.

Apoi se duse la fereastră și se uită lung în noapte.

„Am uitat să-i spun cât de bună e Manoela în mânuirea cuțitului", se gândi ea...

„Cu ea, sunt în deplină siguranță. Ar fi fost de-ajuns să scot doar un țipăt, ca intrusul să rămână fără gâtlej".

Zâmbind mulțumită, Phil își dădu jos sandalele și-și descheie încet nasturii bluzei.

„Va trebui să-mi cumpăr niște haine noi", reflectă ea. Cele pe care le-am cumpărat cât am fost la școala din Cape Town mi-au rămas mici și mă strâng la piept. În plus, rochiile sunt acum foarte scurte... Nu mă voi putea îmbrăca doar în pantaloni scurți, de acum înainte. O să-mi cumpăr ceva la care voi putea asorta eșarfa de mătase primită de la Matt".

***

A doua zi dimineață, Phil era în grădină, plimbându-se desculță prin iarba încărcată de rouă și plivind din când în când buruienile, când Matt Bryson o salută de pe terasa casei lui, aflată la câțiva metri depărtare.

– Bună dimineața, îi strigă ea, fluturând o mână spre el. Am nevoie de un sfat părintesc. Pot să vin până la tine, sau vei trece pe la mine, în drumul spre serviciu?

– Vino tu aici, drăguțo. Eu am fost plecat azi-noapte și mă simt obosit.

Phil alergă în casă să-și pună sandalele.

O dată la zece zile, Matt își petrecea noaptea pe plajă, așa că în dimineața următoare ochii îi erau roșii și inflamați.

În același ritual intra și relaxarea de pe terasă, imediat ce se vedea la casa lui. Astfel, obișnuia să stea câteva ore bune pe banca de lângă masă, cu un pahar de limonadă în față.

Așa îl găsi Phil acum.

– Ai luat micul dejun? îl întrebă ea zâmbind.

– Nu. Az-noapte am mâncat o friptură de porc și niște ouă de bibilică, așa că mă simt încă plin. Și bineînțeles, am băut prea mult vin, adăugă el surâzând.

– În acest caz, astăzi nu trebuie să mai bei decât apă și cafea. În locul tău, m-aș fi rușinat să ajung într-o stare așa de proastă din cauza chefuitului.

– Da, ai dreptate, scumpo.

– Matt, spuse fata după o ezitare... L-ai întâlnit cumva aseară pe administratorul plantației ? Domnul Caswell...

– Nu l-am văzut aseară, spuse el, aprinzându-și o țigară. Te-a vizitat? adăugă apoi, privind-o cu sprâncenele ridicate.

– Da. A fost la mine aseară, pe la nouă. M-a surprins că s-a deranjat să urce până în vârful colinei doar ca să stea de vorbă cu mine... Nu cred că fac parte din îndatoririle lui...

– L-ai împușcat?

– Nu, dar îmi pare rău că n-am făcut-o. Are de gând să mă îmbarce pentru Anglia, nemernicul.

– A, da? întrebă el, surprins. De ce vrea să facă asta ?

– Ca și sora Harrington, spune că o fată tânără nu poate să locuiască în vecinătatea atâtor bărbați.

– Păi... eu sunt bătrân, nu te-aș putea privi niciodată altfel decât ca pe un copil. Drew e la fel de în vârstă ca mine. Mai rămâne în discuție doar Dakers, care are treizeci de ani, și tânărul Crawford.

– Marele Julian mi-a spus că nu trebuie să mă încred în tine. Mi s-a părut ciudat că mi-a dat acest sfat.

– Diavolul! spuse Matt printre dinți. Poate în el n-ar trebui să te încrezi, draga mea. Nu e nicio altă tânără pe aici și e prea ocupat să-și caute pe cineva în altă parte. Am aflat că a avut o relație în Kenya, unde a lucrat înainte, dar că femeia l-a părăsit pentru că n-avea timp să se ocupe de ea.

Urmară câteva momente de tăcere, timp în care Matt mai bău puțin din limonada lui, iar Phil se sprijini de balustrada verandei, uitându-se gânditoare peste colină.

– Ai putea să te căsătorești cu Roger Crawford, spuse apoi bătrânul, stingând țigara în scrumiera de pe colțul mesei.

Phil nu răspunse.

Îi plăcea Roger și nu putea să uite senzația pe care o avusese când acesta o sărutase pe buze, într-o zi când ea călcase greșit la un meci de tenis și-și scrântise glezna... Atingerile lui îi stârniseră un

val de plăcere în tot trupul.

– În felul acesta, nu vei fi nevoită să-ți părăsești casa, continuă Matt. Și... cred că Roger e destul de bogat. Ar putea fi un soț foarte bun pentru tine.

– Nu vreau să mă mărit deocamdată, nici cu Roger nici cu altcineva. Vreau să rămân aici până voi hotărî ce doresc să fac în viitor. Ah, Matt, ce bine ar fi fost dacă erai tatăl meu...

– Ei bine, nu sunt... Dar când o să mă țin mai bine pe picioare, o să mă duc să vorbesc cu Caswell pentru tine. Însă nu-ți face mari speranțe că-mi va da ascultare.

Capitolul 2

Înainte de prânz, Phil coborî colina și porni de-a lungul plajei spre lagună, în ideea de a înota puțin.

La această oră nu era nimeni acolo, așa că se putea dezbrăca liniștită.

Când intră însă în apă, își aminti brusc că laguna aparținea de plantație.

„Julian Caswell îmi poate interzice să mă scald aici", se gândi ea, încruntându-se, dar continuă să înoate încă vreo câteva minute.

Apoi se întoarse la tufa sub care-și lăsase hainele, se îmbrăcă și porni spre casă.

Ajunsă însă în apropierea bungaloului, observă că pe veranda ei se afla un bărbat. Inima i se făcu imediat cât un purice, dar apropiindu-se și mai mult, realiză cine era.

– Bună, Roger, spuse Phil intrând pe poartă. Cum se face că nu ești la serviciu?

– Am o veste pentru tine, Phil! O să plec în curând la Lagos.

– Ce norocos ești! exclamă ea, ajungând pe verandă și

așezându-se pe banchetă, lângă el. Cât de curând?

– Mâine. Am fost detașat acolo, ca să caut muncitori.

– Și cât vei sta?

– Trei săptămâni.

– Rămâi la mine pentru prânz, să-mi spui mai multe despre toate astea.

Roger îi aruncă o privire fugară... De la moartea lui Nigel, nu-l mai invitase niciodată în casă.

– Aș vrea, dar din păcate nu pot, pentru că șeful mi-a cerut să fac o inspecție a plantației și să supervizez muncitorii. Sper însă că voi putea să te mai văd o dată înainte de plecare. Acum te las, Phil. Dacă invitația rămâne valabilă, voi veni la tine pentru cină, sau o oră mai devreme.

– Da, putem să luăm cina împreună, răspunse ea după un moment de gândire. Vino însă devreme... Pe la șapte.

– Bine. Voi veni la șapte, spuse el zâmbind, apoi plecă grăbit.

După prânz, Phil se odihni citind întinsă pe pat, dar mai târziu, când Manoela îi aduse ceaiul și deschise ferestrele pentru a lăsa să intre în casă răcoarea ușoară a începutului de seară, deznădejdea îi cuprinse toată ființa.

Îi va fi foarte dor de Roger Crawford, se gândi ea oftând, apoi începu să se îmbrace pentru cina din acea seară.

Astfel, căutând printre rochiile cumpărate la Cape Town, alese până la urmă o rochie verde, care-i acoperea genunchii și era mult mai lejeră la corsaj decât altele.

La rândul lui, Roger abordă o ținută specială pentru acea seară, îmbrăcând un sacou alb dintr-o stofă fină și o pereche de pantaloni noi, de un gri-închis foarte plăcut.

Cina fu de asemenea deosebită de cea servită în alte împrejurări: friptură de pui cu garnitură de cartofi copți, unt, brânză și salată, iar la desert compot de fructe, frișcă și biscuiți trași în ciocolată. Toate fiind însoțite de un vin alb, vechi și foarte aromat.

Cafeaua o băură pe terasă, spre bucuria Philippei, care nu mai ieșise seara acolo, de multă vreme.

– O să-ți fie dor de mine, Phil? întrebă Roger.

– O să-mi fie dor de partidele de tenis jucate cu tine, răspunse ea zâmbind. Clin Dakers e și el un partener bun, dar e foarte ocupat cu munca lui, în ultima vreme.

– Nu-mi palce Clin. Mă bucur că n-are timp și sper ca lucrurile să rămână la fel până la întoarcerea mea.

– De ce nu-ți place Clin?

– E prea încrezut și lăudăros. Dar să vorbim mai bine despre noi, adăugă el zâmbind. Imediat ce vei împlini optsprezece ani, te voi cere în căsătorie, Phil...

„Dar nu trebuie să aștepți până atunci... Ia-mă cu tine la Lagos mâine și ne vom întoarce aici ca soț și soție, se gândi ea, uitându-se spre grădină.

Cu voce tare însă, spuse:

– Mulțumesc că te gândești la acest lucru. Roger, continuă ea după un moment de ezitare, știi cumva ce nume are vaporul pentru Anglia, care va sosi în weekend aici?

– „Bassington".

– Cred că va pleca spre Anglia miercurea viitoare. Nu are escală la Lagos?

– Ba da... Vom trimite de aici niște chinină acolo, pentru un veterinar. Dar de ce te interesează acest vapor?

– M-a întrebat cineva...

Roger îi povesti apoi despre familia lui din Anglia și despre anii copilăriei, până când realiză că se făcuse foarte târziu și trebuia să plece.

Phil îl conduse până la poartă și-i spuse, surâzând:

– Mi-a plăcut foarte mult această seară. În ultimul timp, mă închid în casă imediat ce apune soarele.

Roger se opri în poartă și plecă privirile spre ea...

În lumina palidă a lunii, părea așa de subțire, de dulce și de feminină, încât nu se putu abține să n-o sărute pe buze, iar când observă cum i se accelerează și ei respirația, o sărută cu și mai mult foc.

Apoi, fără să mai spună nimic, porni pe cărarea care ducea spre casa lui.

Phil se uită după el, urmărind cu respirația întretăiată îndepărtarea umbrei marcată de pata albă formată de sacoul lui, până când dispăru în întuneric.

Pe urmă se întoarse în casă, cu pași rari și cu capul plecat.

În acea noapte dormi adânc, liniștită ca un copil.

A doua zi, aproape de miezul zilei, Matt își ținu promisiunea și se duse să discute cu administratorul plantației.

După două ore, când se întoarse acasă, se abătu mai întâi pe la Phil.

– Am luat prânzul cu Caswell, o anunță el, intrând vesel în sufragerie. Am crezut că n-o să-mi acorde mai mult de zece minute, dar a deschis o sticlă de vin bun și ne-am întins la povești două ore.

– Ah, ia loc și spune-mi despre ce ați vorbit.

– Toate la timpul lor, drăguțo. Nu e nimic extraordinar de

raportat. Știi, Phil... L-ai judecat greșit.

– Dar n-are niciun drept să se amestece în viața mea.

– Mi-a vorbit frumos de tine, oricum. Mi-a spus că ești foarte inteligentă pentru vârsta ta. Totuși, se teme că nu ești în siguranță aici și consideră că trebuie să pleci. Iar dacă el spune asta, nicio autoritate nu i se va împotrivi.

– Ah, ce tiranie!

– Nu e tiranie. Doar încearcă să facă totul pentru a nu avea probleme pe plantație. Sâmbătă seară, comandantul vaporului „Bassington" va cina cu Caswell. Am fost și eu invitat.

– Mă bucur pentru tine, replică ea cu un zâmbet ironic. Trei bărbați împotriva unei fete de șaptesprezece ani. Spune-le, te rog, că atunci când voi dori să părăsesc această insulă, voi fi capabilă să-mi cumpăr singură biletul de călătorie.

– Mai ai o șansă să rămâi aici... Te poți căsători cu Roger.

– Nu pot... Nu sunt... Îl plac, dar nu destul ca să mă căsătoresc cu el, spuse ea, încurcată.

– Mi se pare că v-ați înțeles destul de bine aseară, nu? zâmbi el, făcându-i cu ochiul.

– Ne-am luat la revedere. A plecat la Lagos, în dimineața asta.

– Spune-i lui Caswell că ești logodită cu Roger și nu poți pleca de aici. Dacă nu vrei să te măriți, când se întoarce el de la Lagos, spui că ați rupt logodna. Simplu, nu?

– Asta nu va face decât să amâne plecarea mea de aici. În plus, nu pot să-l amestec pe Roger în această minciună. Tu văd că n-ai niciun fel de scrupule, Matt.

– Mda, poate că nu am... Însă sunt de acord cu Caswell că ești în pericol aici, spuse el dând să plece. Ne vedem mai târziu.

Dacă și Matt a început să-l susțină pe Caswell, înseamnă că voi fi alungată de aici, se gândi ea privindu-l cum se îndepărtează. Dar ce voi face într-o țară despre care nu-mi aduc aminte mai nimic?... Viitorul meu e legat de această insulă.

Apoi se gândi că ar fi bine să se îmbarce totuși pe vaporul pentru Anglia, dar să rămână la Lagos.

O să-l caute pe Roger și se vor căsători, iar când vor veni din nou aici, Julian nu va mai avea niciun drept să intervină în viața ei personală.

***

Vasul „Bassington" ancoră în port duminică dimineață, puțin înainte de răsăritul soarelui.

Phil îl urmări de la fereastra camerei ei, care dădea într-acolo.

Probabil se va discuta chiar în seara asta despre plecarea mea, se gândi ea oftând. Julian îl are de partea lui până și pe Matt, care nici nu m-a mai căutat din ziua în care a luat prânzul cu administratorul plantației. N-am pe nimeni care să susțină rămânerea mea pe insulă.

Totuși, mai târziu, când îl întâlni pe Matt pe drumul spre magazinul de la poalele colinei, acesta o salută cu multă căldură.

– Mă bucur să te văd, Phil... Caswell a rezervat o cabină pentru tine, pe Bassington. O să treacă azi pe la tine, să stați de vorbă.

– Ai discutat cu el despre ce ți-am spus?

– Da, dar n-a fost impresionat. Nu-ți pierde însă speranța. Mai e timp până miercuri... Poate se întâmplă o minune și nu mai trebuie

să pleci.

– Matt! Pui ceva la cale?...

– Nu. Dar cine știe? Viața e surprinzătoare. Fii fată cuminte și lasă-l pe Caswell să creadă că te bucuri de hotărârea lui. Pe curând...

Julian veni într-adevăr pe la trei și jumătate în acea după-amiază și intră în casă cu același zâmbet de prima dată.

Apoi își aprinse o țigară, fără însă să mai ceară permisiunea și se așeză pe un scaun, chiar dacă Phil nu-l invitase.

– Nu peste mult o să-mi fii foarte recunoscătoare, începu el, întinzându-și picioarele. Ești prea drăguță ca să-ți pierzi tinerețea într-un loc ca ăsta.

– Nu contează în ce loc stai... Contează doar să fii fericit...

– N-ai avut încă timp să-ți dai seama ce înseamnă fericirea, fetițo. Și nu contează doar locul în care viețuiești, ci și oamenii de care ești înconjurată. Ca să ai o viață normală, e nevoie să ai și un cerc de prieteni.

– Dumneavoastră aveți o viață normală aici?... Aveți un cerc de prieteni?...

– Eu sunt în vârstă, acum... Nu mai sunt tânăr ca tine... La anii mei, ai resurse să faci față singurătății. La vârsta ta, însă...

– Dar eu n-am de gând să trăiesc singură nici aici. Vreau să fiu iubită... Și să iubesc, se confesă ea.

– Va fi foarte greu să găsești pe această insulă un tânăr ale cărui concepții despre dragoste să coincidă cu ale tale. Aici, bărbații folosesc un cuvânt foarte vulgar pentru asta... Ți-a spus Bryson că ți-am cumpărat bilet pentru Anglia?

– Da.

– O să trimit pe cineva să te ajute la bagaje...

– Nu e nevoie.

– Ce vei face cu mobila?

– A fost comandată special pentru această casă, așa că va rămâne aici.

– Aș vrea să cumpăr eu această proprietate. Cu cât te gândești s-o vinzi?

– Dacă voi fi de acord să plec de aici, vă voi face cadou și casa și pământul pe care-l am în proprietate.

– Ah, nu e posibil... Mă gândesc să-ți ofer vreo cinci mii de lire...

– Sunteți foarte generos, răspunse ea. Discutați această problemă cu Matt, după plecarea mea. Acest subiect îmi face rău acum. Doriți un ceai?

– Da, mulțumesc, dar mai întâi aș vrea să înțelegi că nu-mi face nicio plăcere să mă ocup de trimiterea ta în Anglia.

– Și totuși, o faceți... Ca să fiu sinceră, vă urăsc pentru asta, dar copiii îi urăsc întotdeauna pe cei mari când nu-i înțeleg, continuă ea cu tristețe.

Zece minute mai târziu, după ce-și bău ceaiul, Julian se ridică brusc de pe scaun:

– Mulțumesc pentru tratație. Ne vom revedea miercuri, la ora zece dimineața. Nu-ți face griji. Vei fi foarte bine în Anglia. Alege un hotel bun la care să stai și interesează-te să-ți continui studiile. Mergi și la facultate. Ești destul de deșteaptă pentru a-ți face o carieră într-un domeniu mai puțin obișnuit.

„Ah, ce egoist!" își spuse ea, furioasă, după ce Julian închise ușa în urma lui.

***

Toată ziua care urmă, Phil aștepta cu înfrigurare un semn de la Matt.

Faptul că acesta își închisese casa și servitorilor le dăduse liber, o puse serios pe gânduri.

De aceea, spre seară se hotărî să coboare la magazinul pe care-l ținea acesta, aproape de cascada învecinată cu laguna.

Când ajunse acolo, se duse la intrarea din spatele clădirii, pentru a-l căuta pe servitorul care se ocupa de curățenie. Îl găsi stând pe scară, cântând mofluz și curățind usturoi.

– Stăpânul tău e aici? îl întrebă Phil.

– Nu, domnișoară. Stăpânul e pe vapor, spuse el, arătând cu mâna vasul cu steag englez ancorat în port.

– Și cine vinde în magazin?

Băiatul îi spuse un nume neinteligibil, iar Phil deduse că era al asistentului lui Matt.

– Pregătești cina pentru stăpânul tău? întrebă fata, aruncându-și ochii spre coșul plin cu legume din apropierea băiatului.

– Da. Azi-noapte, stăpânul a dormit aici. S-ar putea să facă la fel și noaptea asta, așa că vreau să fiu pregătit.

– Aha! făcu Phil, gânditoare, îndepărtându-se.

„Probabil petrecerea de pe vapor a ținut până târziu, dacă Matt a dormit la magazin", își spuse ea încruntându-se... „Matt a uitat pur și simplu că mi-a promis să mă țină la curent cu cele discutate

despre mine la întâlnirea cu căpitanul vasului. De ce nu mă pot lăsa în pace, să trăiesc unde vreau și cum vreau?"

Când ajunse acasă, Phil se duse direct în bucătărie, unde o găsi pe Manoela pregătind ceva de mâncare.

– Manoela, spuse ea ai aflat că voi fi îmbarcată pe vaporul pentru Anglia, care e ancorat în port?

– Nu, domnișoară, răspunse servitoarea, după ce își reveni din surpriză. Niște bărbați au hotărât asta, nu?

– Da. Nu vom pleca deci de aici până vom vedea că vaporul se pierde iar în larg. Cred că ești de acord cu mine...

Servitoarea zâmbi mulțumită.

– Și câte nopți vom fi plecate de acasă?

– O noapte, sper.

– Vom traversa muntele?

– O, nu, Manoela. Ne vom ascunde, pentru că vom fi căutate peste tot. Va trebui să ne ascundem bine, ca să nu fim găsite. Înțelegi? E foarte important să fim cu atenția mărită la fiecare pas...

– Da, răspunse femeia. O să pun în bagaj multe pături și mâncare. Nu ne vor găsi, domnișoară, stai liniștită.

– Bun, spuse Phil, ieșind din bucătărie cu buzele strânse.

Gândul că va trebui să petreacă o noapte sau chiar mai multe în pădure o umplea de groază, dar era mai bine așa, decât să îndeplinească ordinele lui Julian Caswell.

***

Când soarele ajunse la zenit, Manoela și Phil se așezară pe iarba înaltă, pentru a se odihni.

Locul pe care-l alesese servitoarea era o mică poieniță ascunsă în mijlocul pădurii din vârful muntelui.

– Aici suntem în siguranță, spuse Manoela, așa că o să gătesc ceva.

– Cât de departe suntem de casă? întrebă Phil, trecând pe pătura întinsă de companioana ei.

– Sunt opt mile depărtare, domnișoară.

„Doar opt mile?" se gândi Phil. „Cu excepția popasului pentru cafea, am mers șapte ore fără întrerupere, de azi-dimineață de la ora cinci. Am făcut deci cam o milă pe oră".

„A fost așa de greu și de obositor... Manoela a folosit niște drumuri ale băștinașilor, pentru traversarea munților, altfel n-am fi ajuns până aici nici acum.

În plus, aproape toate bagajele le-a cărat ea, pe cap și în mâini".

În acest timp, servitoarea făcu la un foc improvizat o mâncare tradițională, compusă din carne la cutie și mazăre.

Când totul fu gata, se așezară să mănânce, dar Phil abia dacă ciuguli puțin dintr-o bucățică de carne.

– Vrei să rămânem aici, sau să mergem mai departe? întrebă Manoela, spălându-și farfuria cu apa dintr-un bidonaș și strângând apoi masa.

– Rămânem aici. Nu cred că ne va putea găsi cineva în acest loc.

– Dar de aici nu vom vedea când va pleca vaporul.

– Da, ai dreptate, dar te vei duce tu din când în când până în cel mai apropiat loc din care poți să vezi țărmul.

– Poate a și plecat deja.

– Poate.

– O să mă duc să văd. Tu dormi vreo două trei ore, până mă întorc.

Phil o lăsă să plece și ea se întinse pe pătură.

„Dacă vasul a plecat deja, se gândi ea, după ce se va întoarce Manoela vom porni spre casă, iar la miezul nopții voi putea să fiu în patul meu".

Cum era foarte obosită, nu peste mult timp adormi, cu toată teama pe care o simțea pentru soarta ei.

Când se trezi, o văzu pe Manoela lângă ea.

– Vaporul e încă acolo.

– Nu te-a văzut nimeni?

– Nu, nici vorbă, deși era o ceată întreagă de africani care se pregăteau să intre în pădure, probabil în căutarea noastră. Erau conduși de un alb, pe care-l strigau Drew... Dar imediat ce se va lăsa întunericul, vor fi nevoiți să înceteze căutările până la ivirea zorilor.

Phil simți că-i îngheață sângele în vene auzind vorbele bătrânei.

„Au pornit deci în căutarea mea... E foarte posibil ca tot efortul pe care l-am făcut să fi fost zadarnic. Dacă mă vor găsi, tot mă vor îmbarca".

– Acum, o să ne adâncim în pădure, domnișoară, până în zori de zi.

Phil se ridică încet și-și urmă servitoarea. Picioarele i se mișcau mecanic, cu gândurile pline de teamă.

Dar a doua zi după-amiază, în timp ce făcură primul popas pe noua lor rută, simți că era atât de sleită de puteri, încât nu se mai putea gândi nici la teamă nici la altceva.

Manoela alergă iar să vadă dacă plecase vaporul, dar de data asta se întoarse mult mai devreme i cu fața plină de bucurie:

– Vaporul e în larg!

Phil însă nu reacționă.

– Crezi că mai suntem urmărite? întrebă ea cu voce stinsă.

– Nu, domnișoară. Se pare că toată lumea s-a întors la treburile de pe plantație.

Phil nu mai puse nicio întrebare.

Manoela se încărcă apoi cu toate bagajele și o ajută și pe Phil să meargă pe cărarea care ducea spre casa lor.

După ce părăsiră pădurea și colina apăru înălțându-se semeață în fața lor, fata se lăsă să cadă în iarbă, incapabilă să mai facă un pas.

Apoi conveni cu Manoela să meargă ea înainte, pentru a vedea dacă nu se ascunde cineva în casă, în așteptarea lor.

Femeia se grăbi să urce colina și dispăru curând.

Cum începea însă să nu se simtă în siguranță în locul în care se afla, Phil făcu eforturi să se ridice din nou și să plece spre casă, fără să aștepte un semn din partea Manoelei.

Trecu așadar curând pe lângă bungaloul lui Drew, apoi pe lângă cel al lui Daker și în sfârșit pe lângă cel al lui Matt, care avea o fereastră luminată.

Casa ei era și ea luminată acum în partea din spate, dar Phil nu mai avu puterea să înconjoare grădina și intră pe poarta din față.

Nu trecu însă mult și se simți prinsă de umeri ca într-un clește.

– Deci, te-ai întors! șuieră printre dinți Julian Caswell. Meriți o bătaie bună pentru ce-ai făcut!

Spunând acestea, bărbatul o aplecă în față și începu să-i aplice câteva palme zdravene peste șezut.

– Julian! strigă ea, aproape plângând de durere.

Apoi ușa casei se deschise brusc și Manoela ridică spre ei un felinar.

Lumina care căzu pe fața fetei dezvălui un chip tras, cu broboane de sudoare pe frunte și cu cearcăne mari sub ochi.

– Dumnezeule! făcu Julian, luând-o repede pe brațe și purtând-o în casă.

***

Când Phil se trezi, în dimineața următoare, din starea de inconștiență în care căzuse, îl văzu pe Matt stând pe marginea patului.

Era îmbrăcat foarte elegant, bărbierit proaspăt și parfumat.

– Matt, făcu ea surprinsă, atât datorită faptului că-l vedea acolo cât și din cauza înfățișării lui.

Bărbatul se retrase puțin și spuse încet, ca trezit dintr-un vis:

– Ah, ai revenit la viață.

Apoi îi zâmbi cu căldura lui obișnuită:

– Cum te simți?

– Amețită... Și am un gust amar în gură. Dar mă voi simți mai bine după ce mă voi ridica din pat.

– Nu vei face asta, câteva zile. Ai pneumonie. Vrei să bei ceva?

– Stai puțin... Spune-mi ce s-a întâmplat când ați constatat că am plecat din casă?

– Bine. Dacă promiți că stai liniștită și nu încerci să te dai jos din

pat.

– Promit...

– Ei bine, am fost cu toții foarte îngrijorați când s-a lăsat întunericul și am văzut că n-ai apărut. Aseară, Caswell era pe terasă în momentul în care te-ai arătat și trebuie să-ți spun că n-am văzut niciodată un om în stare să se miște cu repeziciunea lui, ca să alerge spre tine. M-am ținut după el, dar am ajuns când erai deja în stare de inconștiență, iar el și cu Manoela te dezbrăcau ca să te întindă sub așternuturi.

– El și cu Manoela?...

– Da... Omul ăsta a stat toată noaptea lângă tine, ca să-ți dea medicamente din patru în patru ore și să-ți injecteze chinină, pentru a te scăpa de malaria care părea gata să se instaleze în trupul tău firav.

– Da? Nu mă mai mir că am simțit încă din pădure că încep să plutesc... Unde e Julian acum?

– S-a dus acasă, să-și ia micul dejun și să se bărbierească. Dar n-a plecat de lângă tine până n-a fost sigur că ți-a scăzut temperatura. O să se întoarcă.

Phil nu mai spuse nimic și Matt încercă s-o ajute să bea limonadă.

După asta, Phil se lăsă din nou cu capul pe pernă și spuse cu tristețe:

– M-ai abandonat, Matt... De ce?

– Nu te-am abandonat, copil prost, spuse el cu blândețe. Am vorbit cu un marinar să te ajute să cobori de pe vas la primul popas. iar acolo sa-ți asigure posibilitatea să te întorci, sau doar să te urci pe vapor ca să vadă Caswell că i-ai îndeplinit dorința și pe urmă să cobori cumva și să te preiau eu în barca mea cu motor.

– Oh, Matt, dacă aș fi știut ce ai pus la cale, n-aș fi plecat de acasă.

– N-am putut să-ți spun nimic înainte de a ști dacă marinarul de care ți-am vorbit va fi de acord cu planul meu. Am dormit la magazin, ca să fiu sigur că ajung pe vapor destul de devreme pentru a aranja tot ce ți-am spus.

– Oh, Matt... Îmi pare rău...

– Acum că te-ai făcut mai bine, spuse el ridicându-se de pe pat, o să plec să mă odihnesc și eu. Pot s-o trimit pe Manoela la tine?

– Nu e nevoie. O să mai dorm puțin.

După plecarea lui Matt, Phil se întoarse spre fereastră și privi afară.

Era o zi frumoasă, razele soarelui învăluiau crestele colinelor, ca un văl auriu.

Phil închise ochii și-și potrivi mai bine capul pe pernă, dar în momentul următor ușa se deschise încet și Manoela intră înăuntru cu o cafea aburindă.

– Domnișoară, a venit domnul Caswell, spuse ea pe un ton conspirativ.

– Ah, da?

– Da... Pot să-i spun să intre la tine?

În primul moment, Phil vru să spună nu, dar cum poți refuza un om care a adus și a plătit doctorul pentru tine, când ai fost grav bolnav?

– Da. Spune-i că poate intra.

Julian nu mai așteptă însă și intră în cameră, cu mâinile în buzunare.

– Ți-a dat Matt medicamentele?

– Da.

– La ora opt?

– Da, așa cred. Ceasul de perete s-a oprit...

– Acum, e timpul să iei altă doză, spuse el apropiindu-se de pat și deschizând sertarul noptierei.

Apoi luă dintr-un pliculeț două pilule și i le înmână fetei, împreună cu un pahar cu limonadă.

– Mai sunt încă patru drajeuri, continuă el, după ce Phil le înghiți. Două va trebui să le iei la ora patru, în după-amiaza asta, iar pe ultimele diseară la ora opt. Vei mai sta în pat încă trei zile, iar baie în mare nu vei face timp de două săptămâni. Am înțeles că nu vrei să pleci de pe insulă, adăugă el fără să aștepte răspunsul ei, așa că de acum înainte, după lăsarea serii, ușa ta va fi păzită de un polițist. E clar?

– Da, răspunse Phil, umezindu-și buzele.

– Bun. Trimite-o pe Manoela la mine, dacă vei avea probleme, mai spuse Julian, după care ieși.

Phil rămase un timp gânditoare, cu privirile ațintite spre ușă, apoi slăbiciunea o doborî din nou și adormi.

Capitolul 3

Recolta de cacao și de ulei de palmier tocmai se încheiase.

De partea cealaltă a muntelui, unde se aflau câteva mici plantații, se sărbătorea evenimentul prin dans, cântece și cu foarte mult vin portughez.

De asemenea, o parte semnificativă din băștinașii africani se înghesuise în biserica catolică, printre muncitorii albi și administratorii plantațiilor, ca să mulțumească Cerului pentru recolta bogată.

Totuși, se gândi Roger Crawford, sunt mai puține victime ale acestei îmbulzeli decât anul trecut: doar patru morți și șase răniți. Nu-i rău...

De când se întorsese pe insulă, cu o lună în urmă, Roger începea să se simtă din nou în formă. La Lagos simțise cu toată ființa lui lipsa aerului proaspăt de aici.

Îi prinsese totuși bine experiența de acolo și în plus, întâlnise un vechi prieten din Anglia, care se afla pe acele meleaguri în luna de miere. Tinerii însurăței îi promiseseră că vor veni să stea câteva zile

la Valeira, înainte de a-și continua drumul spre Insulele Canare.

Când Phil auzise, sărise în sus de bucurie:

– Ah, o femeie albă, de o vârstă apropiată de a mea? Dar e absolut extraordinar! În sfârșit, o să văd și eu din nou o femeie frumoasă și bine îmbrăcată!

Incitată de această idee, în zilele următoare Phil îl rugă pe Matt să-i facă rost de materiale și se puse pe croit și cusut rochii pentru ea însăși.

Totuși, continua să se îmbrace în pantaloni scurți ca și până atunci, deși începea să-și aranjeze cu mai multă grijă părul, peste care purta acum o bentiță.

În așteptarea marelui eveniment, Phil își petrecea mai toată ziua la lagună, înotând, stând întinsă la soare sau plimbându-se prin iarba înaltă.

Într-una din după-amieze, în timp ce se oglindea visătoare în apa limpede, auzi un foșnet în spatele ei.

– Clin! strigă ea când întoarse capul și văzu cine se apropiase. Nu te-am văzut de multă vreme. Unde ai fost?

– La Fernando Po. Ai început să te faci foarte frumoasă, Phil.

– Am început? râse ea, amuzată. Eram așa de urâtă înainte?

– Nu, nu erai urâtă, dar acum se vede că vei fi o femeie de o frumusețe uluitoare. Peste cinci ani, cu siguranță așa va fi.

– Mă întreb unde voi fi peste cinci ani.

– Vei fi în lumea civilizată, căsătorită cu un bărbat inteligent și bine făcut care te va adora, dar din păcate, nu te va înțelege niciodată.

– Da, cum ar putea să mă înțeleagă un bărbat ca cel descris de tine? surâse ea.

– Nu știu cum să explic, dar trăind la tropice, începi să ții mai mult la lucrurile esențiale din viață.

Phil zâmbi din nou, apoi își luă rămas-bun și se îndreptă spre casă, gândindu-se că-i plăcea Clin, însă nu atât de mult ca Roger, care era și un partener extraordinar pentru partidele de tenis.

Spre seară, tânăra fată se așeză pe bancheta de pe terasă, bând o limonadă rece și privind peste grădină terasa lui Clin, care-i făcu imediat cu mâna.

Apoi, schimbară câteva cuvinte despre vreme și puseră la cale o altă partidă de tenis, pentru zilele următoare.

Nu trecu însă mult și Roger se apropie de casa lui Phil, venind dinspre poala colinei.

Fata îl chemă imediat la ea și-l invită să bea o limonadă, nemainteresându-se de Clin, care se grăbi să intre în casă.

– Am observat de multe ori că vorbești cu Clin, la ora asta.

– Pură întâmplare, surâse Phil.

– Da? Nu e nimic aranjat?

– Nu. Ești gelos? îl întrebă ea râzând. M-a invitat să facem o excursie la plantația portughezului, de dincolo de munte. Se pleacă mâine dimineață, dar i-am spus că nu pot până săptămâna viitoare.

În acel moment, mașina lui Julian opri la poartă și fata strigă, uimită:

– Ați venit la mine?

– Da, voiam să vorbim ceva, dar cum ești ocupată...

– Ah, eu tocmai plecam spuse Roger, după care ieși, îndreptându-se spre cărarea din grădină care ducea la cabana lui.

– Du-te la magazin, Phil, spuse Julian. Vin și eu peste o jumătate de oră.

Phil dădu din cap afirmativ, pentru că se bucura întotdeauna să se amestece printre sătenii care veneau la magazin după diverse cumpărături, dar și cu noutăți din împrejurimi.

De asemenea, băștinașii obișnuiau să se îngrămădească în fața ușii, încercând să vândă la rândul lor tot felul de obiecte de artizanat.

Când se apropie Julian de ea, Phil tocmai admira o căciuliță tricotată, pe care o negresă bătrână se oferise să i-o vândă doar cu câțiva bănuți.

– Hai să plecăm de aici, spuse el, trăgând-o de mână.

Phil se grăbi să-i înapoieze bătrânei căciulița, apoi îl urmă, contrariată.

– Unde mergem? întrebă ea când Julian deschise portiera mașinii lui și o îndemnă să se așeze pe scaunul pasagerului.

– O să vezi, spuse Julian, după care înconjură mașina pentru a se instala la volan.

Phil se așeză mai bine pe scaunul încins și-i povesti de propunerea pe care i-o făcuse Clin de a merge și ea la plantația portughezului, în dimineața următoare.

– Sper că *senhor* Astartes nu mă va sechestra acolo, pentru a mă face mireasa unuia dintre fiii lui, încheie Phil râzând.

Julian ridică ușor din sprâncene:

– De ce mi-ai spus toate astea?... Te aștepți cumva să-ți interzic să mergi acolo?

– Nu. Doream doar să-mi dați un sfat...

– Dar când mi-am permis să-ți dau un sfat, nu l-ai ascultat. Nu te aștepta să mai primești vreun sfat din partea mea. Faci cum crezi.

– Nu veți merge și dumneavoastră cu noi?

– Nu. Nu agreez astfel de distracții.

Pe urmă nu mai spuseră nimic, până se apropiară de plajă, când Phil, uitându-se lung înainte, comentă:

– După ce mă voi sătura de Valeira, voi merge să văd toate statele africane.

– O ambiție stranie, pentru o fată. Nu vrei să te căsătorești, cum speră toate fetele?

– Cerule!... Nu. Nici prin cap nu-mi trece să mă mărit încă.

– Adevărat? întrebă el cu un surâs ușor.

– Da. Nu încerc să impresionez pe nimeni, cu atât mai puțin pe dumneavoastră.

Phil se uită apoi cu mai multă atenție în larg, după care se întoarse spre Julian și-l întrebă, alertată:

– Ce e acolo?

– Un iaht privat, se pare. Dacă vrei să-l vezi mai bine, ia binoclul, spuse el arătându-i cu un semn din cap obiectul de pe bordul mașinii.

Phil făcu întocmai, iar după alte câteva momente exclamă:

– Soții Foster!

– Cine?

– Doi tineri proaspăt căsătoriți, prieteni cu Roger. Duceți-mă acasă, vă rog. Vor sta la mine cât timp vor rămâne pe insulă.

– Ai tot timpul. Le va lua o oră până vor ajunge în port și încă o oră pentru procedurile de intrare pe insulă. Nu știu cât de înțelept a fost din partea lui Crawford să invite niște străini aici. Dar sper că te vor invita la rândul lor la ei, așa că vei cunoaște persoane de vârsta ta și în plus, îți vei cumpăra haine mai potrivite cu vârsta ta.

Spunând acestea, Julian întoarse mașina, ca s-o conducă pe Phil

acasă.

***

În alte circumstanțe, Daphne Foster ar fi putut să arate foarte atractiv, deoarece avea pielea bronzată, un păr blond și cârlionțat lung până peste umeri, un corp armonios și o față foarte drăguță, dar când ajunse la Valeira, era complet epuizată.

De la plecarea din Lagos, fusese nevoită să înfrunte o vreme cu temperaturi neobișnuit de ridicate și o umezeală accentuată, care o istoviseră.

În plus, suferise deoarece marea fusese agitată aproape pe tot parcursul călătoriei.

Spre deosebire de soția lui, Gordon Foster plesnea de sănătate, ca orice marinar.

– Cum poți trăi aici? întrebă Daphne la cină, privind-o pe Phil cu sprâncenele ridicate. În Anglia, doream tot timpul să fac dragoste cu Gordon și cred că lucrurile vor sta la fel când ne vom întoarce acasă, dar în luna noastră de miere în Africa, parcă n-am mai putut să simt decât răul provocat de căldura infernală de aici.

– Ah, acum ești obosită, dar peste câteva zile, după ce te vei mai întrema, vei vedea că insula noastră e de-a dreptul fermecătoare, răspunse Phil. Tatăl și cu fratele meu n-au mai vrut să plece niciodată de pe această insulă, iar eu gândesc la fel.

– Ah, bărbații se acomodează mai ușor.

– O să vezi că și tu o să te simți bine pe insulă peste câteva zile,

spuse Phil surâzând.

Peste două zile, într-adevăr, Duphne începu să se simtă mai bine, deși nu participa încă la meciurile de tenis și nu mergea la lagună decât seara.

Se distra însă de minune la petrecerile organizate de gazda ei, și cânta împreună cu Clin, care își aducea de fiecare dată chitara.

Sufletul acestor petreceri era de fiecare dată Matt, care, spre surprinderea tuturor, în cea de-a treia seară îi anunță că sunt invitați cu toții în seara următoare la Julian Caswell.

– De ce crezi că ne-a invitat? întrebă Phil.

– E de datoria lui, ca administrator al plantației, răspunse Roger.

– Trebuie să ne îmbrăcăm la patru ace pentru această vizită? întrebă Daphne.

– Dacă Daphne ar putea suporta clima de aici, interveni Gordon, i-aș cere domnului Caswell să mă angajeze și pe mine la plantație.

Matt își aprinse o țigară și spuse, încruntat :

– Întoarce-te la munca dumitale de birou din Londra, tinere domn. Dacă vei sta doi ani aici, vei pierde legătura cu lumea civilizată și îți va fi foarte greu pe urmă să mai ții pasul cu cei de acolo.

– Ai auzit, Phil? întrebă Daphne.

– Da, dar nu cred. Matt se teme să nu aibă concurenți pentru magazinul lui, adăugă el râzând.

În seara următoare, Julian trimise mașina lui pentru Phil și Daphne, iar Matt se oferi să-i ia pe bărbații invitați în mașina lui.

Deosebit de bucuroasă că e invitată la cină într-o atmosferă atât de festivă, Phil se îmbrăcă într-o rochie crem care-i punea în evidență formele armonioase, își lăsă părul liber și se pudră ușor.

În plus, la îndemnul lui Daphne, își rujă puțin buzele și se parfumă discret.

Julian își aștepta musafirii în fața terasei plină de flori, îmbrăcat într-un costum de seară alb, foarte elegant.

Văzându-i zâmbetul ușor amuzat cu care felicită tânărul cuplu, Phil se întrebă dacă nu-și pusese în gând să le facă o farsă, invitându-i acolo.

Temerile ei se dovediră însă neîntemeiate, pentru că atmosfera fu cât se poate de plăcută și de relaxată.

De asemenea, bărbații hotărâră să plece singuri în Nevada, la plantația lui Astartes, a doua zi după prânz, deoarece Daphne își exprimă dorința să stea acasă, cu Phil.

Astfel, a doua zi, în timp ce iahtul „Blue Ray" se îndepărtă de țărm, avându-i la bord pe Gordon, Clin, Robert, Matt și Julian, Daphne și Phil se duseră la cascadă, de unde urmăriră ambarcațiunea până n-o mai văzură.

Spre surprinderea tinerei fete, Daphne se simți mult mai în largul ei fără nicio prezență masculină, iar în ziua următoare cântă la pian, citi și acceptă s-o însoțească pe Phil la lagună, unde înotară câteva minute bune.

– O să-mi amintesc cu plăcere de luna mea de miere, spuse Daphne în timp ce se întinse la soare, alături de Phil, dar nu cred că voi mai pleca vreodată din Londra. Nu pot să trăiesc fără să simt în fiecare dimineață mirosul cetii londoneze și fără să frecventez teatrele și cabaretele din orașul meu natal. Poate ar fi bine să te stabilești și tu la Londra. Eu și cu Gordon o să avem grijă să-ți faci prieteni acolo.

– Poate o să vin, cândva...

– Dacă nu te va cere în căsătorie cineva de pe această insulă, răspunse râzând Daphne. Cred că Roger te place. Ai avea un viitor sigur lângă el.

– N-am de gând să mă căsătoresc, deocamdată.

– Poate te vei răzgândi.

În seara următoare, Matt se întoarse acasă, așa că luă cina cu ele și jucară cărți.

Noaptea fu însă mai puțin relaxantă, deoarece se porni un vânt atât de puternic, încât Phil avu impresia că micul ei bungalou va fi smuls de la locul ei și aruncat în mare.

Spre dimineață, totuși, cerul se înseninâ și vântul se liniști ca prin minune.

Daphne se arătă și ea bucuroasă de schimbarea vremii și propuse să meargă împreună la magazinul din sat, pentru a cumpăra ceva mai special pentru cina din acea seară.

– Se va întoarce și Gordon până atunci, așa că vom sărbători evenimentul, adăugă ea, fericită. Vom găti ceva din bucătăria tradițională africană.

– Bine, acceptă Phil, surâzând.

Astfel, la începutul serii puiul era deja la cuptor, o duzină de ouă fierte fuseseră puse în caserole, iar orezul fierbea la foc mic.

De asemenea, în coșul de pe bufet se aflau o mulțime de portocale și de banane.

Dintr-odată însă, dinspre mare se auzi un vuiet îngrozitor și Phil alergă la fereasră pentru a privi afară.

Daphne se prăbuși speriată pe un scaun, ascunzându-și fața în mâini.

– Doamne! Ce se va întâmpla cu Gordon? murmură ea plângând.

– Am văzut că Matt e pe terasă. Mă duc să-l întreb dacă nu poate fi trimis pe mare un ajutor de la salvamar, spuse ea, și alergă spre casa lui Matt.

Îl găsi pe terasă, legănându-se în balansoarul lui preferat.

– Matt! Gordon și cu Robert sunt în drum spre noi, dar cum marea este foarte agitată, n-ar fi bine să li se trimită ajutoare?

– Dacă va fi nevoie, Julian se va ocupa cu siguranță. Nu te mai speria așa. Probabil văzând cât de agitată e marea, au rămas pe loc și vor veni abia mâine.

– Mâine? Dar cum o voi liniști pe Daphne?

– Dă-i somnifere și trimite-o la culcare.

Phil se întoarse deci acasă și-i spuse tinerei englezoaice să nu-și facă griji, pentru că Julian se va ocupa de tot, dacă va fi nevoie.

Femeia încetă să mai plângă, dar refuză să mănânce, când Phil puse masa pentru cină.

de aceea, băură amândouă câte un ceai, privind îngrijorate pe fereastră.

– Doamne! De ce nu m-am dus cu Gordon? spuse Daphne peste un timp, plângând din nou.

– Matt spune că probabil Gordon și ceilalți se află încă în portul din Nevada.

– Și dacă nu e așa? N-o să mai pot trăi dacă o să rămân fără Gordon, spuse Daphne, plângând și mai tare.

Phil o îmbrățișă, dar nu reuși să mai rostească niciun cuvânt.

Pe la ora nouă însă, Matt le anunță că iahtul „Blue Ray" ajunsese în port, cu ajutorul unui echipaj special condus de însuși Julian.

Phil o luă pe Daphne de mână și alergară într-acolo.

– Iubitule! strigă Daphne imediat ce se apropie de Gordon, care

era deja pe plajă, împreună cu Julian, Robert și Clin.

– Liniștește-te, draga mea, spuse el luând-o în brațe.

– Doamne, ce teamă mi-a fost!

– Tu pentru care dintre noi ți-ai făcut griji, Phil? întrebă Clin surâzând.

Phil se prefăcu însă că nu aude și apropiindu-se de Robert, întrebă la rândul ei:

– Unde erați când a început furtuna pe mare?

– În portul din Nevada. Am plecat de acolo abia după ce marea s-a mai liniștit și am fost asigurați că nu va mai fi niciun pericol.

– Eu plec, spuse Clin. Abia aștept să fac o baie și să beau un rom. Noapte bună.

– Și eu mă grăbesc să ajung acasă, interveni Roger. Noapte bună, adăugă el și se alătură lui Clin.

– Noapte bună, Roger, noapte bună, Clin, le strigă Phil, după care se uită la Julian cu ochi strălucitori și cu un surâs tremurător pe buze.

– Ei, bine? spuse el, privind-o lung.

Phil își puse fața de mâneca udă a pelerinei lui și începu să plângă, emoționată.

Julian îi puse cealaltă mână pe umăr, dar după câteva clipe se îndepărtă și el în grabă spre locuința lui.

***

A doua zi dimineață, soții Foster se îmbarcară din nou pe iahtul

lor. Înainte să se urce pe vas, Roger era așa de trist, încât îl întrebă pe Julian dacă nu era posibil să denunțe contractul pe care-l aveau împreună.

– Ah, lasă, comentă acesta. Mai ai de stat aici doar douăzeci și două de luni. Vor trece repede.

– Vreau să mă căsătoresc.

– Te gândești prea mult la femei, replică Julian cu răceală.

– Nu mă puteți înțelege, răspunse bosumflat Robert.

– Ba da, te înțeleg foarte bine. Te-ai săturat să locuiești împreună cu Drew, iar Philippa Crane e prea tânără ca s-o iei de nevastă.

– Phil are optsprezece ani.

– Da? Atunci, ce te oprește?

– Nu pot s-o cer de nevastă. Mă place, dar nu destul... Și eu n-am nervii tari ai dumneavoastră, să stau atâta timp fără o femeie. O să-mi pierd mințile. Am început deja să nu mai dorm bine.

– Uite ce e, Crawford. Nu ești singurul bărbat alb de pe plantație care ar vrea să fie cu o femeie seara, după lucru, numai că ești mai puțin rezistent la căldura de aici și îți închipui că motivul insomniilor tale constă în faptul că nu împarți patul cu o femeie. Spui că ești deprimat? Toți ne luptăm cu asta. E un preț pe care trebuie să-l plătești când vii să trăiești aici. Îmi pare rău că suferi, dar sunt convins că exagerezi. Nu e așa de mult timp de când te-ai întors din Lagos.

– Da, e adevărat. Îmi pare rău...

După asta, Roger se întoarse la munca lui, regretând că se confesase lui Julian, care era atât de deosebit de el.

Câteva minute mai târziu, aflându-se pe terasa lui Phil, Roger îi vorbi acesteia despre discuția cu Julian.

– Sigur că nu i-ar conveni să pleci de pe plantație, Roger, spuse Phil. Tu ai experiență, iar un om nou ar trebui să fie mai întâi inițiat. Asta ar însemna pierdere de timp și de bani. I-ai da prea mare bătaie de cap.

– Phil, eu am crezut că tu ții la Julian...

– Da, țin la el, dar asta nu înseamnă că sunt oarbă. Julian nu se gândește niciodată la viața personală a celorlalți și nici a lui.

– Da. După ce mi-a vorbit cum a făcut-o, m-aș simți un ticălos, dacă aș pleca acum.

– Nu te va blama nimeni dacă te vei întoarce la Londra, Roger.

***

Peste două zile, Phil se întâlni la lagună cu Clin, care o anunță că Roger nu mai lucrează pe plantație.

– A plecat la Londra?

– Da. Tu n-ai încă de gând să pleci acolo?

– Nu știu... Poate, să stau acolo câteva zile, dar oricum nu m-aș duce singură.

Clin o privi cu atâta insistență, încât Phil se grăbi să-și tragă rochia peste costumul de baie.

– Știi, Phil, continuă Clin... Dacă ai vrea, mi-ar plăcea să ne căsătorim. Am putea să ne stabilim în Australia.

– Ah, Clin, nu putem să ne căsătorim. Eu sunt prea tânără ca să mă gândesc la căsătorie.

– Phil... Eu sunt sigur că te iubesc cu adevărat... Am mai iubit

înainte, dar nu atât de intens. Nici măcar nu te-am atins, dar simt că sunt nebun după tine.

– Dacă ai fi încercat să mă atingi, n-aș mai fi stat de vorbă cu tine, știi bine.

– Da. De aceea sunt hotărât să aștept momentul potrivit...

– Să lăsăm lucrurile cum sunt, Clin... Suntem prieteni buni... De ce să stricăm această relație?

Clin o privi câteva clipe printre gene, apoi murmură :

– Poate am fost prost că am așteptat atât.

Apoi o cuprinse strâns de umeri și începu s-o sărute cu sălbăticie.

Phil îl împinse cu toată puterea, după care se ridică în picioare și o luă la fugă spre colină.

Când se uită peste umăr însă, îl observă pe Clin acolo unde îl lăsase.

Spre seară, Manoela îi aduse un bilet care fusese pus sub ușa de la intrarea în casă:

„Iartă-mă Phil... Orice bărbat se simte dator să-și încerce norocul.

Colin".

„Da", se gândi ea... „Nu e cazul să complic și mai mult lucrurile. Mă voi preface că nu s-a întâmplat nimic și mă voi purta cu el, ca până acum... Oricum, sunt sigură că va pleca și el curând de pe insulă.

În următoarele zile, Phil îl văzu pe Clin doar de pe verandă, în timp ce acesta se îndrepta spre lagună, sau când se întorcea acasă.

Cum era foarte curioasă să știe dacă tânărul își aranjase plecarea

de pe insulă, Phil îl întrebă pe Matt.

– A încercat, dar se pare că e nevoit să mai aștepte, îi răspunse bătrânul, fără a-i da alte amănunte.

Peste alte câteva zile, Clin o căută după cină.

– Bună, Phil, spuse el cu timiditate, când fata îi deschise ușa. Am ținut să-mi iau rămas-bun de la tine. Nu mă inviți înăuntru?

Phil se gândi câteva clipe, apoi se dădu la o parte și-i făcu semn să intre în hol.

– Deci... Vei pleca, totuși... Mâine?...

– În zori. Mă voi îmbarca în noaptea asta.

– Matt... ceilalți știu?...

– Da, dar nu le pasă, răspunse el, sprijinindu-se de perete. E ciudat, dar n-am reușit să-mi fac aici prieteni adevărați. De fapt, n-am prieteni niciunde.

– Te muți prea des dintr-un loc în altul. Oamenii te cred de aceea neserios și nu-și bat capul cu tine.

– Tu ai fost totuși apropiată de mine.

– Nu putem spune asta. Am acceptat să stau uneori de vorbă cu tine, atâta tot.

– Nu vrei să bem ceva împreună, înainte de a ne lua la revedere?

– De ce nu te-ai întâlnit cu bărbații, pentru asta?

– Matt e foarte ocupat cu magazinul lui, iar ceilalți nu cred că ar fi interesați.

Phil ezită puțin, apoi îl pofti în sufragerie și scoase sticla de whisky din bufet.

– Mult noroc, spuse Phil după ce umplu pe jumătate două pahare și-i înmână lui Clin unul din ele.

– Și ție, Phil, răspunse Clin, dând paharul peste cap.

În clipa următoare însă, îl apucă o tuse puternică, așa că Phil îi spuse, îndreptându-se spre ușă:

– Îți aduc un pahar cu apă.

– N-nu, nu e nevoie, încercă el să-și revină.

– Oricum, este timpul să pleci, Clin.

– De ce, scumpo? replică el așezându-se pe canapea. Hai să stăm o oră cu lumina stinsă. Ar fi mult mai romantic.

– Nu fi absurd, Clin.

– Ce e absurd? Doar știi că te iubesc ca un nebun. Haide, Phil, poartă-te drăguț cu mine, continuă el ridicându-se și apropiindu-se de ea.

– Te-ai îmbătat, Clin!

Phil făcu un pas înapoi, pentru a ajunge lângă dulăpiorul în care ținea pistolul.

– Nu destul ca să nu mai fiu în stare să-mi îndeplinesc dorința, mironosiță mică ce ești.

Phil întinse un braț pentru a-l împiedica să se apropie, iar pe celălalt îl întinse spre ușa dulăpiorului, pe care o deschise repede.

În clipa următoare, avea în mână pistolul, pe care-l îndreptă spre Clin.

– Știu să-l folosesc, așa că ar fi mai bine să pleci, spuse ea.

Clin făcu o grimasă:

– Nu te cred. Haide, dă-mi pistolul și liniștește-te, zise el, ridicându-i brațul și strângându-i încheietura mâinii până când pistolul căzu la podea.

Cum în același timp însă, cu cealaltă mână o strângea de gât, Phil simți că-și pierde răsuflarea și se lăsă să cadă peste măsuța de lângă ei.

Speriat că o ucisese, Clin se făcu nevăzut.

După ce își rveni puțin în fire, Phil începu s-o strige pe Manoela, dar cum aceasta nu răspunse, se gândi că plecase undeva în acea seară, așa că o teamă cumplită puse stăpânire pe ea.

„Trebuie să plec de aici", își spuse și în momentul următor știu exactit unde trebuia să se ducă.

Fără să mai stea pe gânduri, ieși repede din casă și o luă la fugă în josul colinei.

Când ajunse la casa administratorului plantației, îl văzu pe acesta ridicându-se aflat pe șezlongul de pe terasă și îndreptându-se îngrijorat spre ea.

– Julian! Oh, Julian! gemu ea, căzându-i în brațe.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Julian ajutând-o să urce pe terasă și apoi să se așeze în șezlongul din care se ridicase el.

– Era... era beat, îngăimă ea.

– Cine?

– Clin. A vrut... A crezut că m-a omorât și... a fugit... Vrea să se îmbarce în noaptea asta și... a venit la mine să...

– Am înțeles... O să-l caut să am o discuție cu el. Acum, o să te duc acasă și o să pun niște oameni de-ai mei să te păzească. Stai puțin aici, adăugă el, dându-i să bea puțină limonadă. Mă duc să trimit vreo doi muncitori să stea de gardă la intrarea casei tale.

Julian se auzi apoi în curte, dând instrucțiuni în limba băștinașilor.

Pe urmă, se urcă în mașină și demară în viteză.

Nu străbătu însă nici jumătate din drumul spre colină, când văzu în vârful acesteia o pălălaie roșiatică.

În același timp, în mijlocul șoselei apăru un om care-i făcea

semne disperate să oprească.

– Roger! spuse Julian, recunoscându-l.

– Arde casa lui Phil! spuse Roger, disperat. N-am mai reușit să intru înăuntru, s-o caut!

– Urcă în mașină! îi ordonă Julian. Phil e la mine.

Roger se trânti pe scaunul de lângă șofer, apoi își ascunse fața în mâini și începu să plângă.

După ce opri mașina lângă poarta casei lui Phil, spre care se îndreptaseră toți vecinii, cu câte o găleată de apă în mâini pentru a salva ce se mai putea salva, Julian îi strigă lui Matt:

– Trebuie să găsim diavolul, bătrâne!

Apoi se dădu jos din mașină împreună cu Roger și, chemându-l pe Matt mai aproape, le povesti tot ceea ce știa de la Phil.

– Eu nu l-am văzut în seara asta, comentă bătrânul.

– Nu trebuie să ne scape, zise Julian. Îi vom cerceta mai întâi casa, apoi vom merge să inspectăm vasul care pleacă în noaptea asta din port. Peste câteva minute, Julian, Roger și Matt terminară de inspectat casa lui Clin, dar pe acesta nu-l găsiră înăuntru, deși camioneta lui se afla încă în fața porții. Astfel, Julian fu de părere să coboare cu toții la cascadă și pe urmă să se ducă în port.

Când trecură însă de camionetă, Julian zări o bărână negresă stând pe o buturugă și jeluindu-se :

– Domnișoara Phil a murit... Domnișoara Phil a murit...

– Nu, Manoela, zise Roger, venind lângă ea. Phil n-a murit. A fost atacată de bărbatul care locuiește în această casă... l-ai văzut, cumva?

Manoela se ridică bolborosind ceva pe limba ei, după care se îndepărtă agale, ștergându-și fața cu mâneca rochiei.

Capitolul 4

Phil se trezi a doua zi dimineață întinsă pe canapeaua din sufrageria lui Julian, acoperită cu un pled.

Bătrânul valet tocmai stingea lampa.

– A venit domnul Caswell? întrebă ea, ridicându-se într-un cot.

– Nu, domnișoară.

– Ce oră e?

Valetul își privi ceasul de la mână și răspunse calm:

– Șase...

– Nu știți unde e domnul Caswell?

– Nu. L-a căutat și un tânăr, ceva mai devreme.

Roger sau Drew, se gândi ea.

– Aș vrea să beau o cafea, dacă se poate.

Valetul încuviință și ieși din încăpere.

Phil vru să se ridice, dar o durere cumplită îi traversă ceafa și umerii, așa că se așeză la loc, cu capul pe perna mică.

Nu după mult, valetul îi aduse cafeaua și o puse lângă canapea, pe o măsuță pliantă.

– E-n regulă, Sam, se auzi vocea lui Julian din pragul ușii. Mulțumesc pentru ajutor. Adu-mi și mie o cafea tare, te rog, după care lasă-ne singuri.

Phil tresări de uimire văzându-l, deoarece nu-i auzise mașina.

– L-ai găsit? îl întrebă ea, în timp ce Julian își trase un scaun lângă măsuță.

– Da. Vrei cafeaua cu lapte, sau fără?

– Cu puțin lapte, te rog. Știu că ești foarte obosit, Julian, dar vreau să-mi spui...

– Zahăr?

– Da, te rog. Două lingurițe.

– L-am găsit ascuns într-o tufă din vârful colinei, spuse el, amestecând cu lingurița în ceașcă. Cu o oră în urmă.

– L-ați căutat toată noaptea?

– Peste tot. Dar cum era întuneric beznă, l-am depistat doar acum o oră, când s-a auzit mișcându-se într-o tufă de lângă noi. Cred că tocmai se pregătea să plece spre port, ca să prindă vasul. De altfel, când ne-a văzut, a rupt-o la fugă spre port. Am fost nevoit să-l împușc în picior.

– Julian! exclamă Phil, încruntându-se...

– Am vrut să-l las în viață, dar servitoarea ta, Manoela, a apărut lângă el ca din senin și i-a înfipt un cuțit în spate.

– Manoela? replică ea pierzându-și respirația.

– Haide, bea-ți cafeaua...

– Ce i-ai făcut Manoelei?

– Nimic. Am lăsat-o să-și vadă de drum.

– Ah, ce bine. Sper că se va întoarce în camera din grădina mea, în care locuia în ultimul timp.

Julian tăcu un timp, apoi își ridică ochii spre ea și spuse încet:

– Casa ta a ars...

– A... ars? replică ea ca și cum nu putea să creadă că auzise bine, după care căzu pe gânduri...

– M-am gândit că Dakers, închipuindu-și că te-a ucis, s-a întors la locul faptei și a dat foc casei, ca să șteargă urmele. Dar se pare că focul a izbucnit imediat după plecarea ta.

– Ah, acum îmi amintesc că am răsturnat lampa cu gaz de pe măsuță când am ieșit în fugă din casă, dar mi-a fost teamă să mă mai întorc...

– Da, m-am gândit și eu că a fost un accident...

– Dar... pianul meu... Cărțile ?... Hainele ?...

– Ce-i cu ele? Ai fi putut să arzi și tu împreună cu toate. Nu te bucuri că ai scăpat? Matt o să vină mai târziu, să stăm cu toții de vorbă. Oricum, în noaptea asta eu o să dorm pe terasă. E cam primitiv, dar te voi lăsa să stai liniștită aici.

– Mulțumesc.

Sam intră cu cafeaua pentru Julian, iar Phil făcu efortul să se ridice pentru a intra în baie să se spele.

„Ce bine ar fi dacă aș avea-o pe Manoela cu mine", se gândi ea, izbucnind în lacrimi. Apoi se spălă pe mâini și pe față și ieși pe terasă.

Julian își bău se între timp cafeaua, așa că o anunță că intră și el în baie, să se bărbierească.

Pe terasă, Phil privi spre colină și nemaivăzându-și casa la locul ei, începu să plângă de mama focului.

Sam trecu pe lângă ea, dar nu spuse nimic. După un timp însă, Julian apăru lângă ea, având încă săpun pe jumătate de față, semn

că Sam îi vorbise de starea ei, și se grăbi s-o liniștească:

– Phil, n-are rost să plângi. Lucrurile nu se mai pot schimba. Vei merge să stai la cei de la ajutorul social.

– Dar n-am haine și până peste șase luni, când se va întoarce avocatul meu la Cape Town, nu voi avea nici bani.

– O să mănânci la mine. Și poți să rămâi aici... Eu voi dormi în altă parte. Matt o să-ți facă rost de haine. Te vom ajuta.

Matt se dovedi mult mai sentimental când veni s-o vadă, înainte de prânz.

O mângâie părintește pe cap și o îmbărbătă cu cuvinte blânde, asigurând-o că totul va fi bine și că n-are de ce să-și facă griji.

Pe urmă luară prânzul toți trei, după care o lăsară singură, să se odihnească.

La patru, Sam îi puse ceaiul pe terasă, iar când se întoarse Julian, o găsi stând în șezlong, cu mâinile în poală și cu o expresie resemnată.

– Îți pare rău că ai venit la mine? o întrebă el după ce-i oferi un pahar cu limonadă.

– Ai fost foarte generos că m-ai lăsat să dorm la tine, dar...

– Am o cămăruță lângă garaj... M-am gândit că poate vrei să stai acolo, pentru a te simți... ca acasă...

– Da, mi-ar plăcea să stau acolo, să nu fii nevoit să dormi în altă parte și nici să te tot lovești de mine în timpul zilei.

– Vrei să vezi camera acum, sau după cină?

– Acum, murmură ea.

Julian se duse să ia o lampă, apoi o conduse pe o cărare îngustă spre locuința modestă din spatele garajului, construită la umbra a trei copaci bătrâni.

Înainte de a intra înăuntru, Julian aprinse lampa, apoi urcă încet cele trei trepte de lemn și deschise ușa.

Phil îl urmă imediat și-și roti privirile peste încăperea mică, mobilată doar cu un fotoliu, un pat îngust, un dulap, o masă mică și un scaun.

– E cam improvizat, aici, dar mai putem aduce niște mobilă și să construim alături o baie.

„Se gândește întotdeauna la toate", își spuse Phil, mușcându-și buza de jos.

– Sam o să-ți aducă mâncarea aici, continuă Julian, privind-o lung. Sau poate vrei s-o aducem aici și pe Manoela?

– Oh, da... făcu Phil, privindu-l cu ochi rugători.

– Bine. O să gătească în bucătăria mea, iar chicineta de aici o poate folosi camera ei. Doi dintre muncitorii mei vor patrula permanent prin fața casei, pentru a fi sigur că nu ți se va mai întâmpla nimic. Ori de câte ori vei avea nevoie de ceva, trage de clopoțelul legat de copacul de lângă fereastră. Sam nu va intra niciodată înăuntru fără să bată la ușă. Acum, îi voi spune să-ți aducă cina aici. Noapte bună.

– Noapte bună, spuse ea, și după ce Julian ieși, începu să inspecteze cu mai multă atenție interiorul.

În chicinetă se afla un spălător pe care se deja o savonieră cu un săpun nefolosit, un prosop mic și o cană mare cu apă.

Phil deschise apoi dulapul, pe care se aștepta să-l găsească gol, dar văzu pe rafturi o mulțime de batiste albe cu un J brodat la unul din colțuri.

În plus, erau câteva periuțe noi de dinți și două tuburi cu pastă de dinți. Pe raftul cel mai de sus, se afla un pieptene și un prosop

mare, flaușat.

Nu peste mult, Sam bătu la ușă pentru a-i da o tavă cu mâncarea pentru cină.

Phil se așeză la măsuța mică și mâncă, gânditoare.

După ce termină, scoase afară tava și o puse pe o etajeră de sub fereastră, s-o ia lua Sam.

Pe urmă, își spuse că era timpul să încerce să doarmă, așa că își scoase rochia și trase într-o parte pilota albă... Pe cearșaful fin, era împăturită o pijama bărbătească, albastră.

Ochii lui Phil se umplură de lacrimi. Apoi luă pijamaua și-și înfundă fața în mătasea delicată, continuând să plângă.

***

A doua zi dimineață, simțindu-se mai bine, lui Phil îi reveni pofta de viață și încrederea în viitor.

Astfel, avu acum puterea să urce până la locul unde fusese casa ei și reuși să-și rețină lacrimile când dădu cu ochii de platforma pârjolită.

Focul atinsese și casa lui Clin și chiar pe cea a lui Matt, dar aceasta fiind construită mai mult din piatră, scăpase de foc.

Casele aflate ceva mai departe, printre care și cea a lui Robert și Drew, își păstraseră culoarea albă în care fuseseră zugrăvite.

După ce trecu și pe la cascadă, Phil se întoarse la noua ei locuință, pe care începu s-o aranjeze cu multă grijă, împreună cu Manoela.

Fiindu-i foarte recunoscătoare că o chemase acolo, aceasta nu mai contenea cu trebăluitul.

Astfel, puse perdele la geamuri, spălă dușumeaua, aranjă chicineta și chiar se ocupă de grădina din jurul casei.

Phil brodă marginile cuverturilor de pe patul ei, aranjă lucrurile în dulap, umplu o mulțime de vaze cu flori, pe care le așeză la ferestre.

Da, avea cu ce să-și ocupe timpul ziua, iar seara, dădea perdelele la o parte și privea ore întregi de la fereastra camerei ei, luminile portului.

Câteodată, după-amiaza, o vizitau Matt și cu Roger, iar minutele petrecute cu ei, o încărcau de energie pentru multă vreme.

La magazin nu se mai dusese, pentru că nu-i plăcuse niciodată să intre acolo doar ea să admire produsele. Aștepta ziua în care avocatul ei îi va trimite un cec...

Cel mai mult își dorea să-și poată cumpăra un costum de baie nou, pentru a putea înota din nou în lagună.

De asemenea, se gândea ca într-o bună zi să-și poată cumpăra lenjerie intimă din mătase fină, care să-i atingă pielea ca o mângâiere.

Își va cumpăra desigur și niște costume frumoase, din stofă bună, un pick-up și discuri...

Îi era mult mai dor acum să asculte muzică, decât să citească.

La câteva zile după moartea lui Clin, Rodrigo Astartes veni într-o vizită la plantație.

Julian o invită și pe ea la ceai, cu această ocazie.

Când intră în sufrageria administratorului plantației, îl găsi împreună cu Rodrigo, care exclamă, surprins:

– Ești fata care și-a abandonat studiile pentru a sta aici, cu fratele ei?... Doamne! Cât de mult te-ai schimbat !

– Au trecut optsprezece luni de când ne-am văzut ultima dată, replică Phil, cu un surâs timid.

– Domnișoară, n-am crezut niciodată că voi vedea o asemenea frumusețe în Valeira, continuă el, pe un ton curtenitor.

– Vă rog să vă beți ceaiul, sir, interveni Julian, de parcă se temea ca Phil să nu se simtă prea flatată de complimentele musafirului lui.

După ce își băură cu toții ceaiul, Phil află în sfârșit motivul vizitei lui Rodrigo.

– *Senhorita*, am aflat abia în această săptămână de nenorocirea care s-a abătut asupra ta. Am venit să-i spun domnului Caswell că la Novada avem multe camere libere, toate mobilate complet.

– Vă mulțumesc foarte mult, dar mă simt bine în casa pe care mi-a oferit-o domnul Caswell.

– Atunci poate vrei să îți trimit niște mobilă... Sigur îți lipsesc lucruri pe care le-ai avut în vechea casă și regreți că nu le mai ai.

– Da, sunt două lucruri, într-adevăr, pe care regret că nu le mai am: pianul și un pick-up.

– Ah, vezi ?... Noi avem două piane la Nevada și un pick-up pe care fiul meu nu-l mai folosește, de când soția mea i-a făcut cadou un magnetofon.

– Dar... *senhor* Astartes...

– N-am știut că dorești un pick-up... Ți l-aș fi dat pe-al meu, interveni Julian.

Rodrigo se întristă brusc și își trecu privirile de la unul la altul:

– Am fost inoportun?... Sunteți logodiți?...

– Nu, nu suntem logodiți, răspunse Julian. Sunt însă tutorele

neoficial al domnișoarei Crane, atâta vreme cât va locui pe această insulă.

– Ar fi trebuit să mă gândesc la asta, răspunse Rodrigo, încruntându-se. O să vă cer atunci permisiunea să-i trimit totuși acestei domnișoare un cadou. Acum, să vă vorbesc și despre celălalt motiv al vizitei mele. Vă mai aduceți aminte, sper, de fiul meu cel mare, Amino... Se va căsători în curând și mi-ar face mare plăcere să fiți prezenți la nunta lui.

Julian îi mulțumi pentru invitație și promise că-l va anunța cât de curând dacă îi va putea da curs, sau nu.

Phil nu mai fu invitată la cină în acea seară și nici pentru a-și lua rămas-bun de la Rodrigo, a doua zi dimineață, dar spre prânz, Julian veni să-i aducă pick-upul și câteva discuri.

– M-am gândit că nu trebuie să primești cadouri atât de scumpe de la nimeni altcineva, pentru a nu-ți creea obligații, comentă Julian, punând pick-upul pe măsuță. Mi-am permis să refuz și pianul, în numele tău.

– Da?... Ah, îmi pare rău...

– Îți pare rău? o întrebă el privind-o în ochi. Dar pianul lui e foarte scump și...

– Mi-ar plăcea să am un pian, îl întrerupse ea, dar m-am gândit în primul rând că l-ai făcut pe Rodrigo să se simtă prost refuzându-l.

– Nu-ți face probleme în privința asta. Rodrigo a înțeles de ce l-am refuzat.

– Mă rog, poate o să fac parte din familia lui și voi avea acces și la acel pian, replică Phil zâmbind. Mezinul lui Rodrigo, Tomé, nu arată deloc rău.

– Da, nu arată rău, însă miroase îngrozitor a usturoi și a parfum de proastă calitate. Crawford ar fi mai potrivit pentru tine, după părerea mea.

– Nu-l iubesc pe Crawford. Dacă ar fi să mă căsătoresc fără să iubesc, măcar să-mi aleg un soț cu bani.

– Sunt destui tineri englezi bogați pe coastă.

– A, deci abia aștepți să mă vezi plecată de pe insulă... Nu te-ai răzgândit.

– Dacă te vei căsători și vei rămâne aici, voi sta liniștit. Dar Rodrigo va insista să te măriți cu Tomé, cât timp vei fi liberă și vei continua să locuiești pe insulă. Repet.... Tomé nu e potrivit pentru tine.

– Dar de ce m-ai invitat la ceai, dacă nu dorești să am niciun fel de legătură cu Rodrigo și cu familia lui?

– A insistat el, deoarece s-a considerat dator să te ajute, având în vedere că locuiește pe plantația vecină.

– Da, văd că sunt deja o povară pentru tine, dar până nu voi intra în posesia banilor moșteniți, n-am mari șanse să-mi schimb situația. Dar dacă prezența mea aici te încurcă așa de mult, mă voi muta la Matt.

– Și ce ai de gând să faci după ce vei primi banii?

– Să-mi plătesc datoriile și să plec de pe insulă. Nu-mi place deloc inflexibilitatea ta... Și nici gelozia, adăugă ea, privindu-l cu îndrăzneală în ochi.

– Nu te mai purta ca o școlăriță... debitezi numai vorbe goale. Tot ce am făcut pentru tine a fost din toată inima și complet dezinteresat... Dar bine... Când vei primi banii, te vei muta de aici.

Phil preferă să nu mai spună nimic, așa că începu să cerceteze cu

atenție discurile pe care i le adusese.

– Da, spuse ea într-un târziu, fără să-l privească... Voi părăsi proprietatea ta cât mai curând posibil...

– Nu-ți voi permite să stai nesupravegheată pe această insulă.

– Nu? De ce?

– Nu vreau să am probleme... De când stai aici, sunt mai liniștit.

– Ah, da ?... Oricum, voi face în așa fel încât să nu mă simți ca pe o pacoste.

– Dacă ții și tu la liniștea acestei insule, gândește-te că ai doar două soluții: să te măriți cu cineva de aici, sau să pleci. La revedere, mai spuse el scurt și plecă.

***

Cum Roger fu cel care-l conduse pe Rodrigo în port, acesta profită de situație pentru a-i propune tânărului englez să lucreze pe plantația lui.

– Sunt foarte interesat să am un angajat cu experiența ta. Cât câștigi aici?

– Două mii de lire sterline pe an.

– De-a dreptul scandalos! Eu îți pot oferi două mii cinci sute de lire sterline pe an, cazare și masă gratuite. Ai experiență în plantațiile de cacao și în plus ai aplombul englezilor. Ești deci foarte potrivit să conduci o echipă. Gândește-te la propunerea mea. Dacă vrei o casă mai confortabilă și un trai mai bun, vino la Nevada.

Roger nu răspunse.

– Uite, o să-ți dau patru mii de lire sterline pe an, insistă Rodrigo.

– Sunteți foarte amabil, *senhor*... Din păcate, am un contract aici, pe care trebuie să-l respect.

– Aiurea! Contractele se pot rupe...

– Dacă aș face asta, aș pierde salariul pe trei luni.

– Și ce dacă? Venind la mine ai câștiga mai mult. Dar nu-ți cer să te hotărăști acum, adăugă Rodrigo zâmbind. Totuși, gândește-te . În trei ani, la mine ai câștiga mult mai mult.

– Mulțumesc, domnule. O să mă gândesc la propunerea dumneavoastră, zise Roger.

– Domnul Caswell e un administrator foarte bun, dar nu e dur cu angajații?

– Uneori. Dar niciodată fără motiv.

– Nu aveți probleme cu băștinașii?

– Nu. Ce fel de probleme am putea avea cu ei?

– Și... nu sunt nici altfel de conflicte pe insulă?...

– La ce vă gândiți ?...

– Nu știu... Dar faptul că e doar o tânără aici, printre atâția bărbați... Deși... e cam tânără pentru Caswell, cred că e gelos...

Roger simți că i se ridică sângele la cap și pentru prima dată în viața lui, avu un impuls criminal, cu toate că n-ar fi putut spune pe cine ar fi dorit să ucidă în acel moment.

Astfel, trecură două minute până fu capabil să răspundă :

– Domnului Caswell îi displac femeile. Tot timpul încearcă s-o alunge pe Phil de pe insulă.

– Da, înțeleg. Deși fata îl atrage foarte mult, pune datoria pe primul-plan... Dar spune-mi... A mai încercat s-o alunge de aici, după ce fata s-a instalat pe proprietatea lui? Eu cred că nu, așa că...

S-ar putea să n-ai dreptate când afirmi că nu-i plac femeile.

– Dar o tratează ca pe un copil!...

– Hm... Pe tine te-a înșelat atitudinea lui... Pe mine, nu... Niciun bărbat n-ar putea trăi atât de aproape de o femeie atractivă, în acest climat, fără să simtă dorința cum îi fierbe în sânge. Ieri după-amiază, a fost un incident care... Dar mai bine să nu vorbesc despre acest fapt... Și, oricum... cine ar blama-o pe Phil dacă l-ar prefera pe administratorul plantației, angajaților lui?...

Roger simți că i se întunecă mințile și nici după ce se despărți de Rodrigo și ajunse la cascadă nu reuși să-și revină.

Altădată, prezența lui Rodrigo îi făcuse foarte bine, dar în acea zi abia așteptase să scape de el... În plus, nici peisajul din jur, care-l relaxase întotdeauna, nu mai putea să-l ajute acum...

Când se întâlni mai târziu cu Phil, era încă morocănos, dar acceptă totuși să joace tenis împreună.

Cum nu reuși însă să se concentreze asupra jocului, o rugă nu peste mult să întrerupă partida.

– E prea cald, Phil. Hai să stăm puțin la umbră, adăugă el sărutând-o pe buze și trăgând-o sub copacul din apropiere. Julian te-a sărutat vreodată așa?

– Nu, nici pomeneală... Julian se comportă foarte rezervat cu mine. Ah, hainele astea pe care mi le-a cumpărat Matt din Lagos sunt deja ponosite, continuă așezându-se mai bine pe iarbă și aranjându-și poala rochiei.

– Toți ne îmbrăcăm ponosit aici, replică Roger cu un surâs amar. Dar tu ai fost întotdeauna destul de elegantă, se corectă el imediat, trecându-și o mână prin păr. Doamne!... Nici la frizer n-am mai fost în ultimul timp. Nu ți-e dor să mergi la petreceri, Phil, la coafor și

prin magazine elegante?

– Nu. Prefer să stau pe această insulă, printre oamenii pe care-i cunosc.

Văzându-i expresia candidă, Roger se înduioșă:

– Ah, Phil, dacă ai ști cât de greu îmi este... Nu vreau să te iubesc, dar te iubesc totuși, împotriva voinței mele. Te iubesc și te doresc așa de mult, Phil. Suntem cei mai tineri de pe această insulă... E normal să fim împreună. Știu că nu mă iubești încă... Dar sper că o vei face, când vom fi mai apropiați... Phil... Draga mea...

După ce spuse acestea, Roger își puse capul pe umărul ei, iar răceala frunții lui o făcu să simtă o stare de bine așa de ciudată, încât fără să se gândească, îl sărută ușor pe frunte, de parcă ar fi fost un copil bolnav.

– Ai văzut? exclamă el îndepărtându-se de ea și privind-o în ochi... N-o să-ți fie așa de greu să mă iubești. Îți promit că n-o să-ți cer să te întorci în Anglia, Phil. O să ne stabilim la Cape. Sau o să rămânem în Valeira. Dacă o să fim căsătoriți, o să-mi placă și mie aici. Sunt sigur de asta.

Phil simți că e din ce în ce mai tulburată de apropierea lui.

Cum în fața ochilor îi apăru apoi surâsul ironic al lui Julian, Phil îl împinse ușor pe Roger la o parte și se ridică în picioare.

– Nu, Roger. N-are rost să-ți faci speranțe deșarte. Nu te iubesc și nu te voi iubi niciodată. Nu iubesc niciun bărbat... Nu cred că sunt capabilă de asemenea sentimente.

– Bine, am înțeles, numai nu fugi de lângă mine acum. Orice, numai asta nu, spuse el cu o voce plângăreață.

Phil zâmbi abia perceptibil.

– În regulă, Roger. Să uităm discuția de dinainte.

După care nu mai vorbiră, iar când se despărțiră se salutară scurt.

Ajunsă acasă, îi scrise avocatului ei din Cape Town o scrisoare lungă, disperată.

Capitolul 5

Peste câteva zile, în timp ce stătea de vorbă cu Matt în magazinul acestuia, poștașul intră înăuntru și puse pe tejghea un teanc de reviste și de plicuri.

– Aveți ceva și pentru mine? întrebă ea cu speranță, cercetând cu privirea teancul de corespondență.

– Nu, poate peste câteva zile, când voi veni din nou, răspunse poștașul cu regret.

– De ce ai nevoie de bani, Phil? întrebă Matt. Să-ți cumperi ținuta pentru petrecerea de la Astartes? Dar mai e o lună până atunci. O să-ți aduc eu mătase de la Cape.

– Ah, nu cred că voi merge la nunta fiului lui Ricardo. Vreau să devin independentă, pentru a nu mai locui pe proprietatea lui Julian. E foarte important pentru mine să scap de sub tirania lui.

– Oricum te va supraveghea cât vei sta pe insulă, pentru că ești minoră. Ai avut totuși noroc că te-a tratat așa de bine. Nu mai încerca să-l înfrunți. Nu-i cade bine.

După asta, Phil își luă la revedere și se duse la cascadă, unde se

așeză sub un copac, privind cu nostalgie spre ce mai rămăsese din fosta ei casă.

La întoarcere însă se întâlni cu poștașul, care o anunță cu un aer vinovat :

– Aveți o scrisoare, domnișoară. Am descoperit-o printre scrisorile pentru domnul Caswell. N-am observat-o înainte, pentru că plicul e mult mai mic decât erau celelalte. Vă rog să mă iertați. N-o să se mai întâmple, vă promit, adăugă el cu umilință, înainte de a se îndepărta.

Phil îi zâmbi dând ușor din cap, apoi luă scrisoarea și nu se opri din alergat până pe terasa lui Julian. Cum nu-l găsi acolo, se duse în sufragerie.

Julian scria ceva la masa lui de lucru, dar când o auzi își ridică ochii.

– Uite ce-am primit! exclamă Phil fluturând scrisoarea spre el.

– Cecul?...

– Da, răspunse ea, bucuroasă, desfăcând cu grijă plicul. Mult așteptatul cec! repetă ea chicotind.

– Îți pot face eu schimbul... Am destui bani în seif, spuse Julian, privind-o lung, pentru a nu-i scăpa nici cea mai mică reacție a feței ei.

– Sper că a fost generos bătrânul. I-am scris despre cele întâmplate, așa ca să-l înduioșez.

Nu termină însă bine și atitudinea ei se schimbă total.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Julian, ridicându-și sprâncenele. E ceva grav, spune-mi repede...

– Nu înțeleg exact ce vrea să spună, dar cred că nu e ceva de bine...Citește și tu, îl rugă Phil.

Julian se apropie de ea și-și trecu ochii peste rândurile caligrafiate cu cea mai mare grijă.

– Dumnezeule! spuse el, peste câteva minute. Mama ta e o scorpie! Numai la asta nu m-aș fi gândit...

– Așa e, nu? Am înțeles bine... N-a fost divorțată de tatăl meu și a luat ea toți banii, nu? A divorțat abia după aceea și s-a căsătorit din nou.

– Da. Legea a considerat că ea e prima moștenitoare.

– Dar cum a putut să facă asta? Nu i-a fost de-ajuns că ne-a părăsit și că tata s-a îmbolnăvit din cauza asta? Tata a venit aici, la Tropice, din cauza ei. O venera, mi-a spus Nigel.

– Orice bărbat care idolatrizează o femeie va avea, mai devreme sau mai târziu, probleme. Ai observat că mama ta ți-a transmis că poți să-i scrii la biroul avocatului?

– Ah, a făcut-o doar de ochii lumii. Nu i-a păsat niciodată de nimeni, decât de ea însăși. Mai bine mor, decât să-i cer ceva!

– Mda, te înțeleg, dar putea fi mai rău, răspunse el, citind din nou scrisoarea. Când vei avea douăzeci și unu de ani vei avea o rentă de șase sute de lire sterline pe an.

– Ah, unde scrie asta ? N-am văzut, spuse Phil și începu să citească din nou scrisoarea.

– Uită-te la ultimul paragraf. Vei primi șase sute de lire în ziua în care vei împlini douăzeci și unu de ani, sau în ziua în care te vei căsători, dacă se va întâmpla înainte de această vârstă.

– Oh, dar ce să fac până atunci? Va trebui să mă mut la Cape și să-mi caut ceva de lucru.

– Ce slujbă ți-ar plăcea?

– Nu știu... Știu doar că mă tem să fiu singură, Julian, murmură

ea apropiindu-se de el. Gândește-te te rog cum pot să rămân în Valeira și să muncesc ceva aici. Crezi că aș putea să lucrez pe plantație?

– Aici sunt doar munci pentru bărbați.

– Ah, femeile se pot doar căsători aici...

– Da, te poți căsători cu Crawford. Dar el va pleca de pe insulă în cel mult un an.

– Poate o să-mi dea Matt o idee despre ce aș putea lucra aici. Mă duc să vorbesc cu el.

– Nu, nu te duce. Deocamdată să nu vorbim cu nimeni despre asta. O să mă gândesc, să vedem ce e de făcut.

Phil trase aer în piept și spuse resemnată:

– Bine. Mă las în seama ta, Julian.

– În regulă. O să vorbim despre această problemă la sfârșitul săptămânii. Vino să cinăm sâmbătă împreună.

– Nu putem lua prânzul împreună?

– Nu. Discuțiile despre afaceri sunt mult mai eficiente după apusul soarelui.

Ce plănuia Julian pentru viitorul ei Phil nu putea nici măcar bănui, dar hotărî să aștepte liniștită weekendul.

Sâmbătă dimineață însă, începu să devină foarte emoționată și se aranjă cu grijă încă de dimineață, spălându-și îndelung trupul și părul.

Apoi se îmbrăcă într-o rochie pe care și-o confecționase cu materialele cumpărate de Matt, își aranjă cu grijă părul și se fardă ușor cu produsele pe care i le lăsase Daphne Foster.

La rândul lui, Julian abordă o ținută de sărbătoare și o primi foarte vesel, complimentând-o ca niciodată.

După aceea, se așezară la masă, iar valetul îi servi cu friptură de porc, cartofi prăjiți, mazăre și asparagus.

După ce se mutară pe terasă, fură serviți cu cafea și cu coniac.

– Mi-ai spus cândva că dacă vei avea banii necesari să pleci de pe insulă, vei pleca.

– Nu sunt sigură că vreau să plec de aici. Dar... dacă tu dorești să plec...

– Iată că am ajuns într-un punct interesant. Avocatul tău se va mulțumi cu un certificat de căsătorie, ca să-ți dea banii de care se vorbește în scrisoare. Trebuie să fie unul în toată regula, deoarece se poate verifica dacă e fals sau nu. E necesar deci să găsim pe cineva care să fie de acord să se prezinte la primărie cu tine. Nu va fi ușor, desigur...

– Ah, nu vreau să oblig pe nimeni la așa ceva, replică Phil făcând un pas înapoi, de parcă ar fi auzit cea mai mare grozăvie.

– Uite ce e... E important să facem asta. Pe cine ai vrea să ai ca partener la primărie ? Gândește-te.

– Nu vreau să mai vorbesc despre asta, te rog. Nu putem vorbi despre o căsătorie ca și cum am vorbi despre un meci de tenis. O să stau pe insulă până când împlinesc douăzeci și unu de ani. Ca să-ți plătesc pentru găzduire, o să lucrez în port, adăugă ea cu o voce fermă.

– N-am nevoie să-mi plătești nimic. În plus, te voi forța să accepți bani de la mine. O să găsesc eu o cale legitimă pentru asta... Una din ele e să mă căsătoresc cu tine. Ne vom căsători în Lagos. Apoi vom trimite certificatul de căsătorie avocatului tău.

Câteva minute, Phil rămase cu ochii la el, ca și cum s-ar fi străduit să înțeleagă ce-i spusese, dar nu reușea.

Apoi, deodată, ca și când în sfârșit pricepuse, își ascunse fața în mâini și începu să plângă.

– După ce trimitem certificatul, ne întoarcem aici, să aștepți primul cec. Pe urmă, te duci la Lagos și anulezi căsătoria. Nu e nimic complicat. Ai încredere în mine, totul va fi în regulă.

– Dar... de ce să faci asta?

– Pentru că așa vreau. Dacă ție ți-e rușine să porți numele meu chiar și pentru o scurtă perioadă de timp, poți să păstrezi numele tău.

– Dar... ce va spune lumea?

– N-o să știe nimeni nimic. Când vom călători, vom sta separat. Vom păstra secretă căsătoria.

– Și... dacă voi fi de acord, îmi vei promite ceva?

– Desigur.

– Vreau să mă aperi de insistențele lui Roger.

– Cât vei sta pe insulă, te voi apăra de insistențele tuturor bărbaților, dar după ce vei pleca de aici, va trebui să te aperi singură. Și după ce vei avea banii, vei pleca la Cape și vei lua de acolo vaporul pentru Anglia. Oricum, te voi ruga să primești în continuare ajutorul meu din toate punctele de vedere și să mă anunți imediat ce vei avea vreo problemă.

– Dar... această decizie a ta mi se pare stranie, totuși. Nu vei putea să te căsătorești cu altcineva, cât timp vom fi nevoiți să păstrăm căsătoria noastră fictivă.

– Nu aveam oricum de gând să mă căsătoresc, așa că nu e o problemă pentru mine să te ajut să-ți rezolvi tu situația.

– Dar de ce o faci? Am avut tot timpul impresia că-ți sunt ca o piatră de moară legată de gât.

– Greșești. Am simțit întotdeauna compasiune pentru tine, replică el surâzând.

– Compasiune? Tu? răspunse ea izbucnind într-un râs ironic. Mă surprinzi din ce în ce mai mult.

Dar nu putu să nu se gândească:

„În sufletul în care se naște iubirea, apare în același timp și compasiunea".

Ideea aceasta însă o făcu să se simtă atât de inconfortabil, încât spuse imediat, fără să-l privească:

– Acum, trebuie să plec. Mulțumesc pentru cină. Prefer să-ți dau răspunsul mâine.

– Îmi pare rău că te-am dezamăgit... Poate ai fi vrut să fiu mai sentimental.

Phil nu răspunse și Julian o conduse până la locuința ei, după care îi spuse rece un noapte bună și se îndepărtă.

Ajunsă în camera ei, Phil se așeză pe pat fără să aprindă lampa...

În adâncul conștiinței, realiză că de seara aceea depindea tot viitorul ei...

Însă nu avea deloc sentimentul că se prăbușește, ci dimpotrivă.

„E posibil să iubesc un bărbat ca Julian?" se întrebă apoi, mușcându-și buzele.

„Poate ar fi fost mai bine dacă aș fi luat bani cu împrumut de la Matt și aș fi fugit de aici. Dar... Aș fi avut oare curajul s-o fac?"

„Motivul pentru care Julian mi-a propus o căsătorie atât de ciudată, îl înțelege doar el", reflectă ea în continuare, suspinând.

„Totuși, sunt sigură că nu poate fi unul scandalos. S-a gândit oare că m-aș putea îndrăgosti de el?..."

Când se îndreptă însă spre locuința lui Julian, a doua zi

dimineață, cu o farfurie plină de prăjituri proaspete în mâini, fața îi strălucea de fericire, iar ochii îi surâdeau.

Julian îi ghici imediat starea de spirit și privind prăjiturile cu aspect apetisant, îi mângâie ușor degetele:

– Începem deja să ne comportăm ca doi logodnici, nu? surâse el amuzat. Vom face curând o căsătorie care se va lega și se va desface pe parcursul a doar șase luni. După ce se va sfârși totul, voi scrie o carte despre asta. Cred că va fi un succes, adăugă apoi, cu un zâmbet care-i descoperi dinții albi perfecți, în contrast minunat cu pielea bronzată.

– Te voi ajuta și eu, răspunse Phil, apoi izbucniră amândoi în râs.

***

Phil încercă ignore întrebările cu privire la motivele lui Julian de a face o căsătorie de formă cu ea și să se gândească doar la clipa prezentă și și respecte măsurile de precauție impuse de el.

Astfel, când plecă el la Lagos, Phil nu se dusese la cascadă, cum ar fi vrut, pentru a urmări cu privirea vasul pe care se urcase el.

De asemenea, evită să se ducă la magazin, pentru a vorbi, ca altă dată, cu cumpărătorii.

Peste două zile, Matt o surprinse în port, îmbarcându-se pe o barcă cu motor.

– Să nu stai mai mult de două ore în larg pe canicula asta, îi spuse el.

– Mă duc la Libreville.

– Da? întrebă el, surprins.

– Vreau să fac niște cumpărături.

– Dar de unde ai bani?

– Mi-a împrumutat Julian. O să-i dau înapoi când voi avea permisiunea să primesc cecul de la avocatul meu. Știe că fac această călătorie.

– Atunci, e bine. Ai grijă de tine, drăguțo!

***

În seara următoare, Julian o așteptă într-un mic port de pe coastă, de unde se îmbarcară pentru Lagos, iar a doua zi la prânz erau deja căsătoriți.

Apoi se îmbarcară din nou pe un vapor, unde luară un prânz întârziat, iar a doua zi în zori erau la Libreville.

– Vei lua autobuzul de aici, spre casă. Nu e prudent să călătorim împreună, spuse el.

– Am înțeles, Julian. Mulțumesc.

– Eu voi ajunge acasă abia peste trei zile. Să nu-i spui lui Matt că ne-am văzut, adăugă el, uitându-se în ochii ei pentru a fi sigur că se va conforma.

Phil nu se dezmetici de-a binelea nici când ajunse acasă.

Totul se petrecuse atât de repede, încât nici nu-i venea să creadă că nu fusese un vis.

Seara însă, în patul ei, refăcu în minte filmul celor întâmplate și adormi cu imaginea lui Julian în fața ochilor.

Când se trezi, gândul fu din nou la Julian.

Astfel, se ridică repede din pat, se îmbrăcă și se pregăti să iasă, pentru a bea o cafea pe terasa lui.

În drum se întâlni însă cu Matt, care venea s-o întrebr cum călătorise.

– Minunat, răspunse Phil zâmbind, fără a-i da mai multe amănunte.

– Aici, a fost un iad. Cum Julian nu e pe insulă și nimeni nu vrea să asculte de mine, a început un adevărat trafic de droguri și de alcool aduse pentru africani.

În seara următoare, Julian se întoarse în sfârșit acasă. N-o căută însă, iar Phil nu îndrăzni să meargă la el nechemată.

Imediat după prânz, fu căutată de un tânăr care-i aduse o cutie cu două rochii: una verde, ca un măr primăvara, iar cealaltă albă.

Julian, nu era de găsit.

Spre seară, Phil își pierdu răbdarea să mai aștepte, așa că îmbrăcă rochia verde și porni spre casa lui.

Nu mică îi fu mirarea când îl văzu pe terasă pe Matt, însoțit de căpitanul vasului Bassington și de Drew.

Julian apăru și el în ușă, întâmpinând-o bucuros.

– Intră, Phil, și ia loc, spuse el, indicându-i un scaun de pe terasă. Cred că îți face plăcere să-l reîntâlnești pe căpitanul Fawcett. E foarte posibil să călătorești pe vasul lui, uneori.

Phil zâmbi politicos și se așeză pe un scaun de lângă balustrada terasei.

Julian trase un scaun lângă ea și se trânti pe el, cu picioarele înainte, aproape atingându-i cu pantofii sandalele.

Cum ceilalți continuară cu anecdotele lor, Julian se aplecă spre

Phil și-i spuse încet:

– Căpitanul și cu Matt tocmai m-au informat că ai făcut o călătorie. Cum te-ai simțit când te-ai văzut iar pe insulă?

– Am fost mult mai fericită pe mare, răspunse ea zâmbind.

– Și eu sunt mai fericit când mă aflu pe mare, interveni Matt, care trăsese cu urechea la discuția lor. Ultima dată când am fost la Lagos, am avut impresia că sunt la circ. Toate femeile purtau rochii scurte și pălării în formă de tigaie. E o lume foarte stranie acolo. Am auzit că tinerii de acolo intră și ies dintr-o căsătorie mai repede decât intră și iese o muscă dintr-un borcan cu dulceață.

– Poate doar cei cu care te-ai înhăitat tu, Matt, fac asta, replică Phil râzând.

Julian îi privi pe amândoi cu un surâs ironic:

– În zilele noastre, căsătoria e văzută ca o instituție inutilă, iar certificatul de căsătorie mai puțin important decât o cartelă de masă. Mai vrei puțin whisky, căpitane?...

***

Amino Astartes își aduse mireasa la Valeira, cu tot fastul cerut de un asemenea eveniment.

Astfel, stârniră admirația tuturor când sosiră la bordul unui iaht alb, flancat cu steaguri, închiriat de Rodrigo de la unul din cei mai influenți prieteni ai lui din Lisabona.

Tânăra portugheză urma să rămână la Valeira pentru trei zile, până la celebrarea căsătoriei.

Portul din Nevada – se spunea – era deja plin de nave venite din Spania și din Portugalia.

Englezii din Valeira erau și ei invitați la nuntă, dar Julian hotărî să-și prezinte scuze pentru absența sa de la acest eveniment. Cineva trebuia să rămână la plantație și prefera să fie el însuși acesta.

Matt urma să plece la Nevada cu mașina lui și o informă pe Phil că poate merge cu el.

Drew și cu Roger nu luaseră nicio hotărâre cu privire la modalitatea în care vor călători.

Imediat ce iahtul alb ancoră în port, un tânăr scund, îmbrăcat într-un costum popular portughez și cu un sombrero bej pe cap, coborî în grabă și se întâlni cu un reprezentat al poliției de coastă.

Peste câteva minute, tânărul se urcă într-o mașină neagră și porni în direcția plantației.

Phil abia terminase masa de prânz când văzu mașina oprind sub fereastra căsuței ei.

– Manoela! strigă ea, uitându-se cu atenție la tânărul care se dădu jos din mașină. Avem un oaspete: Tomé Astartes. Spune-i te rog să meargă la locuința lui Julian. Voi veni și eu curând acolo. Roagă-l apoi pe Sam să-i ofere o limonadă musafirului și să trimită după Julian.

Nu după mult, Phil îl întâlni pe fiul cel mic al lui Ricardo în sufrageria lui Julian.

Imediat ce o văzu intrând, Tomé se ridică de pe scaun și-i spuse, zâmbind cu încântare:

– Mă bucur să te văd, domnișoară. Tatăl meu mi-a spus că te-ai făcut foarte frumoasă, dar trebuie să-ți spun că ești de-a dreptul răpitoare. Eu sunt Tomé Astartes.

– Am bănuit. Nu vă așteptam.

– E adevărat, dar cum mai sunt doar trei zile până la nuntă, tata m-a trimis pentru a-i întreba pe toți englezii de pe insula aceasta dacă vor să dea curs invitației noastre, și să le spun că le oferim iahtul nostru pentru călătorie.

– *Senhor* Astartes e foarte amabil întotdeauna. Vreți să luați loc? Am trimis după domnul Caswell.

Dar trecu o oră până să apară Julian, care-i găsi vorbind vesel.

El însă îi salută încruntat.

– Acum că a sosit domnul Caswell, spuse Phil, eu mă întorc la casa mea.

– Sper să te mai revăd diseară și mâine, se grăbi Tomé să răspundă.

– Veți rămâne aici până vom pleca toți spre Nevada?

– Dacă *senhor* Caswell e de acord să mă găzduiască...

– Bineînțeles că sunt de acord, răspunse Julian, dar tot încruntat. Voi organiza o mică petrecere diseară.

– Oh, eu tocmai doream să vă invit la cină pe iaht, spuse Tomé. Va fi o cină informală, dar va fi plăcut. *Senhorita* vă rog să veniți și dumneavoastră.

– În regulă. Atunci veți cina cu noi mâine-seară, *senhor,* spuse Julian, gata să plece.

Tomé se grăbi să-l urmeze, dar înainte se aplecă spre Phil și spuse, zâmbind:

– La revedere până la ora șapte, *senhorita.*

Într-adevăr, cina pe iahtul alb fu deosebit de plăcută.

Phil fu așezată la masă între Tomé și Matt, iar căpitanul, care își adusese cu el și cimpanzeul, în fața lor.

Toasturile se ținură lanț.

Primul fu al lui Rodrigo, apoi al lui Amino, al Carlottei, ale englezilor și în sfârșit, ale portughezilor.

La sfârșitul mesei, Tomé o invită pe Phil lângă balustrada punții, pentru a privi împreună jocul artificiilor lansate peste apă.

– Am observat că și *senhor* Caswell și *senhor* Crawford mă privesc cu ură, spuse tânărul punând o mână pe brațul lui Phil. Că *senhor* Crawford se teme să nu te piardă, am înțeles, însă cum nu sunteți logodiți, nu cred că am de ce să-mi fac probleme. Vreau să știu însă dacă *senhor* Caswell e tutorele tău, pentru că în acest caz, ar trebui să-i cer permisiunea să-ți fac curte.

– Da, domnul Caswell e tutorele meu, dar nu e nevoie să-i cereți permisiunea să mă curtați, deoarece nu intenționez să fim decât foarte buni prieteni.

– Ah, ce timidă ești. Îmi place, spuse el, izbucnind în râs. De fapt, îmi place totul la tine, *senhorita*.

– Dacă veți continua astfel, nu mă veți mai vedea niciodată, replică ea cu răceală.

– Voi repeta ceea ce am spus pentru că așa simt.

Phil nu mai spuse nimic, dar intră din nou în sala dineului și se așeză lângă Matt.

Apoi, în drum spre casă, Phil opt să călătorească în mașina lui Julian, lângă care se simțea din ce în ce mai bine și mai protejată.

***

A doua zi dimineață, imediat după micul dejun,Tomé veni iarăși la Phil, de data asta s-a invite să meargă cu el la cascadă și să înoate în lagună.

Considerând că nu e politicos să refuze, Phil acceptă, așa că își petrecură împreună aproape întreaga zi.

Seara, Julian oferi un dineu, însă atmosfera fu cu mult mai sobră decât la cel organizat de Ricardo pe iaht.

– La ce oră vă convine să plecăm de aici, mâine dimineață? întrebă Tomé la un moment dat, după ce făcu eforturi vizibile să golească farfuria cu mâncare tipic africană. Eu propun să plecăm cât mai devreme, pentru a prinde concursul de canoe de după prânz. Sper că ne veți onora și dumneavoastră cu prezența, *senhor,* adăugă el uitându-se la Julian.

– Din păcate, nu voi putea să vin, deoarece am responsabilitatea acestei plantații. De altfel, am rugămintea ca oamenii mei să se întoarcă după patru zile, nu mai mult.

– Sper că această restricție nu e impusă și pentru *senhorita, senhor.* Vă promit că mama mea va avea grijă de ea ca de propria fiică.

– Mama ta va avea destule pe cap, nu e cazul s-o împovărăm cu o altă în plus. De altfel, *senhorita* nu va pleca nici ea mâine la Nevada.

Acest anunț făcu asistența să amuțească, iar pe Tomé să-l privească furios.

– Vezi, Tomé, interveni Matt după un timp, domnul Caswell nu vrea s-o expună pe Phil privirilor atâtor bărbați spanioli și portughezi... Cum el nu poate onora invitația fiind foarte ocupat, se gândește că e mai bine ca Phil să rămână acasă, pentru ca noi,

ceilalți, să nu fim nevoiți să avem grija ei în loc să ne distrăm. Înțelegi?...

– Am înțeles că domnul Caswell consideră că noi portughezii nu suntem de nasul unei englezoaice, ripostă Tomé, ridicându-se de la masă. Îi voi raporta acest fapt tatălui meu și-l voi ruga să înștiințeze conducerea companiei dumneavoastră de această atitudine discriminatoare.

– N-am nimic cu cei din Nevada, replică Julian cu asprime. Aș vrea însă să știți că în conformitate cu o clauză din testamentul tatălui ei, Phil nu se va putea căsători cu nimeni mult timp de acum înainte. De altfel, plănuiește să plece definitiv de pe insulă, peste două luni.

– E adevărat, *senhorita*? izbucni Tomé, întorcându-se spre Phil.

– Da, răspunse ea, plecând ochii.

Tomé trase aer adânc în piept, apoi se întoarse spre Julian:

– Dacă ați fi fost portughez, *senhor*, v-aș fi provocat la duel, dar sunteți englez și nu știți să vă bateți decât cu limba ascuțită pe care o aveți!

Julian se ridică imediat în picioare:

– Îmi pare rău că n-ai diplomația tatălui tău, Tomé. Și el mă urăște, dar a știut tot timpul să nu arate. Vei dormi pe iaht, în această seară. Unul din oamenii mei îți va duce bagajele acolo.

Tomé îi aruncă lui Phil o privire întunecată, apoi se întoarse spre Matt și spuse, mai calm:

– Pe mâine dimineață, *senhor*. Noapte bună.

În timp ce Tomé se îndepărtă, Julian turnă încă o porție de whisky în paharul lui Matt.

– Ce temperament vulcanic are tânărul acesta, remarcă Matt,

acceptând gestul lui Julian. A meritat o lecție, dar nu sunt sigur că e bine să ne punem rău cu cei din familia Astartes. N-ar fi chiar rău ca Phil să se mărite cu Tomé. Iar dacă nu-l dorește, sunt sigur că ar fi putut să se apere singură de insistențele lui.

– Da, poate, replică Julian, trecând o mână prin păr. Nu știu cum să mai procedez, în cazul ei... A devenit o pacoste pe insulă.

Phil sări în picioare și spuse, cu un surâs tremurător:

– N-am nimic de spus în apărarea mea. Noapte bună tuturor.

Apoi ieși din încăpere și o luă la fugă spre locuința ei.

Ceva mai târziu, trântită într-un fotoliu din camera sa și trăgând dintr-o țigară, Phil dădu în sfârșit frâu liber lacrimilor reținute atâta vreme.

Peste vreo jumătate de oră însă, la puțin timp după ce auzi mașina lui Matt îndepărtându-se, Phil auzi o bătaie puternică în ușa de la intrare și realizând că uitase s-o încuie, îi îngheță sângele în vene.

Se liniști însă în clipa următoare, când Julian intră încet înăuntru.

– Am văzut lumină și am venit să văd de ce nu dormi, comentă el, încruntat.

– După o scenă ca cea din seara asta, nu pot să dorm.

– Da, îmi dau seama. N-am vrut să te rănesc, dar situația în care ne aflăm e dificilă și uneori îmi pierd cumpătul.

– Da. Nu mi-am dat seama în ce am intrat, până în seara asta. M-am decis să plec din Valeira cât mai curând posibil, Julian.

Acesta privi undeva deasupra ei și într-un târziu spuse:

– Bine. O să fac toate pregătirile necesare. Vei putea sta în Lagos, la o familie pe care o cunosc foarte bine. Vom mai vorbi despre asta mâine dimineață. E nevoie de curaj să începi o viață nouă, dar tu ai

din plin această calitate. În ceea ce mă privește, te voi ajuta cu tot ce voi putea.

– Mulțumesc, murmură ea, iar Julian se întoarse spre ușă.

Simțind că n-ar fi putut suporta să rămână singură în starea sufletească în care se afla, Phil se repezi după el, și-l cuprinse cu brațele după gât.

Julian o privi cu o expresie ciudată, apoi puse stăpânire pe buzele ei.

Peste câteva clipe însă, o împinse imediat și-i spuse, roșu de furie:

– Ești ca toate femeile de pe lumea asta!... Nu-ți ajunge câte victime ai făcut deja? N-ai pic de loialitate și de conștiință. L-ai incitat cu comportamentul tău și pe Crawford și pe tânărul portughez. Amândoi vor acum să se culce cu tine!

– Doamne! Ce gânduri oribile, Julian!

– Cu nimic mai prejos decât comportarea ta! Dă-te la o parte din ușă!

Phil se supuse automat.

Julian deschise ușa fără un cuvânt și ieși, trântind-o cu putere în urma lui.

Phil rămase cu ochii la ușa închisă, cu mâna la buzele sărutate de Julian.

Capitolul 6

Matt se întoarse de la Nevada după doar două zile de la plecare, nu după patru, cum fusese prevăzut.

Pentru a explica de ce se răzgândise, Matt acuzase o indispoziție provocată de vinul portughez, însă Phil era sigură că primise ordin de la Julian.

Phil îl căută la magazinul lui, iar acesta îi povesti stând relaxat în hamacul din spatele clădirii, că fusese foarte plictisitor.-

– Cred că va urma în curând o mare schimbare pentru câțiva dintre noi, declară el profetic. Julian are dreptate... Ești prea deosebită pentru aceste locuri și această lume. Și a avut dreptate și că nu te-a lăsat să vii la nuntă. Toți au băut peste măsură și nu pot să-ți spun ce a urmat pe urmă... Chiar și Drew și Roger au fost tot timpul beți.

– Oh, Doamne... Și eu simt acum nevoia să plec de aici.

– Bine faci, fetițo... Astăzi, au venit în magazinul meu niște africani să-mi propună să cumpăr droguri. I-am dat afară, dar sunt sigur că au găsit pe cineva care să facă asta și să le vândă apoi la un

preț și mai mare.

– Ah, au ajuns din nou droguri pe insulă? Julian știe?

– Sunt sigur că se străduiește din răsputeri să elimine traficul de droguri pe insulă, dar e foarte greu.

Phil își luă curând la revedere de la Matt, pentru a se duce la cascadă, locul unde simțea că se purifică de tot răul lumii acesteia.

Apoi, se duse acasă și-și petrecu restul zilei citind.

În ziua următoare, în timp ce se îndrepta spre lagună imediat după prânz, îl întâlni pe Roger, care se întorsese de la Nevada în acea dimineață.

– Ce mult mă bucur să te revăd, Phil, spuse el zâmbind.

– Și eu mă bucur să te revăd, Roger, dar trebuie să-ți spun că arăți foarte obosit.

– Da, sunt... N-am prea dormit zilele trecute, și am băut enorm... Bine că nu m-ai văzut în halul în care am fost... Dar spune-mi... De ce, când ți-am vorbit despre faptul că doresc să ne căsătorim, n-ai pomenit nimic despre acea clauză din testamentul tatălui tău?

– Pentru că n-am știut nici eu de ea, până nu de mult.

– Caswell se pare că știe o mulțime de lucruri despre tine.

– Roger... să evităm discuțiile de acest fel. Ți-am spus că vreau să fim prieteni, nimic mai mult.

– N-am nevoie de prietenia ta. Și nici nu vreau să te mai văd, sau să trăiesc în același loc în care trăiești tu. Îmi ajunge câte am auzit despre tine.

Phil nu reuși să-i răspundă, deoarece exact în acel moment Julian apăru în calea lor, venind dinspre magazinul lui Matt.

– Hei, Crawford! De ce nu te-ai întors când a venit Matt? V-am

trimis vorbă că am probleme pe insulă și e nevoie de ajutorul vostru.

– Pentru că m-am simțit bine unde am fost, răspunse Roger cu impertinență, ridicând bărbia. Aș fi stat mai mult, dar din păcate nu mi-am luat decât două rânduri de haine.

– Am impresia că Ricardo te-a făcut să crezi că ești nemaipomenit, când ți-a spus că aici ai un salariu sub valoarea ta.

– Da. Și mi-a mai spus și altele, din care reiese foarte clar de ce o ții pe Phil în căsuța din grădina dumneavoastră. Se pare că n-ați mai fost atât de hotărât să rămâneți celibatar de când ați văzut-o, domnule Caswell...

– Ești beat! Du-te să te culci și vino mai târziu la mine, să stăm de vorbă.

– De ce? Ca să-mi faceți morală? N-am nevoie de asta. Voi pleca de pe insulă chiar acum!

– Roger! exclamă Phil, știind consecințele pe care le avea de suportat tânărul în urma unei asemenea acțiuni.

– Ai de mai mult timp în cap ideea asta, nu? spuse Julian. Dar știi că întrerupând colaborarea, compania îți va cere să înapoiezi salariul primit în ultimele trei luni.

– N-are decât! Mă duc la Nevada, pentru patru mii de lire pe an! Un salariu la fel de mare ca al tău, diavol îngâmfat ce ești!

În momentul următor, Phil auzi o izbitură și-l văzu pe Roger căzând la pământ.

– Să plecăm de-aici, spuse Julian, cuprinzând-o după umeri. O să-l trimit pe Matt să-l ducă acasă.

Phil își lăsă capul în jos și porni încet pe cărarea care ducea la plantație.

În ultimele zile, viața nu-i oferise decâte deziluzii și durere.

Amestecul lui Julian în viața ei personală provocase moartea lui Clin și poate îl lăsase pe Roger infirm pentru tot restul vieții.

Și ca și cum toate astea n-ar fi fost de-ajuns, a doua zi dimineață, poștașul aduse împreună cu scrisorile pentru Julian și una adresată... doamnei Julian Caswell... Poștașul însă, crezând că e o greșeală, trase o linie peste cuvântul „doamnei" și scrise mai jos: „domnului"...

După ce deschise plicul și luă în mână cecul de șase sute de lire, biletul ei pentru libertate, Phil izbucni în plâns de bucurie.

Apoi se duse în camera ei și socoti toate datoriile pe care le avea, pentru a vedea cu câți bani va rămâne.

Pe urmă, la unu și jumătate, știind că Julian are obiceiul să fumeze o țigară pe terasă după masa de prânz, Phil se duse la el.

– Am vrut să schimb cecul la Matt, dar nu pot... din cauza numelui, începu ea, fluturând cecul în mână. Mă tem că va trebui să faci operațiunea prin banca ta.

Julian luă cecul și după ce-l citi cu atenție, îl puse în buzunar.

– Cât de repede ai nevoie de bani?

– Cât de curând. Vreau să-mi achit datoriile pe care le am la Matt și la tine.

– Mie nu trebuie să-mi dai niciun ban înapoi și cu Matt o să mă înțeleg eu. Ar fi bine să ai cinci sute de lire cash și o sută s-o depui pe un cec. O să mă ocup de asta imediat ce voi fi mai liber.

– Julian, spuse ea. Vreau să fac eu munca pe care o făcea Roger înainte... Toate s-au întâmplat din cauza mea și mă simt foarte vinovată.

– Nu e nevoie. Ne descurcăm. De altfel, am chemat un om de la Lagos, cu care am mai lucrat înainte. Va veni peste vreo săptămână.

Și nu-ți mai face reproșuri pentru Crawford. Climatul și viața dificilă de aici l-au dărâmat, nu tu... N-ați fost niciodată foarte apropiați, sper...

– Am fost întotdeauna prieteni buni.

– Cât de buni? V-ați sărutat?

Phil încuviință.

– Bine că n-a fost mai mult, dar sunt sigur că dacă ai fi avut peste optsprezece ani, n-ai mai fi scăpat doar cu atât. Dar nu-ți face procese de conștiință că ai acceptat să te săruți cu el. Peste un an vei râde de frământările tale de acum.

Phil îl privi o clipă în ochi, apoi ieși, mușcându-și buzele.

Plăcerea de a-l vedea, era de fiecare dată umbrită de cuvintele ironice pe care i le spunea...

Acum, nu-i mai rămânea decât să aștepte ca nava „Bassington" să ancoreze iar în portul lor.

***

În dimineața următoare, Phil se ocupă de grădinărit, iar după prânz se odihni în patul ei îngust, pe jumătate dezbrăcată, gândindu-se la ce avea să facă de acum înainte, apoi ațipi și se trezi abia când Manoela intră cu ceaiul.

– E deja patru?

– Fără cinci minute. Am adus ceaiul mai repede, pentru că vreau să merg la magazin.

– Vrei să-ți cumperi iar pantofi, Manoela?

– Nu... Vreau să cumpăr medicamente. Valetul domnului Caswell are dureri de dinți, iar eu de stomac.

– Dar ți-am dat niște săruri, pentru asta.

– Nu-mi fac bine, domnișoară. Stomacul meu are nevoie de pilule albe...

– Ce fel de pilule albe iei, Manoela? o întrebă Phil, bănuitor.

– Știe băiatul de la magazin cum se numesc, dar eu nu... Acum, trebuie să plec, domnișoară.

Phil nu spuse nimic și începu să-și bea ceaiul, stând pe marginea patului.

Dinspre fereastra deschisă simți o adiere de aer mai răcoros... Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să stea acum întinsă pe plajă.

Gândurile îi fură însă întrerupte de Manoela, care începu să strige ceva pe limba ei și să-și învârtă turbanul alb deasupra capului.

Phil sări repede din pat și deschise ușa :

– Manoela! Vino aici!

Bătrâna se apropie, aranjându-și turbanul pe cap.

– Spune-mi de ce țipi și de ce învârți turbanul spre plantație?

– Doar așa, domnișoară... Mă grăbeam să ajung la magazin, să văd ce s-a mai întâmplat acolo, că dimineață au fost probleme cu băiatul care-l ajută pe domnul Matt și cu alți băieți... Domnul Caswell a spus că o să-i ucidă pe ăia care...

Dinspre casa lui Julian se auziră strigăte, așa că Manoela se opri și intră repede în casă, închizând ușa după ea.

– Vin!... Ne vor înjunghia! țipă Manoela, disperată.

Phil se duse repede la fereastră.

Într-adevăr... Casa lui Julian era înconjurată de o mulțime de băștinași care încercau să intre înăuntru, iar Sam se străduia să le

facă față.

Câțiva îl legară însă de mâini și de picioare și-l lăsară la rădăcina unui copac, iar alții intrară în casă.

„Intenționau să prade casa și apoi să-i dea foc?" se întrebă Phil, neliniștită.

„Ar trebui să alerg acolo, dar ce pot faceîn fața unei cete dezlănțuite?

– Ascultă, Manoela. Tu știi să te lupți cu cuțitul. Încearcă să alungi mulțimea aia și dezleagă-l pe Sam. Apoi, spune-i să-l caute pe stăpânul lui.

Manoela scoase un țipăt de luptă, se duse în bucătărie, de unde luă un cuțit mare și o zbughi afară, sărind ca un cimpanzeu.

Presimțind un adevărat măcel, Phil nu îndrăzni să se mai uite pe fereastră, ci se așeză din nou pe pat, plângând speriată.

– Dacă aș avea acum pistolul meu, murmură ea, printre hohote.

Pe urmă își făcu curaj și alergă la fereastră, să vadă ce se întâmplase.

Pe terasa lui Julian erau opt băștinași – după cum numără ea în grabă – dar în clipa următoare îi văzu sărind peste balustradă.

Apoi mai apăru unul din casă.

De ce întârziase cel de-al nouălea? Ce făcuse înăuntru? se întrebă ea, înspăimântată. Poate aruncase benzină, peste tot și acum se pregătea să dea foc casei! își spuse ea, îmbrăcându-se la repezeală și ieșind din casă alergând.

Când intră însă în sufrageria lui Julian nu-i păru nimic schimbat. Când se aplecă însă să se uite sub birou, observă o cutie de tablă, cu o flăcăruie la capătul unui fir...

Bănuind că mai erau și alte asemenea cutii în casă, Phil realiză că

trebuia să iasă urgent.

Într-adevăr, nu mult după ce ajunse în curte, auzi un zgomot asurzitor, iar când întoarse capul, observă unul dintre pereți prăbușindu-se.

***

La căderea întunericului începu ploaia, așa că muncitorii lui Julian se grăbiră să se întoarcă rând pe rând la casele lor.

Marea se învolbură dintr-odată, astfel că luminile bărcilor surprinse în larg păreau acum ca niște stele deasupra valurilor furioase.

– Vremea asta o să-i țină pe băștinași în casele lor, spuse Julian. Poliția ar trebui să profite de acest fapt. Du-te și tu acasă, Drew... Ești foarte obosit. Mâine, vom avea din nou o zi grea.

– Sunteți sigur că nu mai aveți nevoie de mine?

– Sunt absolut sigur. Ai fost extraordinar, azi. Voi scrie în raportul meu.

– Mulțumesc,domnule, noapte bună.

Julian l-ar fi dus pe Drew acasă cu mașina lui, dar Matt o încuiase, pentru siguranță, în depozitul magazinului lui. Într-acolo se îndreptă așadar acum administratorul plantației.

– Te-am căutat! îi spuse negustorul când îl văzu intrând în magazin. ai avut noroc, Julian. Nemernicii au intrat în casa ta...

– Vrei să spui că i-au dat foc, nu? întrebă Julian. Unde e Phil?

– Lasă-mă să vorbesc... Manoela a fost aici, acum vreo cincizeci

de minute. Mi-a spus că Phil a trimis-o să-l elibereze pe Sam, care fusese legat de băștinași și pus lângă un copac. În momentul când a ajuns la el, a auzit însă o bubuitură puternică dinspre casa ta. S-a speriat și a fugit în pădure, de unde s-a întors când a început ploaia. Atunci, a alergat la căsuța din grădina ta, să vadă ce e cu Phil, dar casa era goală... Așa că a venit să-mi spună.

– La ce oră s-au întâmplat toate astea?

– A început totul pe la ora patru și jumătate.

– Și de atunci Phil n-a mai dat niciun semn de viață?

– Nu, dar știe să se ascundă și nu uita că știe să folosească pistolul.

– Nu mai are pistol, răspunse Julian, crispându-se. Vii, Matt?

Acesta încuviință, iar după ce ieșiră afară, încuie magazinul.

Pe urmă, săriră în mașina lui Matt și se îndreptară spre casa lui Julian.

Imediat ce se apropiară de aceasta, văzură la lumina farurilor, care era situația:

Terasa rămăsese intactă, ca și jumătate din sufragerie.

– Exploziv! exclamă Matt. De unde naiba au avut așa ceva?

– Da. Ar fi putut să fie mai rău... Dar unde o fi Phil?

Julian își aduse apoi aminte de Sam și coborî din mașină să-l caute lângă copacii din preajma casei.

Îl găsi curând, dormind pe un pat de frunze, dar având la încheieturile mâinilor răni provocate de sfoara cu care fusese legat.

– Bietul Sam, murmură Julian oftând, apoi începu s-o strige pe Phil.

Primi imediat un răspuns înăbușit, dar nu realiză de unde venea.

– Ai o lanternă, Matt?

– Da, dar una mică.

– Am eu câteva mari în biroul meu. Văd că explozia n-a atins acea parte de sufragerie.

Când vru însă să treacă peste grămadă de moloz a peretelui dărâmat, observă lângă piciorul lui o șuviță de păr roșcat, presărată cu praf alb.

Pe jumătate paralizat de teamă, se lăsă în genunchi și-și trecu mâna în care ținea lanterna peste toată suprafața din jurul lui.

Phil era întinsă cu fața în jos și cu capul într-o parte, peste un morman de moloz.

– Mă duc să aduc niște brandy din mașină, spuse Matt.

– Pe urmă, du-te după doctor.

După ce Matt reveni cu sticla de brandy, Julian o luă în brațe pe Phil și o duse în dormitorul lui, care rămăsese de asemenea intact. Apoi o întinse pe pat și, după ce înmuie o batistă curată în brandy, începu să-i tamponeze buzele, iar pe urmă să-i strecoare printre dinți câțiva stropi din alcoolul dulceag.

Rezultatul nu întârzie să apară, pentru că fata gemu ușor.

– Phil... Phil...

– Nu... te-au rănit? murmură ea abia auzit, ridicând încet pleoapele.

Revenirea lui Phil la viață îl făcu fericit pe Julian.

Cum Sam se trezise între timp, le aduse cafea și un lighean cu apă caldă, așa că Julian începu imediat s-o spele pe Phil pe față, pe mâini și pe brațe.

Apoi îi ridică ușor capul, ca s-o ajute să-și bea cafeaua. Phil zâmbi, însă din nări începu să i se prelingă firișoare de sânge.

– Nu te speria, îi șopti el. Am chemat doctorul. Te va pune

repede pe picioare.

Phil se întinse la loc, închizând ochii.

– O să stai cu mine, Julian? șopti ea.

– Bineînțeles, răspunse el.

***

Phil începu să-și revină după efectul medicamentelor.

Cineva se ridică de pe un scaun și începu s-o privească cu atenție. Era o asistentă între două vârste, în halat alb și cu un zâmbet profesional.

– Te-ai trezit ? Foarte bine... Nu mai arăți atât de rău, draga mea.

– Ești... nouă, nu?

– Nouă?... Doamne, nu. Am stat pe insulă, cu mici întreruperi, cincisprezece ani. Vrei să bei puțină limonadă, sau ceai?

Phil încuviință și asistenta îi oferi un pahar cu limonadă, ajutând-o în același timp să-l bea...

– Nu trebuie să te îngrijorezi. Peste o săptămână, când ne vor sosi medicamentele necesare, toate problemele pe care le ai se vor rezolva. De ce ai crezut că sunt nouă aici?

– Mă așteptam ca sora Harrington să se ocupe pe insula aceasta de toți bolnavii.

– Cine e sora Harrington?

– Asistenta din Valeira, spuse Phil.

– Dar nu mai ești în Valeira, draga mea. Ești pe coastă, acum, la spitalul din Goanda. Eu sunt sora Briggs. Domnul Caswell te-a adus

aici pe cea mai ciudată targă care s-a văzut vreodată. Mă duc să-l anunț că ți-ai revenit, pentru că nu s-a mișcat din hol de când te-a adus.

Astfel, peste câteva minute, Julian intră în salon.

– Cum te simți? o întrebă el, apropiindu-se de pat.

– Nu... mă pot mișca.

– Da, știu. Ai două coaste fracturate, dar doctorii mi-au spus că la vârsta ta o să-ți revii foarte repede.

– Cât o să stau aici?

– Trei sau patru săptămâni.

– Cred că ești epuizat, Julian... Ai mâncat ceva?

– Da, mi-au dat micul dejun. Toată lumea e foarte amabilă.

– Te întorci în Valeira astăzi?

– Nu, dacă ai nevoie de mine. Însă cred că prezența mea nu-ți face bine.

Phil nu răspunse.

– O să plec cu barca următoare și mă întorc peste o săptămână, să-ți mai aduc haine și cărți. Și... să mai stăm de vorbă. Sunt o mulțime de lucruri de pus la punct. Dar nu vom vorbi despre toate acestea acum, adăugă el, ducându-se la fereastră. Știi unde suntem?... La gura râului Goanda. E un sat doar cu câteva case, dar spitalul e destul de bun. Doctorul Grenfell și-a dedicat întreaga viață cercetării bolilor tropicale.

Toate bune și frumoase, se gândi Phil oftând, dar sunt prea deprimată acum ca să fiu interesată de asemenea probleme.

Sora se întoarse din nou în salon și se apropie de pat.

– Cred că nu v-ați așteptat ca tânăra noastră să arate atât de bine, nu-i așa, domnule Caswell? Data viitoare când veți veni, o veți găsi

plimbându-se prin salon.

– Sper, dar să n-o grăbiți până nu va fi cu adevărat pregătită, spuse el, zâmbind.

– Vă rog să aveți toată încrederea. Vă așteaptă masa de prânz la oficiul medicilor, domnule. Medicul care se ocupă de domnișoara Crane dorește s-o vadă peste câteva minute, dar până atunci trebuie să se relaxeze. Luați-vă deci rămas-bun acum, domnule.

Phil încercă să prindă privirile lui Julian, dar el se uita la soră. Murmură însă ceva și-i luă mâna.

Ce se mai întâmplă apoi, Phil n-ar fi putut să spună, deoarece adormi bușteau.

***

Peste șase zile, reuși să-și revină în sfârșit și începu să-și perie singură părul.

Apoi se ridică pe cele două perne și așteptă venirea doctorului. Acesta sosi curând, însoțit de Julian.

– Văd că te simți mult mai bine, remarcă doctorul, luându-i pulsul. Nu vei mai sta mult la noi. Va trebui însă să mai porți bandajul peste torace o vreme, adăugă el și ieși ca s-o lase cu Julian.

– Ce se mai întâmplă la Valeira? întrebă ea.

– S-au schimbat unele lucruri între timp. Crawford a venit să-mi ceară să lucrez din nou pe plantație, dar am refuzat să-l primesc și l-am trimis în Anglia. Omul despre care ți-am spus că va lucra în locul lui Roger a sosit deja, așa că nu mai e nicio problemă.

– Unde locuiește?

– Cu Drew, dar se construiește acum un bungalou nou.

– Casa ta a fost reparată?

– Parțial. Phil, am observat că înainte de a intra în încăpere aveai o expresie luminoasă. Apoi, când m-ai văzut, te-ai întristat. Nu trebuie să mai vin aici.

– Încerci să te convingi de toate astea pe tine însuți? Nu e destul că m-ai făcut să te urăsc, când a fost gată să mor sub zidul casei tale? Oricum, nu te simți dator să fii drăguț cu mine, Julian. Mă pot descurca singură.

– Nu sunt sigur că vei reuși, spuse el calm. Dar dacă poți să mă urăști, lucrurile se vor simplifica desigur considerabil. Nu vom discuta însă până nu te vei face bine. Îți spun doar că nu e cazul să te atașezi de mine, având în vedere că am treizeci și cinci de ani și trebuie să mai rămân pe insulă, conform contractului, încă patru ani.

Phil tăcea.

– Eu nu sunt ca Roger Crawford, continuă Julian. Îmi voi respecta contractul și probabil îl voi reînnoi.

– Am înțeles, murmură ea... Deci... Suntem dușmani... E bine că știu cum stăm...

În acea seară, Julian cină cu doctorul, iar noaptea dormi pe canapeaua de piele din hol.

A doua zi dimineață, intră din nou în salonul lui Phil, pentru a-și lua la rămas-bun.

Spre surprinderea lui, o găsi la fereastră, încercând să se uite afară.

– Phil! Ce faci? o întrebă el, venind repede la ea și luând-o de

braț.

– Ah, am crezut că ai plecat, răspunse ea, tresărind.

– Cum să plec fără să-mi iau rămas-bun? Haide, întoarce-te în pat.

– Nu mă atinge! zise ea trăgându-și brațul.

– Bine, răspunse el nervos, eliberând-o. Dar treci în pat.

– Te rog să nu mai vii la mine. Când mă voi face bine, voi merge la avocatul meu. Promite-mi că nu mai vii, te rog. Nu mai avem nimic de discutat.

– Nu-ți promit nimic, prostuță mică.

În momentul următor, Phil era întinsă pe pat, iar Julian o ținea de umeri, privind-o în ochi.

Cum Phil îi susținu privirile, Julian se aplecă și o sărută îndelung.

Curând, Phil putea să ia masa împreună cu doctorul și cu sora Briggs.

Deși erau doar ei, aceștia continuau să-și spună „doctore" și „soră Briggs", cu toate că tonul trăda intimitatea dintre ei.

Nu după mult, Phil află că sora locuia și ea în spital, iar într-o seară, când ieși pe balcon să fumeze o țigară, observă că în camera doctorului era încă lumină. Curioasă, cum nu erau trase draperiile la fereastră, rămase cu privirile ațintite într-acolo. Peste câteva minute, așa cum bănuise, sora Briggs intră în dormitorul doctorului, îmbrăcată doar cu o cămașă de noapte transparentă și cu părul lăsat

pe spate.

Phil hotărî să se întoarcă în camera sa...

Sunt și ei ființe umane, nu? se gândi. Doar Julian pare să nu fie...

În cea de-a patra săptămână a spitalizării, Matt îi făcu în sfârșit o vizită.

– Sper că ți-ai adus ceva de băut, îi spuse ea, îmbrățișându-l. Aici, am doar siropuri medicinale.

– Am bănuit, replică el râzând.

– Ai un mesaj de la Julian?

– Nimic special. E ocupat cu construirea noului port, spuse Matt, punând într-un pahar puțin whisky din sticla pe care o scoase din geanta lui.

Phil trase adânc aer în piept și spuse, zâmbind:

– Vrei să luăm prânzul aici, sau dorești să-l cunoști pe doctorul meu?

– Aș vrea să vorbesc și cu doctorul tău înainte de a pleca, scumpo, dar prefer să luăm prânzul doar noi doi.

Astfel, după ce mâncară, Matt mai bău încă puțin whisky pentru a-și face curaj să meargă la doctorul Grenfell, iar când se întoarse în salonul lui Phil peste câteva minute, puse în buzunarul halatului ei un cec.

– Dă-i-l, te rog, doctorului din partea mea, ca să-l convingi că nu sunt așa de necioplit cum par. E un cec de o sută de lire.

În sâmbăta următoare, doctorul o anunță că putea ieși din spital.

– Dacă n-ai unde să te duci deocamdată, continuă el, voi fi bucuros să lucrezi pentru noi, ca asistentă. Nu vei plăti casa și masa, așa că salariul îl vei putea economisi.

– Mulțumesc foarte mult. Sunt de acord cu propunerea dumneavoastră, răspunse ea, realizând că oricum nu avea altă alternativă, deocamdată.

Astfel, începând cu prima zi a săptămânii următoare, Phil își începu munca în spital, care o ținea destul de ocupată pentru a nu se mai gândi la nimic. În plus, cum seara era foarte obosită, nu mai avu probleme cu somnul.

***

Peste o săptămână, în timp ce spăla un copil băștinaș pe terasa spitalului, Phil observă o umbră întinzându-se pe ciment și se întoarse brusc, pentru a vedea cine sosise.

– Ah, Julian, nu erai așteptat spuse ea ridicându-se, după care chemă o infirmieră să se ocupe de copil și să-l ducă apoi mamei lui.

– N-ar fi trebuit încă să lucrezi, replică Julian, încruntându-se.

– Sora Briggs are nevoie de ajutor. Nu e o muncă dificilă.

– Nu trebuie să lucrezi încă, Phil!

– O să mă spăl pe mâini și o să-ți ofer o limonadă. Vino pe balconul meu, continuă ea, arătând spre intrarea în camera care-i fusese oferită în spital.

– Prefer o cafea, spuse el, trecându-și o mână prin păr.

Phil încuviință și trecu în bucătăria alăturată camerei.

– Matt mi-a spus că ești foarte ocupat în perioada asta, comentă Phil când ajunse pe balcon și puse pe masă două cești cu cafea.

Apoi luă un scaun și se așeză în fața lui.

– Da, e adevărat. Mă bucur că te-ai însănătoșit, Phil.

– Vrei lapte la cafea?

– Nu, mulțumesc.

Phil îl lăsă apoi să vorbească despre Valeira și despre problemele pe care le întâmpina acolo.

– Am făcut pace cu Rodrigo, o anunță el zâmbind.

– Mă bucur, răspunse ea, sorbind din cafea.

Julian tăcu o clipă, apoi spuse din nou:

– Uite ce e, Phil. Mi-am luat o vacanță de o săptămână... Mergem de aici la Lagos, să desfacem căsătoria.

– Ah, vrei să mă arunci ca pe un sac de cartofi? replică ea, surâzând ironic. Știi ce?... M-am săturat până peste cap de insensibilitatea ta !

– Vorbește mai încet, altfel te va auzi toată lumea din spital.

– Nu mă interesează! Poate să afle toată lumea că ești o brută! Ești poate regele plantației din Valeira, dar aici nu reprezinți nimic. N-am nevoie de ajutorul tău, Julian!

– Ești cu nervii la pământ, Phil. Liniștește-te.

– Nervii mei au fost în ordine, până ai început să te implici în viața mea personală! Du-te în vacanță, Julian! Găsește-ți o femeie în Lagos și distrează-te. N-aveți decât să râdeți împreună de copilul din Valeira care a fost destul de naiv să se îndrăgostească de tine!

Julian o privi atât de intens, încât Phil simți că e cuprinsă de teamă.

Apoi alergă în dormitor și încuie ușa în urma ei.

Nu peste mult însă, se auzi o bătaie în ușă și Phil, crezând că e Julian, strigă enervată:

– Pleacă !

– Vrei să iei cina cu noi, domnișoară? se auzi vocea calmă a doctorului.

– Nu în seara asta, replică ea. Mă doare capul îngrozitor. Vă mulțumesc totuși pentru invitație.

Mai târziu, sora Briggs veni să-i aducă o cană cu lapte cald și biscuiți.

– Te mai doare capul, draga mea? Domnul Caswell crede că ești extenuată, iar doctorul e și el îngrijorat.

– Domnul Caswell e încă aici?

– Da, va rămâne până la sfârșitul săptămânii.

„Ah, a fost deci impresionat de mărturisirea mea?" se gândi Phil, mușcându-și buzele.

– Unde va dormi domnul Caswell?

– În casa de oaspeți, aflată de partea cealaltă a satului. Crezi că e nevoie să-ți aduc un medicament pentru durerea de cap?

– Mulțumesc, dar nu trebuie.

– Da, e mai bine să nu te obișnuiești cu medicamente. Noapte bună, draga mea.

***

A doua zi dimineață, i se aduse ca de obicei o cafea și pâine prăjită.

După ce luă acest mic dejun, Phil se îmbrăcă și își deretică încăperea. Apoi o căută pe sora Briggs și băură împreună un ceai în oficiul surorilor, discutând despre problemele pacienților lor.

Spre prânz, sora Briggs se duse să-l ajute pe doctor la o operație, iar Phil se întoarse în camera ei, cu gândul să citească ceva.

Când intră înăuntru, îl văzu pe Julian pe balcon.

– Bună ziua, spuse el, cu un surâs amical. Am văzut că ai luat-o în direcția asta și m-am grăbit să ajung înaintea ta. Nu arăți prea bine... Ce spui de o plimbare cu barca pe râu?

– Nu, mulțumesc. Am de lucru.

– Nu mai trebuie să muncești așa de mult, Phil... Ar fi grozav să organizăm un picnic.

– Nu, mulțumesc, repetă ea.

– Te temi?

– Nu, dar mi se pare stranie invitația. Suntem doar doi străini.

Julian tăcu un moment, apoi răspunse:

– Nu e deloc înțelept să mă faci să-mi pierd cumpătul, Phil.

Ea preferă să nu răspundă și ieși din casă.

În următoarele zile, Julian nu o mai căută, iar ea se strădui să ajungă cât mai târziu acasă. Cum nu mai fu de acord să cineze în sala comună, nu-l mai văzu deloc.

În cea de a patra zi de la sosirea lui Julian acolo, doctorul o chemă în biroul lui.

– Crezi că ai probleme din cauza căldurii, domnișoară Crane?

– N-o suport ușor, e adevărat. Dar se pare că va veni o furtună, spuse ea, uitându-se pe fereastră spre cerul pe care începuseră să se strângă nori.

Apoi se gândi la Julian, care se dusese să facă o plimbare cu barca pe râu și speră că se va întoarce înainte de începerea furtunii.

– O să-ți trimit niște medicamente, prin sora Briggs, ca să le ai în cazul în care te va mai durea capul.

– Mulțumesc foarte mult, replică Phil și ieși din birou, salutând politicos.

Pe scări, în timp ce se pregătea să se întoarcă în camera ei, se întâlni cu un băiat băștinaș, care ajuta bucătăreasa.

– L-ai văzut cumva pe domnul alb de la plantația din Valeira?

– Nu, domnișoară.

Phil se uită lung în direcția râului, îngrijorându-se și mai mult, deoarece începuse un vânt puternic.

„Poate și-a dat seama că vine furtuna și nu s-a aventurat totuși pe apă", își spuse ea și începu să alerge în direcția casei de oaspeți.

Când ajunse acolo, întrebă unde era camera lui Julian, apoi urcă grăbită scările spre etajul indicat.

Julian era într-adevăr în sufragerie, stând pe un scaun în fața balconului și fumând.

În încăpere era deja întuneric, dar el nu păru să fi observat, deoarece nu aprinsese lumina.

Imediat ce o văzu intrând înăuntru, Julian se apropie de ea, o trase spre el și încuie ușa.

Phil își aruncă brațele după gâtul lui și începu să-l sărute și să-l strângă în brațe, ca și cum se temea să nu-l răpească cineva.

Pe acoperișul casei începură să se audă primii stropi de ploaie, dar Phil nu realiză decât că întregul ei trup începea să prindă viață și să cânte...

Capitolul 7

Seara era pe sfârșite, dar Phil și cu Julian rămaseră încă pe plajă, sub umbrelele mari.

– Mă întreb ce va spune Matt când va vedea că n-ai ajuns nici azi în Valeira, spuse ea privindu-i părul ciufulit de vânt.

– Că am rămas cu o femeie fără care nu pot să mai trăiesc, răspunse el, după ce trase lung din țigară.

Phil izbucni în râs.

– Sunt convinsă că nu va crede așa ceva. Se va gândi că te-ai îmbolnăvit și ai fost internat în spital.

– Ceea ce e pe jumătate adevărat. Cred că am răcit, așa că voi sta aici până duminica viitoare.

Phil îl privi îngrijorată

– Nu mai e ceai fierbinte în termos? întrebă ea.

– Ba da. Un pahar.

– Să-l împărțim, propuse ea zâmbind, după care turnă ceaiul în paharul termosului. Tu mai întâi zise ea.

– Nu. Tu mai întâi, replică el, ducându-i paharul la gură.

Phil bău jumătate din lichidul fierbinte și aromat, apoi îi dădu din nou paharul.

– Ești fericit, Julian?

– N-am niciun motiv să nu fiu, în acest moment.

– Nu te gândești la plantație când ești cu mine?

– Numai ca să-mi spun cât sunt de bucuros că nu mă aflu acolo.

– Julian... Ai mai putea să mă trimiți departe de tine?

– Nu știu... Ce vrei să-ți spun, de fapt, Phil?... Că te iubesc?

– Recunosc că mi-ar plăcea să mi-o spui.

– Toți bărbații spun femeilor aceste cuvinte, de aceea s-a banalizat, răspunse el, aruncând țigara.

Phil îi luă mâinile.

– N-ai fi ezitat nici tu să-i spui altei femei că o iubești, nu?

– E bine ca noi să nu ne grăbim să spunem asemenea cuvinte.

– Bine... De fapt, n-are importanță că nu ne spunem, atâta vreme cât avem în inimile noastre acest sentiment.

– Să nu te încrezi prea mult în sentimentele mele, micuțo... Un bărbat de vârsta mea se poate schimba. Adu-ți aminte, când te voi dezamăgi.

Phil tăcu, așa că Julian surâse ușor și-i puse capul pe pieptul lui.

– Ești așa de dulce... Voi încerca să nu te dezamăgesc.

Zilele și nopțile următoare trecură ca un vis...

În timpul zilei se plimbau cu barca pe râu sau făceau plajă lângă golf și Julian îi povestea despre copilăria lui din Cornwall, sau despre țările pe care le vizitase. Noaptea, se sărutau și se îmbrățișau, fapt care trezi în Phil o senzualitate de care nu se crezuse în stare.

Doctorul și asistenta căzură de acord că Phil arăta mult mai bine de când stătea cu Julian.

Totuși, vinerea care urmă, Julian începu să împacheteze lucrurile în valiza cu care venise.

– Să nu uit nimic, spuse el uitându-se cu atenție în dulap. Matt nu are măsurile mele, adăugă apoi zâmbind.

În ultima seară dinaintea plecării, luară cina cu doctorul și cu asistenta, apoi se întoarseră la casa de oaspeți din capătul satului, iar Julian continuă împachetarea lucrurilor, sub privirile triste ale lui Phil.

– Gata, spuse el într-un târziu. Am terminat cu împachetatul, adăugă apoi, sărutând-o scurt pe buze. Știu că ai vrea să vii cu mine, Phil. Și eu aș vrea... Am știut amândoi că va veni acest moment...

– Am spus eu ceva?

– Draga de tine... N-ai spus nimic, dar am văzut tristețea din ochii tăi. Ești curajoasă. Altă femeie ar fi plâns în aceste momente.

– Lacrimile mele nu ți-ar fi schimbat hotărârea. Dar îmi vei permite să mă întorc și eu, curând la Valeira, nu?

– Sper că va fi posibil acest lucru. Totuși, dacă n-ai fi fost sub îngrijirea doctorului Grenfell, aș fi fost mult mai neliniștit. La Valeira esti singura femeie albă de pe insulă, iar acum a venit încă un bărbat nou să lucreze acolo. Nu mai vorbesc de faptul că în curând o să sosească încă un tânăr din Anglia. N-aș mai avea somn dacă ai fi din nou pe insulă.

Cine ar îndrăzni s-o curteze pe soția administratorului plantației? ar fi vrut ea să spună, dar reuși să articuleze cuvintele.

După un timp, îl întrebă:

– Vei veni din nou, în weekendul viitor?

– Da. Voi veni vineri seara și voi sta până duminică. Pentru moment, va trebui să ne mulțumim cu atât.

Phil nu îndrăzni să facă niciun comentariu, deoarece învățase că atunci când Julian lua o decizie, nimic nu-l putea face să se răzgândească.

– Și dacă mă voi plictisi aici până atunci și mă voi muta la Lagos?

– Să nu îndrăznești! Dacă o vei face, voi veni după tine și voi avea grijă să regreți că ți-a trecut prin minte așa ceva.

– Mmm... Va fi o dulce tortură, nu? zâmbi ea și-l sărută pe buze.

A doua zi dimineață, după ce luară micul dejun și băură cafeaua împreună, Julian se îmbrăcă și chemă valetul, să-i ducă valiza la barcă.

– Pe curând, micuțo... Păstrează cuibul ordonat, adăugă el zâmbind și o sărută pe obraji.

După plecarea lui, Phil simți o durere mai mare decât la moartea lui Nigel, care persistă două zile.

Vineri seara, Phil se îmbrăcă într-o rochie albă din mătase și alergă în port, pentru a aștepa vaporașul cu care trebuia să vină Julian.

Când acesta sosi în sfârșit, îl așteptă să se apropie, cu inima bătându-i nebunește. Însă când ajunse lângă ea, nu fu în stare să scoată niciun cuvânt.

Julian însă o prinse strâns în brațe și o sărută cu tandrețe. Apoi o mângâie ușor pe păr și șopti:

– Mi-a fost atâta dor de tine!

Phil se ridică pe vârfuri și-i sărută obrajii proaspăt bărbieriți...

„Cum am putut să mă îndoiesc că nu va veni?" se întrebă ea, privindu-l fericită.

Capitolul 8

La începutul săptămânii următoare, doctorul Grenfell i-l prezentă pe Charles Mestcalfe, de la Institutul de igienă tropicală din Levalle.

Phil îl plăcu din primul moment, iar după trei zile ajunse la concluzia că era unul dintre cei mai amabili și mai frumoși bărbați pe care-i întâlnise până atunci.

Deși realizară amândoi că se simțeau bine împreună, nu se văzură totuși foarte des, cât timp stătu el în Goanda.

Cu toate acestea însă, la plecare, îi propuse să vină ca asistentă la institutul la care lucra el.

– Nu cred că pot să accept, răspunse Phil surâzând, dar mulțumesc oricum pentru propunere.

– Mai gândește-te, replică el, privind-o lung în ochi. La revedere, Phil.

– La revedere, Charles...

După plecarea lui, Phil se simți dintr-odată foarte singură, dar a doua zi nu se mai gândi la el.

În weekend Julian veni din nou și Phil se bucură la fel de mult ca întotdeauna și-i ascultă cu interes noutățile.

– Sora Harrington a fost nevoită să plece de pe insulă. Clima tropicală a epuizat-o. Am aflat că a stat unsprezece ani în Valeira. Și gândește-te că n-a avut... consolarea pe care o are sora Briggs, nici măcar în primii ani...

– Cum ți-ai dat seama de relația dintre doctor și sora Briggs? întrebă Phil râzând.

– Fată dragă, au fost singurii angajați ai acestui spital și nopțile de la ecuator sunt fierbinți și lungi. În plus, doar o femeie care iubește are ochii așa de scânteietori.

Phil se gândi apoi că și ea era o femeie îndrăgostită, dar nu-l avea pe omul iubit alături tot timpul, ca sora Briggs.

– Aș putea să vin și eu cu tine la Valeira, când vei pleca duminică? Doar pentru o săptămână.

– Să lăsăm lucrurile cum sunt acum.

– Te-aș încurca atât de mult?

– Ți-am explicat deja de ce nu vreau să te întorci pe insulă.

– Atunci, vom continua așa ani ani de zile?... Să stau fără tine aici și să aștept să vină ziua de vineri? Asta ce dorești să-mi oferi?

Julian nu răspunse, dar în acel weekend nu mai fu atât de tandru ca altădată, iar în weekendul următor nu mai veni s-o vadă.

Peste două săptămâni, temându-se că-l va aștepta în zadar în port, Phill hotărî să-l aștepte la spital. Pe măsură însă ce se apropia ora la care barca lui trebuia să sosească, deveni atât de nervoasă, încât fumă țigară după țigară.

Cu cinci minute înaintea orei știute, îi fu imposibil totuși să mai reziste și alergă în port.

– Oh, Julian! Julian! strigă ea imediat ce-l văzu sărind din barcă și ajungând pe uscat. Mi-a fost așa de dor de tine, că m-am temut să nu mor.

– Iartă-mă că n-am fost vinerea trecută, dar am fost gripat. Și Matt la fel... Tu n-ai fost bolnavă, nu?

– Nu, răspunse ea, mustrându-se că nu se gândise nicio clipă că Julian nu venise la ea din cauză că se îmbolnăvise.

***

Phil ieși pe balcon pentru a-și bea ceaiul, îmbrăcată într-un halat de casă pe care și-l achiziționase de curând.

Abia gustă însă din băutura caldă și îmbietoare, când un tânăr băștinaș îi aduse o scrisoare.

Cum recunoscu imediat scrisul, inima începu să-i bată mai repede.

Astfel, se grăbi, cu degete tremurânde, să scoată scrisoarea.

„Nu te alarma, draga mea. Voi merge la Lagos, dar nu voi putea să mă opresc să ne vedem decât câteva minute. Dacă vei putea să vii la golf, îți voi spune mai multe. Te va conduce băiatul care ți-a adus plicul."

– Așteaptă-mă, te rog, spuse ea, întorcându-se spre tânărul băștinaș.

Apoi se duse în dormitor și se îmbrăcă la repezeală cu o rochie subțire, de vară.

Peste câteva minute, Phil se afla deja, împreună cu Julian, în

barul vaporului care urma să-l ducă pe acesta la Lagos.

– Așteptam un colaborator din Nigeria la plantație, dar n-a mai putut să vină. Dorește însă să aibă o discuție cu mine și a propus să ne întâlnim la jumătatea distanței, pentru a-i fi mai ușor. A trimis după mine acest iaht.

– Cât timp vei sta acolo?

– Cinci zile. Voi încerca să fiu la tine miercurea sau vinerea viitoare. Îți place iahtul acesta? E foarte luxos.

– Pot să fac și eu un tur?

– Nu mai e timp.

– Dar de ce nu mă iei și pe mine la Lagos? Nu e Valeira, ca să te temi de ce vor spune cei de acolo văzându-ne împreună.

– Nu se poate, răspunse el, încruntându-se. Merg la Lagos în interes de serviciu.

– Ah, da... Întotdeauna am fost cam incomodă pentru tine, nu?

– Vom vorbi despre asta când voi veni la tine.

– Vrei să divorțez? îl întrebă ea, simțind că-l iubește și-l urăște în același timp.

– Nu vreau să iau o asemenea hotărâre în pripă, Phil.

– Nu vrei să mă iei la Lagos pentru că ai fi nevoit să mă prezinți ca fiind soția ta?...

– Exact, răspunse el cu răceală. Acum, trebuie să ne despărțim... Va trebui oricum să încheiem convenția noastră. Ești prea tânără și temperamentală. Nu putem avea un viitor fericit împreună.

Phil tăcu câteva clipe, după care întrebă:

– Ne vom mai vedea săptămâna viitoare?

– Nu mai devreme de vineri, răspunse el, sărutând-o pe buze, dar fără tandrețe.

După asta, se despărțiră salutându-se rece, Phil se întoarse acasă, dar în fața ochilor avea tot timpul chipul lui Julian.

„Dacă m-ar fi iubit cu adevărat, acum ar fi trebuit să fiu cu el pe iaht", își spuse ea, oftând adânc.

***

În ultimele săptămâni Matt se simțise îngrozitor de rău, având probleme serioase, de digestie.

– Ar trebui să te internezi la Goanda, Matt, îl sfătui Julian. Doctorul Grenfell o să te pună sigur pe picioare. Du-te acolo vineri. Eu voi rămâne aici. E și Phil încă acolo, adăugă el trecându-și o mână prin păr, deoarece nu-i spusese până atunci lui Matt. Explică-i, te rog, lui Phil că nu pot lăsa plantația de izbeliște acum, așa că o voi vedea vinerea viitoare.

Matt nu răspunse, deoarece nu era decis dacă putea să lase treburile de la magazin și să meargă la doctor. Pe de altă parte, vestea că Phil se afla încă acolo îl făcu pe bătrân să-și dea seama de ce lipsise Julian de la plantație atât de mult în ultimele luni.

E o prostuță, se gândi el. Julian nu e un bărbat potrivit pentru ea. Mă rog, a avut ce și-a dorit, sau o parte din ce și-a dorit. N-are de ce să-mi pară rău pentru ea...

Când sosi însă la Goanda vineri și o revăzu, compasiunea îl copleși.

Phil devenise îngrozitor de slabă, de palidă și de tristă.

– Mă bucur că ai venit aici, Matt, spuse ea întâmpinându-l, deși

era evident dezamăgită că nu venise Julian.

– Păi... N-am avut încotro, răspunse bătrânul. Vreau să mă examineze doctorul.

– Ești bolnav? întrebă ea.

– Adevărul e că în ultimul timp am avut probleme cu sănătatea... Dar văd că și tu arăți de parcă ai suferi de ceva.

– Îmi face rău căldura excesivă din zona asta.

Phil îl invită apoi să ia cina împreună, la spital.

Matt acceptă, dar simți în tonul ei dezamăgirea că își va petrece seara în compania lui și nu a lui Julian, așa cum se așteptase.

– Ai stat mult prea mult timp la tropice, Matt, spuse doctorul, în timp ce se așezară cu toții la masă, în sufrageria apartamentului lui. Din cauza asta te-ai îmbolnăvit. Dacă te vei muta într-un loc cu o climă temperată, îți vei recăpăta imediat forțele. Ai mâncat prea mult ananas, continuă doctorul zâmbind. Va trebui să renunți, cel puțin o vreme, la el.

Matt îl privi aproape îngrozit, deoarece nu-și putea imagina nicio masă fără fructul lui preferat.

După cină, Phil se retrase împreună cu Matt pe balcon.

– Și tu ar trebui să pleci de aici, draga mea. Nici măcar seara nu se răcorește.

– Eh, o să fac față. N-ai niciun mesaj pentru mine, de la Julian?

– Nu. E foarte ocupat... A stat zece zile la Lagos și a venit însoțit de doi directori de companie și de fiica unuia dintre ei. Julian i-a cazat pe toți la el.

– A venit și fiica unuia dintre ei, spui? întrebă ea, cu buzele uscate.

– Da. O fată foarte frumoasă și elegantă, de vreo douăzeci și cinci

de ani.

– Și... Julian nu ți-a spus când va veni aici?

– Ba da... Mi-a spus că va încerca să vină vinerea viitoare. Musafirii vor pleca la mijlocul săptămânii. Fata însă e foarte atrasă de Julian.

– Și... el o place?

– Greu de spus, dar probabil i-ar conveni să se însoare cu fiica unui director de companie.

– Lui Julian îi place să se joace cu focul, răspunse ea cu glas tremurător. Eu voi pleca de aici într-o săptămână sau două. Transmite-i lui Julian.

– Și unde te vei duce?

– În Anglia.

– Dar o să păstrezi legătura cu noi, nu?

– Voi încerca.

Matt nu mai spuse nimic, pentru că discuția îl făcuse să se simtă mai obosit decât după o noapte de pocher.

***

A doua zi dimineață, doctorul Grenfell îl examină pe Matt cu atenție și-i spuse, încruntat:

– Ești prea gras, va trebui să ții un regim sever. Și... bei prea mult whisky, iar apă aproape deloc... Ai probleme cu inima și cu ficatul. Va trebui să stai internat aici un timp, ca să pot pune un diagnostic complet.

Matt însă nu dorea decât să iasă cât mai repede din atmosfera aceea de spital, așa că își îmbrăcă imediat cămașa și-și luă la revedere.

Apoi o căută pe Phil pentru a o anunța că pleacă acasă.

– Nici tu nu trebuie să mai rămâi aici, Phil. Nu e un mediu propice pentru o fată tânără.

– Vreau să trăiesc liniștită, Matt, nu-mi doresc o viață agitată. Dar voi pleca și eu din acest loc, așa cum ți-am spus.

– Da, poate ar fi bine să-ți continui studiile, Phil.

„Și să ai o relație de dragoste normală", ar fi vrut să adauge, dar se răzgândi.

Phil așteptă să-i vorbească doctorului Grenfell despre hotărârea ei, joi seara. Doctorul nu păru deloc surprins de vestea primită, și nici sora Briggs.

Astfel că după cină începu să-și facă bagajele, dar nu împachetă nimic din cadourile primite de la Julian.

Vineri aștepta să treacă ora la care ar fi trebuit să sosească Julian și cum acesta nu veni, îi scrise un bilet:

„Plec în Anglia. După un timp, mă voi întoarce probabil la Cape. Când vei dori să divorțezi, ia legătura cu avocatul meu. Ai adresa lui.

Mulțumesc pentru tot."

Apoi ieși pe balcon, să fumeze o țigară. Gândul că va petrece și acea noapte singură în casa în care trăise atâtea momente fericite împreună cu Julian, o opri însă să se întoarcă înăuntru până aproape de zorii zilei.

Sonya Levalle, văduva doctorului Levalle, fondatorul Institutului pentru igienă tropicală, aflat la trei mile de portul Andrew, se așeză la biroul somptuos al cabinetului ei și-l privi pe Charles cu un aer obosit.

– Vrei să-mi aduci o cafea, dragule? Vreau să stăm puțin de vorbă.

– Despre institut, doamnă? întrebă el politicos, uitându-se lung la femeia care nu era cu mult mai în vârstă decât el.

– Nu-mi mai spune „doamnă", Charles, mai ales când suntem numai noi doi. Nu, nu vreau să vorbesc despre institut, continuă ea, trecându-și mâna fină peste părul negru ca abanosul. Vreau să dau o petrecere joia viitoare și țin să fii și tu prezent.

– Vă mulțumesc pentru invitație, doamnă... Mă simt onorat, răspunse el, cu aceeași politețe dintotdeauna, ca și cum n-ar fi auzit remarca ei.

Apoi îi puse în față cana cu cafea fierbinte.

– Ai mâini foarte frumoase, Charles, comentă ea, surâzând. Cred că ești un bărbat senzual. Păcat că te comporți atât de rezervat, cu mine. Îmi poți spune ce metode folosești ca să satisfaci o femeie? adăugă ea, privindu-l printre genele lungi și dese.

Charles o privi o clipă în ochi, căutând un pretext să schimbe subiectul.

Fu salvat însă de zgomotul une mașini care se opri în fața intrării.

Se duse repede la fereastră și se uită afară. Sonya veni repede lângă el.

– Ah, iar o tânără care caută de lucru, comentă ea, uitându-se la fata care coborî grăbită dintr-un taxi.

Dar Charles alergă afară fără să-i răspundă.

– Phil! strigă el, cu brațele deschise, coborând scările de parcă ar

fi zburat. Nu m-aș fi gândit niciodată că o să vii să mă cauți aici. Vino înăuntru, soarele ăsta arde cu o putere extraordinară.

Sony apăru în pragul ușii, măsurând-o pe nou-venită din cap până-n picioare. Părea foarte obosită... Rochia verde era elegantă, dar simplă, iar pălăria de soare la fel. De sub ea ieșeau în dezordine câteva șuvițe de păr roșcat.

Sonya nu agrease niciodată nici pălăriile și nici acea culoare de păr.

Charles o luă pe Phil de braț și o conduse pe terasă, unde venise și patroana lui, apoi făcu prezentările.

Sonya dădu din cap cu maiestuozitate.

– Doriți să vă stabiliți în Port Andrew, domnișoară... ăăă... Crane?...

– Nu. Sunt doar într-o scurtă vizită, în drum spre Lagos.

Charles îi indică un scaun, apoi spuse:

– O să aduc cafea... Rămâneți cu noi, doamnă?

– Nu. Am niște probleme urgente de rezolvat în oraș. La revedere.

Charles o conduse la mașină, pentru că știa cum se enerva patroana lui dacă o neglija, apoi se întoarse la Phil și se așeză în stânga ei, foarte uimit de modul cum se transformase.

– Am venit să-ți cer o favoare, îl anunță ea, zâmbind ușor.

– Bea înainte cafeaua, zise el cu blândețe.

– Arăt obosită, nu? Da, mi-am petrecut noaptea pe o șalupă cu motor, într-un hamac, lângă o cușcă cu trei maimuțe.

– Vrei să te odihnești? Avem un pat liber, dacă dorești.

– Ah, ar fi minunat. Am vrut să-mi iau bilet pentru Lagos, azi-dimineață, dar nu se navighează pe coastă până mâine.

– Vei putea să rămâi la noi, dar mă tem că nu mai mult de o noapte, adăugă el, știind deja cât de supărată va fi Sonya chiar și pentru această favoare pe care i-o făcea lui Phil. Te așteaptă cineva la Lagos?

– Nu. Acolo voi schimba vaporul, pentru a-l lua pe cel de Anglia.

– Dar ai pe cineva acolo?

– Nu, n-am pe nimeni, nicăieri, dar mă simt rău la tropice și e singurul loc cu care sunt mai familiarizată, în afara Africii.

– Dacă vei avea probleme, vei putea să apelezi la noi. Ai putea chiar să lucrezi aici, o lună. Nu trebuie să-mi dai răspunsul acum. Ar fi un post de birou, nu vei intra în legătură cu bolnavii.

– Ah, da, mi-ar plăcea.

Charles o conduse apoi într-o cameră aflată la etajul superior.

– În acest apartament locuiesc două asistente ale noastre, dar acum sunt plecate în concediu. Fă-te comodă, adăugă el. O să-ți aduc ceva de mâncare.

După care, Charles ieși, închizând ușa în urma lui.

„Ce fată frumoasă era când am văzut-o la Goanda", se gândi el, oftând. „Probabil a suferit din cauza unui bărbat. De ce oare toate fetele frumoase se îndrăgostesc de bărbați de nimic?..."

La ora două, Phil bătu la ușa biroului lui Charles.

– Accept slujba pe care mi-ai propus-o, spuse ea imediat ce intră, dar nu vreau salariu.

– Bun. Du-te să faci actele pentru angajare, la secretariat.

După plecarea ei, Charles ridică receptorul telefonului de pe biroul lui de lucru și întrebă:

– Doamna e în biroul ei?

Aflând că era acolo, Charles se ridică grăbit și plecă să discute cu

ea.

– Charles, spuse Sonya, știi că la ora asta îmi fac siesta...

– Îmi pare rău, dar...

– Ce s-a întâmplat, dragule? întrebă ea, încruntându-se.

– Azi-dimineață n-am mai putut continua discuția aceea despre...

„Ipocrit nerușinat!" se apostrofă el imediat, dar zâmbi larg.

– O vom putea continua în seara asta, scumpule. Voi ieși să cinez cu generalul, dar la zece voi fi acasă.

– Ne vom vedea atunci, zise el. La revedere.

„E un jocticălos", se gândi el dezgustat de sine însuși, „dar n-am altă șansă s-o pot reține pe Phil aici".

***

Slujba pe care o primi Phil nu era deloc grea și nici neplăcută. Pe de altă parte, avea acces la biblioteca institutului, ceea ce o ajută foarte mult în timpul liber.

În plus, Charles o invita uneori să iasă împreună cu mașina lui, într-un tur al coastei.

Nefiind o persoană volubilă, Charles o ajută să-și mai revină.

Totuși, când veniră zilele ploioase și fu nevoită să stea închisă înăuntru, Phil simți din nou că era cazul să părăsească Africa.

Starea ei se agravă așa de mult încât într-o sâmbătă, nemaiputând suporta izolarea, se duse pe plajă, cu toate că ploua.

Astfel, la întoarcere era udă leoarcă, spre marea îngrijorare a lui

Charles, care o întâlni în holul institutului.

– Dumnezeule mare! exclamă el, deschizând ușa unei băi din apropiere. Intră aici și dă-ți jos imediat hainele astea de pe tine! Fă un duș fierbinte și învelește-te apoi într-un halat, o sfătui el, pe un ton profesional. Repede!

Zece minute mai târziu, îmbrăcată într-un halat flaușat, Phil se duse în camera ei, unde o aștepta o cană mare cu lapte fierbinte și două tablete.

Philip le înghiți imediat, după care bău laptele.

Când să se așeze în pat auzi o bătaie în ușă.

Era Charles.

– Ți-ai luat medicamentele? întrebă el, intrând înăuntru fără să fie invitat.

– Da, dar n-am febră.

– Atunci de ce ești așa de roșie în obraji?

– Tocmai am făcut un duș fierbinte și am băut laptele. Mă simt cam amețită...

Charles o privi lung, bănuitor...

– Da, murmură ea... Aștept un copil. Ai ghicit.

– Oh, draga mea, răspunse el afectat, ca și cum durerea pe care o simțea ea i s-ar fi transmis și lui.

Apoi o luă de umeri și o așeză pe un scaun.

– Poți să-mi vorbești despre asta? continuă el, pe un ton plin de blândețe.

Phil inspiră adânc și-și începu confesiunea:

– Am bănuit încă înainte de a pleca din Goanda. Acum sunt sigură și va trebui să mă obișnuiesc cu această idee.

– Dar... unde este bărbatul cu care...?...

– El... Suntem căsătoriți, dar vrea să divorțeze. Voi fi bine... Am din ce să trăiesc...

– Dar trebuie să-i spui... Are dreptul să afle acest lucru.

– Nu... Nu e interesat să aibă o familie... Îi place să trăiască singur.

– Phil, lasă-mă să iau eu legătura cu el, în locul tău. E dreptul lui să știe că are șansa să fie tată.

– Nu-l cunoști. Și... nu vreau să continue căsătoria cu mine doar din acest motiv.

– Mulțumesc că ai avut încredere să-mi vorbești despre starea ta.

– Charles... Nu vreau să mai știe nimeni...

– Bine... Voi fi medicul tău... Prima mea prescripție medicală e să cinezi cu mine în seara asta și să mă însoțești la club.

– Ah, n-am haine potrivite pentru asta, Charles.

– Nu trebuie să te îmbraci special. S-a făcut?

Phil înclină ușor din cap și-i zâmbi.

Curând, ploaia se opri, așa că plecară în oraș mai devreme, pentru a avea posibilitatea să facă și cumpărături.

Apoi intrară într-un restaurant unde cinară, iar după aceea se duseră la club, unde dansară pe terasă.

Phil nu mai dansase de când fusese elevă, la Cape Town. Avea pe atunci șaisprezece ani. Totuși, cu Charles nu-i fu deloc greu să treacă peste această lipsă de experiență și să se miște cu ușurință în ritmul muzicii, zâmbindu-i de parcă n-ar fi avut nicio grijă.

La rândul lui, Charles uită de tot, în afară de teama că Sonya va afla de aventura lui.

„Poate ar trebui s-o caut în seara asta și să-i spun că am fost la club", se gândi el, oftând ușor. „Nu vreau ca Phil să mai sufere, așa

că trebuie să evit pe cât posibil orice scandal care s-ar putea isca în legătură cu ea".

Duminică, ieșiră totuși, din nou împreună, de data asta la piscina de la clubul de polo.

Cum rămăseseră până târziu, a doua zi dimineață Phil nu se trezi decât pe la ora nouă, când auzi o mașină oprind în fața clădirii.

Își potrivi însă perna mai bine sub cap și hotărî să-și continue somnul.

Nu trecu însă mult și auzi o bătaie în ușă.

Surprinsă, se ridică din pat, își puse halatul peste cămașa de noapte și deschise.

– Nu te așteptai să fiu eu, nu-i așa, domnișoară Crane? o întrebă Sonya, cu o privire ironică.

– Nu, recunosc, poftiți înăuntru.

– Ai cea mai frumoasă cameră de oaspeți din această clădire, domnișoară, știi?

– Da... Am fost norocoasă, răspunse Phil cu timiditate.

– A fost camera soțului meu, pe vremea când mai locuiam încă aici. Charles ți-a vorbit despre bărbatul meu ?

– Puțin, dar sunt sigură că a fost un om deosebit.

– Un mare om de știință și un gentleman. Tatăl meu, care a fost ofițer în armata franceză, la Pondicherry, l-a respectat enorm. Din păcate, mama mea a murit înainte de a mă căsători cu Armand. A murit la Paris, când eram încă foarte tânără. Bunicii mei n-au fost de acord ca tatăl meu să mă ia în India, cu el, dar sunt fericită că am trăit atâția ani acolo...

– Cred că ați avut o viață foarte frumoasă, doamnă.

– Din punctul meu de vedere, viața mea abia începe. Timp de

zece ani, m-am dedicat întru totul soțului meu și muncii lui. Acum, vreau să trăiesc doar pentru dragoste.

Phil nu făcu niciun comentariu.

– De cât timp îl cunoști pe Charles? continuă doamna Levalle.

– Când am lucrat la spitalul din Goanda, Charles a venit acolo pentru trei zile.

– L-ai văzut doar atunci?

– Da. Văzând că suport foarte greu clima de acolo, mi-a spus că aș putea să lucrez aici...

– Ți-a spus el asta? întrebă Sonya, ridicând o sprânceană.

– Probabil a glumit, dar...

– De ce ai venit aici, domnișoară Crane?

– Știți de ce...

– Știu ce scuză ai folosit pentru a-l impresiona pe Charles și a ajunge să stai sub același acoperiș cu el. Nu ești bogată, iar faptul că ai vrut să lucrezi la institut fără să fii plătită, înseamnă că ai un plan.

– Nu, nu sunt bogată și voi pleca de aici curând, imediat ce se vor întoarce din concediu cele două asistente care locuiesc în acest apartament.

– Atunci, ne-am înțeles: vei pleca peste două săptămâni, când se vor întoarce ele.

– Desigur. Doriți să beți un ceai cu mine?

Sonya însă, ieși fără să-i adreseze niciun cuvânt.

***

În săptămâna care urmă, Charles fu mai ocupat ca niciodată și Phil bănui că Sonya avusese grijă să-i dea tot felul de treburi care să-l țină departe de ea.

Realizând astfel că femeia era geloasă, în lunea următoare, Phil îl căută pe Charles la biroul lui și-i vorbi despre vizita pe care i-o făcuse aceasta.

– Nu trebuie să dai mare importanță acestui fapt, o îndemnă el. Eu sunt directorul general al acestui institut, nu Sonya. O să te mut la laboratoare, după ce se vor întoarce cele două asistente din concediu.

– Ai fost foarte amabil cu mine, Charles, nu vreau să ai probleme din cauza mea. Voi pleca în curând în Anglia.

– Da. De altfel, peste câteva săptămâni, clima asta nu va mai fi bună pentru starea în care te afli. Poți să-mi spui cum să-l găsesc pe soțul tău? Dacă te-a luat de soție, cred că te-a iubit, deci...

– S-a căsătorit cu mine doar de formă, ca să mă ajute să pot obține banii moșteniți de la tatăl meu, îl întrerupse ea. Dacă nu făcea asta, ar fi trebuit să aștept până voi împlini douăzeci și unu de ani.

– Când am fost la Goanda vă iubeați. Se vedea că străluceai de fericire.

– Ah, te rog, Charles. Să nu mai vorbim despre asta, replică ea, cu ochii în lacrimi.

– Dar cum să nu mai vorbim despre asta, fată dragă, când este atât de evident că încă îl mai iubești? Te-ai gândit că pot să-i scriu doctorului Grenfell și să-i cer detalii?

– Nu, nu vei face asta! Dacă aș crede că vei face așa ceva, aș pleca de aici chiar mâine.

– Phil... Convinge-mă că acel bărbat nu e decât un dobitoc și nu voi mai vorbi niciodată despre el...

– Un bărbat nu e un dobitoc doar pentru că nu poate să iubească o femeie așa cum dorește ea, răspunse Phil, suspinând.

Zilele care urmară trecură repede, fiecare dintre cei angrenați în problemele institutului având o mulțime de treburi de rezolvat.

Astfel, sosi și timpul ca cele două asistente să se întoarcă din concediu.

Cea mai în vârstă dintre ele, năvăli într-o dimineață în biroul lui Charles.

– Putem sta câteva minute de vorbă?

– Da, doamnă Coombs.

– Vineri, e ziua de naștere a doamnei Kevin.

– Ah! Și doriți să organizez un dineu la club, ca anul trecut?

– Da, dacă se poate. O vom invita și pe doamna Levalle, deși anul trecut n-a venit.

– Vreți să vorbesc eu cu ea?

– Da, răspunse femeia zâmbind. Aș vrea să fim un număr egal de bărbați și femei. Familia Kevin, familia Coombs, Boyd și Phil Crane, Dick Merrow cu o fată pe care o cunoaște de câtva timp, și dumneavoastră cu doamna Levalle. Cinci femei și cinci bărbați. Ne va invidia toată lumea din Port Andrew.

– Bine. O voi suna după prânz și o voi anunța, spuse el, dar după ce doamna Coombs ieși, oftă îndelung.

„Sper că nu va accepta invitația, se gândi el, dar trebuie s-o anunț despre acest eveniment, pentru a nu avea probleme".

În acea zi, la ceai, când doamna Coombs îi vorbi lui Phil despre petrecerea preconizată, aceasta vru să simuleze că nu auzise, dar

Charles îi făcu un semn prin care o sfătui să accepte.

Dar în seara dineului, se treziră că sunt unsprezece în loc de zece, deoarece Sonya veni cu prietenul cu care ieșise în acea zi. Phil nu se îndoi nicio clipă că procedase astfel pentru a încerca să-l facă gelos pe Charles.

Totuși, seara fu foarte reușită, dar după părerea lui Phil ar fi fost cazul să plece cu toții acasă mult mai devreme, înainte ca zăpușeala nopții tropicale să-i epuizeze.

Sonya dansase doar o singură dată și atunci cu prietenul ei, generalul. În rest, rămase așezată la o masă, cu Charles de o parte și cu generalul de cealaltă, bând lichior și afișând o expresie plictisită.

– Vrei să te conduc acasă, Sonya? o întrebă Charles, pe la ora două.

– Da, dar nu încă. Generalul e beat, adăugă ea încet. Și pe el trebuie să-l conducă cineva acasă.

– O conduc atunci pe Phil, după care mă întorc să te conduc pe tine și pe general.

– Domnișoara Crane e cea mai tânără de aici, așa că va putea pleca după noi.

– Phil e deja foarte obosită. Trebuie să doarmă.

– E ridicol să vorbești așa despre o fată de nouăsprezece ani. Nu sunt oarbă, Charles. Văd foarte bine cum o răsfeți. Lasă-l pe Boyd s-o conducă. Sau pe Merrow. Tu nu ești șofer!

– Dar sunt singurul apt să conducă, acum. Putem pleca, Phil?

Când Phil se ridică în picioare, Sonya făcu la fel.

– O să mă descurc singură, Charles, nu-ți face probleme din cauza mea, zise Phil.

– Du-te să-ți iei pardesiul, replică el. Ne vom întâlni pe terasa din

față, în cinci minute.

– Noapte bună, domnișoară Crane, spuse Sonya, cu un rânjet sarcastic.

Phil murmură un răspuns abia auzit și plecă.

– Chiar era nevoie de această scenă, Sonya? întrebă Charles, renunțând la formula de politețe. Nu poți să simpatizezi nicio persoană de sex feminin?

– De ce aș simpatiza această fată, Charles? Dacă îi face rău căldura acolo de unde a venit, poate să meargă în altă parte, cu o climă mai temperată... Institutul nostru nu e azil pentru oropsiții dragostei!

– Ce vrei să spui, Sonya?

– Speră că o vei ține cât mai mult aici... E îndrăgostită de tine.

– Ascultă, Sonya. Phil e victima unei iubiri neîmpărtășite. Va pleca în Anglia, curând, pentru a uita. Dându-i de lucru la institutul nostru, am ajutat-o foarte mult. Eu, personal, o voi ajuta până când o voi vedea pe vaporul pentru Anglia. Phil n-are nicio legătură cu ceea ce e între tine și mine, adăugă el încet.

– Ah, bine, iartă-mă pentru criza mea de nervi, răspunse ea zâmbindu-i drăgăstos.

– Bineînțeles că te iert.

– Mi-a fost teamă să nu se interpună între mine și tine... Dar dacă va pleca în curând... Du-o la institut, dar ai grijă să nu mă lași să te aștept prea mult, adăugă ea, trecându-și o mână peste pieptul lui și privindu-l senzual printre gene. Apoi îl vom duce împreună pe general acasă și vom avea în sfârșit o oră prețioasă numai pentru noi doi...

Charles îi zâmbi scurt, după care o urmă pe Phil și o conduse la

mașina lui.

– Ești obosită, comentă el în timp demară. Mâine nu va trebui să vii devreme la serviciu, așa că vei putea dormi cât vei pofti...

Phil zâmbi, mulțumită, și Charles se imagină câteva clipe căsătorit cu ea, departe de acel loc... Poate în Anglia... „Păcat că nu e chiar atât de simplu", își spuse el suspinând. Și simți impulsul să oprească mașina, s-o ia în brațe și să-i spună că o iubește și că n-o va părăsi niciodată...

Era sentimentalismul lui afurisit, care-l împiedicase să facă o carieră de chirurg și-l determinase să rămână generalist...

– Ai cheile de la ușa principală, nu? o întrebă el, oprind în fața institutului.

– Da, răspunse ea, după ce se uită în poșetă.

– Bun. O să stau aici până când intri înăuntru. Noapte bună, Phil.

– Noapte bună, Charles, murmură ea, coborând din mașină.

Charles o urmări cu privirea până intră înăuntru și văzu luminile de la camera ei aprinzându-se.

„Acum, înapoi farsa cu Sonya, își spuse el, oftând... Căci e o farsă, de ambele părți. Niciunul nu ne-am pierdut capul... În ciuda gesturilor ei senzuale, Sonya e rece și dură ca oțelul".

***

La casa de bilete a biroului de transport maritim, Phil află cu stupoare că numărul de locuri pentru pasagerii de la Lagos spre Anglia fusese limitat. Disperată, rezervă un bilet pentru cursa de peste trei săptămâni și-i rugă pe cei care se ocupau de aceste probleme s-o anunțe din timp dacă intervenea ceva. Apoi luă un taxi

și se duse în oraș pentru a ridica niște colete cu provizii pe care știa că le așteaptă Charles.

După ce le luă și se apropie de taxiul care o aștepta, observă un bărbat cu trăsături asiatice venind spre ea.

Uimită, se opri locului, curioasă să știe ce dorea.

– Iertați-mă, domnișoară... V-am auzit spunând funcționarei că sunteți de la Institutul pentru igienă tropicală.

– Da...

– Eu tocmai încercam să găsesc un taxi care să mă ducă acolo.

– Și eu mă întorc la institut. Puteți să veniți cu mine, dacă doriți.

– Sigur că vreau, mulțumesc. Pot să vă ajut? continuă el, luându-i pachetele din mâini. Numele meu este Clem Pringle. Sunt aventurier...

Phil mai întâlnise oameni de felul lui în Africa și știa ce însemna acest lucru... Erau persoane care umblau de colo-colo, căutând slujbe temporare și trăind din mila localnicilor până găseau ceva de lucru.

– Mă ocup de animale, o informă el apoi. Am o mulțime de șerpi și de maimuțe pe care vreau să le vând. Credeți că doctorul Metcalfe ar putea fi interesat?

– Nu știu... Grădina noastră zoologică e deja plină...

– Am înțeles... Ar fi păcat, totuși, să arunc în mare bietele animale.

După asta se urcară în taxi și porniră spre institut. La scurt timp însă, un jeep care venea din față și pe care Phil îl recunoscu imediat ca fiind al doamnei Levalle se îndreptă țintă spre ei. Șoferul se grăbi să evite ciocnirea, dar intră totuși cu botul mașinii în roata jeepului, care își văzu însă mai departe de drum.

– Bestia naibii! izbucni asiaticul, observând că la volan era o femeie.

– E doamna Levalle, văduva doctorului Levalle, care a pus bazele institutului, spuse Phil, zâmbind amuzată, deși incidentul o marcase, fiind sigură că Sonya o observase în taxi și provocase intenționat acea situație periculoasă ca s-o sperie, poate chiar mai mult...

Șoferul taxiului coborî să vadă starea mașinii, apoi reveni la volan, dând nemulțumit din cap. Porni însă din nou și nu după mult opri în fața institutului.

Jeepul doamnei Levalle era deja parcat lângă scări, iar Charles se plimba în susul și în josul aleii, foarte enervat și îngijorat.

– Phil, ești bine? întrebă el imediat ce o văzu coborând din taxi.

– Ți-am spus că n-a pățit nimic, interveni Sonya, dându-se jos din jeep. Mașina mea abia a atins taxiul.

– Consecințele acestui accident se pot vedea mai târziu, spuse din nou Charles, apropiindu-se de Phil.

– A... fost vina taximetristului, murmură Phil.

– Pe naiba! replică imediat Charles.

– Bărbatul acesta e prietenul tău, domnișoară Crane? interveni din nou Sonya, măsurându-l cu dispreț pe asiatic.

– Ne-am cunoscut acum o jumătate de oră, replică străinul. De fapt, am venit să vorbesc ceva cu domnul doctor Metcalfe. Numele meu e Pingle, doctore, continuă el întorcându-se spre Charles.

– Îmi amintesc de tine, Pingle. Mă bucur că ai sunat la noi. Vrei să mă aștepți puțin? adăugă el luând-o pe Phil de braț. Sonya, trebuie să te rog și pe tine să aștepți până vom putea sta de vorbă.

– Ai grijă, Charles, replică Sonya. Știu mai multe despre

domnișoara Crane decât crezi.

– În acest caz, înseamnă că înțelegi îngrijorarea mea, răspunse Charles, și o conduse pe Phil în biroul lui, unde îi dădu repede un pahar cu bitter.

– M-a văzut că sunt în taxi, Charles, și...

– Nu mai vreau să ne gândim la asta, Phil.

– Nu voi mai locui aici, Charles, spune-i doamnei Levall, te rog. Până voi pleca în Anglia, voi sta cu chirie undeva în oraș.

– Și eu voi pleca de aici. O las să conducă singură institutul. M-am săturat!

Când ieșiră afară, Sonya plecase, dar Pingle îi întâmpină cu un zâmbet vesel.

– Mi-ați spus cândva că dacă pot să vin aici, mă ajutați cu un serviciu, doctore.

– Asta a fost cu doi ani în urmă, Pingle. Vino pe terasă, să stăm de vorbă. Sunt curios să aflu ce ai făcut între timp.

Phil porni spre camera ei, hotărâtă să se relaxeze măcar o jumătate de oră. Când intră însă înăuntru, o văzu pe Sonya stând pe un scaun, în fața balconului.

– Nu mă așteptam să vă găsesc aici, doamnă Levalle.

– Nu mai face pe inocenta cu mine, fetițo! Mi-am dat seama cine ești! Împachetează-ți lucrurile și pleacă imediat de aici!

– Nici nu mă gândesc să plec, atâta timp cât nu mi-o cere doctorul Metcalfe.

– În casa asta eu comand! Și casa mea nu e hotel pentru mame necăsătorite!

Phil începu să tremure, nervoasă, dar nu spuse nimic.

– Ai văzut că doctorul Metcalfe are inimă bună și te-ai gândit să

profiți de el, nu-i așa? continuă Sonya, zâmbind sarcastic. Speri că se va căsători cu tine, sunt sigură.

Phil nu reuși să găsească un răspuns nici la aceste vorbe grele, dar genunchii i se înmuiară și fu cât pe-aci să se prăbușească la podea.

– Nu negi, continuă Sonya... In Franța, avem un cuvânt anume pentru femeile de genul tău, dar nu vreau să mă cobor atât de mult încât să-l pronunț. Ești în stare să faci un bărbat să renunțe la cariera lui și la tot, pentru a-ți satisface dorințele tale egoiste! Ai fi fericită să-l vezi pe Charles distrus din cauza ta!

Phil trase aer în piept pentru a se calma, apoi ieși din cameră și fugi pe scări în jos.

Sonya însă alergă după ea, continuându-și tirada.

Încercând să se îndepărteze cât mai repede de ea, Phil grăbi coborârea, dar cum totul i se întunecă dintr-odată în fața ochilor, alunecă și se rostogoli până la parter.

Văzând ce s-a întâmplat, Sonya se întoarse în holul de la etaj, alergă la terasa din spate și de acolo în curte, unde se urcă repede în mașina ei și porni în viteză spre oraș.

Cel care o găsi pe Phil, după un timp, fu Charles, care o luă cu grijă în brațe și o duse în cabinetul lui, unde o așeză pe pat și o examină cu atenție. Și tot el fu prima persoană pe care o văzu Phil lângă ea, când își reveni din starea de inconștiență.

– O să-ți revii curând, draga mea, spuse el cu blândețe... Dar... ai pierdut copilul...

***

În această viață ne e dată atâta suferință câtă putem duce... ceea ce înseamnă că orice durere ne face mai puternici, pentru a înfrunta cu mai multă ușurință necazurile viitoare...

„Am refuzat să plec din Valeira doar pentru a trăi aceste experiențe dramatice", se gândi Phil, cu ochii înlăcrimați. „După această ultimă suferință, nimic nu mă va mai putea răni".

Când se simți în stare să se țină pe propriile picioare, Phil se mută în oraș, într-o cameră din apartamentul unei englezoaice și acceptă propunerea lui Charles de a lucra la institut doar de trei ori pe săptămână.

De asemenea, dată fiind schimbarea de situație, anulă biletul pentru Anglia, hotărâtă să se stabilească în curând la Cape Town.

Sonya a fugit din Port Andrew, spre disperarea generalului ei, care s-a decis să plece la Bournemouth.

Cum seara era complet liber acum, după plecarea văduvei lui Levalle, Charles obișnuia să ia cina cu Phil, în oraș, iar de multe ori, până se îmbrăca aceasta, stătea de vorbă cu gazda ei, doamna Jan Bridges.

– Deși îmi place foarte mult această fată, îi spuse ea într-o seară, nu sunt de acord cu viața pe care o duce. Fetele din ziua de astăzi nu mai sunt ca cele din generația mea, Charles. Noi eram mult mai puțin sentimentale. Dacă cineva ne rănea, deveneam cinice, nu ne închideam în noi. La Phil se vede cu ochiul liber că e bună de încasat tot felul de lovituri...

– Phil preferă să evite conflictele, replică el zâmbind.

– Dar nici să te lași călcată în picioare, nu e o soluție.

Cu Phil însă, doamna Bridges nu era atât de vorbăreață, deoarece simțise nevoia acesteia de a fi lăsată în pace.

La rândul lui, știind că Phil nu s-ar putea atașa atât de repede de un alt bărbat, Charles nu-i vorbea niciodată despre sentimentele lui, iar dacă ea nu dorea să iasă într-o seară și o vedea melancolică, se ducea la club, să joace pocher.

Într-o sâmbătă însă, văzând-o posomorâtă, hotărî s-o ducă la un picnic pe malul mării, în afara orașului, și nu mică îi fu bucuria când observă că reușise să-i schimbe starea de spirit cu această invitație. Astfel, când se întoarseră acasă, îndrăzni să-i propună să meargă cu el la o petrecere dată la clubul lui.

– Odihnește-te o oră, adăugă el zâmbind. Voi veni să te iau la opt fără un sfert.

Phil îi întoarse zâmbetul și încuviință.

Totuși, în acea seară, Charles întârzia pentru prima dată de când îl cunoștea. Se făcuse ora opt și jumătate și el încă nu sosise.

Temându-se că i s-a întâmplat ceva, Phil nu se mai gândi la rochia albă din mătase, pe care o protejase până atunci și se trânti în balansoarul de pe terasă, cu picioarele sub ea, fumând țigară după țigară.

Pe la nouă și jumătate, Charles apăru în sfârșit, cu capul plecat și parcă mai bătrân cu câțiva ani.

– Nu trebuie să te scuzi, spuse ea cu blândețe... M-am gândit că te-a reținut ceva important.

Charles dădu din cap, fără să spună însă nimic.

– O... tragedie? întrebă ea aproape șoptit.

– Am... avut o vizită, spuse el după un timp, cu un glas sfârșit...

– Ce... fel de vizită? întrebă ea, deși începea să bănuiască cine-l vizitase.

– Julian Caswell... Trebuie să te întâlnești cu el, draga mea.

– Dar... Cum a aflat că sunt aici?...

– Prin avocatul tău... I-ai dat adresa institutului, pentru a-ți trimite scrisorile... Așa că... s-a dus acolo să mă caute, iar Johannes i-a spus unde locuiesc. M-a căutat și a cerut să te vadă.

– N-are dreptul să-mi ceară nimic, Charles. Unde e acum?

– La mine... Mai întâi a insistat să venim aici împreună, dar i-am spus că o asemenea surpriză s-ar putea să-ți facă rău. L-am asigurat însă că te voi convinge să accepți o întrevedere cu el, în casa mea.

– Nu vreau să-l văd, Charles. Du-mă la club și apoi întoarce-te acasă și spune-i că trebuie să plece.

– Aș face asta pentru tine, Phil, dacă n-aș fi sigur că oricum n-ai scăpare: trebuie să vorbești cu el. Omul ăsta n-a venit de la Valeira până aici pe o mare răscolită de furtună ca să se întoarcă acasă pentru că-i spun eu. Vrea să te vadă și nimic nu-i va sta în cale.

– Charles... Nu i-ai spus de...

– Bineînțeles că nu... Dar am impresia că știe...

– N-am nevoie de mila lui! N-am nevoie de nimic de la el!

Charles oftă adânc, închizând o clipă ochii... Caswell venise prea curând... Phil nu avusese timp să depășească suferința pricinuită de nenorocirea pe care o trăise.

– Sunt de partea ta, Phil, dar crede-mă, mai devreme sau mai târziu tot va trebui să-l întâlnești.

Phil își ridică bărbia și-l privi în ochi:

– Așa e, Charles, dar nimic și nimeni nu mă va face să-l întâlnesc pe Julian în casa ta...

– Sunt de acord și eu cu asta, se auzi vocea lui Julian din pragul ușii rămase întredeschise. De aceea l-am și urmărit pe doctorul Metcalfe.

Phil întoarse uimită ochii spre el... Era îngrozitor de palid și de schimbat, ca și cum trecuse printr-o boală lungă și grea.

Cum Phil nu reuși să se adune și să scoată niciun cuvânt, Julian înaintă în încăpere și se apropie de ea cu o privire atât de intensă, încât o determină să se retragă instinctiv spre Charles.

– Te rog du-mă la club, spuse ea tremurând.

– Nu pleci nicăieri! M-ai înțeles? Doar dacă nu preferi să folosim taxiul meu și să mergem împreună în altă parte. Trebuie să vă cer să ne lăsați singuri acum, doctore Metcalfe, adăugă el imediat, cu o voce foarte gravă.

– Nu, Charles! Voi merge cu tine! spuse Phil, alergând spre doctorul care se afla deja la ușă.

Julian însă se grăbi să-i taie calea.

– Nimic din ceea ce avem să ne spunem nu-l poate interesa pe doctor Metcalfe, așa că lasă-l să plece.

– Domnul Caswell are dreptate, Phil... Te voi căuta mai târziu, zise Charles și fără să aștepte răspunsul ei, ieși pe ușă.

Cei doi rămaseră tăcuți până când mașina lui Charles se auzi îndepărtându-se.

– Presupun că vrei să începi tu discuția, comentă Julian, aprinzându-și o țigară și așezându-se într-un fotoliu.

– Nu cred că noi doi mai avem ce să ne spunem, replică Phil, sprijinindu-se de ușă.

– Ai putea să începi cu o explicație: de ce ai fugit de mine...

– N-am fugit de tine. Dacă îți aduci aminte, tu ai fost cel care n-ai vrut să mă mai vezi. Poate din cauză că am avut acea discuție pe vas, nu știu, dar nici nu mă interesează ce motive ai avut ca să nu mă mai cauți.

– Cearta de pe vas a fost prea lipsită de importanță, ca să distrugăîn sufletul meu tot ce încolțise acolo, replică el, venind furios spre ea. N-am putut să te mai caut, pentru că am avut o mulțime de probleme cu plantația, dar l-am trimis pe Matt să vadă ce faci. Mi-a spus că ești bine și că ai înțeles de ce n-am venit la tine.

Aha! se gândi Phil, încruntându-se. Deci, Matt a făcut joc dublu.

– Da... Am înțeles că a trebuit să te ocupi de fiica unui director de plantație.. E adevărat, nu?...

– Phil! Matt te-a lăsat să înțelegi asta? Nu cred că ai putut să fii așa de geloasă, adăugă el privind-o în ochi.

– Poate n-am crezut niciodată în tine...

– Asta n-ar fi trebuit s-o spui, după ce am neglijat atâtea luni plantația, două zile pe săptămână, numai pentru a sta cu tine! Circumstanțele ne-au ținut departe unul de celălalt trei săptămâni și în cea de-a patra tu deja ai dispărut, comentă el așezându-se din nou în fotoliu... Am avut oaspeți... N-am putut să-i alung... S-au hotărât să plece în sfârșit exact în ziua în care tu ai fugit din Goanda. În dimineața următoare, am fost acolo și n-am mai găsit în cuibul nostru decât nimicurile pe care ți le-am făcut cândva cadou și un bilet cu câteva fraze fără niciun sens. Grenfell mi-a spus că prima ta escală e la Port Andrew, așa că am venit imediat aici.

– Da? întrebă ea, surprinsă.

– Da, dar nu știam încă nimic nici de doctorul Metcalfe, nici de institutul pe care-l conduce, așa că m-am interesat în port dacă te-ai îmbarcat pe vaporul pentru Lagos și mi s-a spus că probabil așa ai făcut, deoarece aveai bilet.

– Așa că te-ai dus la Lagos, nu? întrebă ea cu indiferență, uitându-se la un tablou aflat pe peretele din spatele lui.

– Da. Și pe urmă am fost la Cape Town... M-am interesat peste tot : în porturi, în aeroporturi, în gări... Cum n-am reușit să-ți dau de urmă, mi-am spus că te-ai îmbarcat sub un nume fals. Așa că l-am sunat pe avocatul tău, i-am spus că ai dispărut și m-am întors la Valeira.

– Toate astea s-au întâmplat însă cu șase luni în urmă.

– Da. Șase luni de iad, pentru mine.

– Șase luni de iad pentru tine?... Atunci, ce au fost aceste luni pentru mine, după ce am rămas singură, pentru că o amantă nu e niciodată respectată ca o soție!

– Da. Din primul moment în care te-am văzut în seara asta, am știut că îmi vei spune acest lucru. Așază-te... Vreau să vorbim în liniște.

Phil se așeză pe un scaun de lângă el și-și puse mâinile în poala rochiei.

– Știi de ce te-am luat de soție, Phil? continuă el, apăsând cuvintele.

– Pentru că ți-ai dat seama că nu te voi asculta să plec de pe insulă până nu voi avea banii mei, așa că ai ținut să-i am cât mai repede, ca să nu-ți mai fiu o piatră de moară atârnată de gât.

– Nu, Phil. De fapt, fără știrea ta, am făcut un angajament în fața avocatului tău să te întrețin până la douăzeci și unu de ani, iar banii tăi să rămână neatinși până în acel moment.

– A, da? Ca și cum până atunci n-aș putea lua nicio hotărâre serioasă, nu?

– Am considerat că așa e mai bine pentru tine... Dar m-am căsătorit cu tine, Phil, pentru că și eu eram îndrăgostit de tine și ideea că te vei căsători cu un alt bărbat mă aducea în pragul

nebuniei. Faptul că eram îndrăgostit de tine mă făcea foarte fericit, dar mă și îngrijora totodată... Știi de ce sunt aici, acum?

– Pentru că fiica directorului ți-a dat papucii, replică ea râzând cu ironie.

– În viața mea n-a fost nimeni în afară de tine, de când te-am cunoscut, Phil... Și am venit să-ți propun să te întorci la Valeira și să dezvăluim faptul că suntem soț și soție. După expirarea contractului meu, ne vom stabili în Kenya.

Phil izbucni într-un râs nervos, care se transformă curând în plâns.

Julian veni lângă ea și-și puse mâinile pe umerii ei:

– Phil, scumpa mea... Iubita mea...

– E amuzant să mă numești iubita ta acum, replică ea, retrăgându-se. E prea târziu. Am reușit să înăbuș dragostea ce ți-am purtat-o! Nu te mai vreau, Julian! N-ai decât să te căsătorești cu fiica acelui director, eu nu mai am nevoie de tine !

După ce spuse acestea, Phil alergă în dormitor și închise ușa în urma ei. Apoi își dădu jos rochia, o puse în dulap și se așeză în pat, trăgându-și plapuma peste cap.

Julian rămase în încăpere aproape zece minute, privind fără nicio expresie pe față ușa după care se ascunsese Phil.

Apoi coborî și-i ceru taximetristului să-l ducă la club.

Aici, nu-i fu deloc greu să-l găsească pe Charles, deoarece acesta era la bar, cu un pahar în față, gânditor.

– Ce bei, doctore? îl întrebă Julian, luând loc pe scaunul de lângă el.

– Whisky cu gheață, răspunse acesta, deloc surprins, de parcă s-ar fi așteptat să-i vadă acolo.

– Încă două whiskyuri cu gheață, spuse Julian, adresându-se barmanului.

– Rămâi în oraș peste noapte? se interesă Charles.

– Voi rămâne încă vreo câteva nopți aici. Am închiriat o cameră. În fiecare duminică se petrece așa?...

– Nu, dar astăzi se sărbătoresc victoriile sportivilor din oraș.

Cei doi băură apoi fără să mai spună nimic...

– Da, observă după un timp Julian, aruncând ochii peste sala înțesată de lume... Văd că sunt aici sportivi de toate tipurile... Ați avut deci victorii multiple... Nu mă mir că e atâta veselie... Ai o țigară?... Eu mi-am uitat pachetul la...

Charles puse pachetul de țigări între cele două pahare, apoi se întoarse spre Jan, care se apropie veselă de ei:

– Permite-mi să ți-l prezint pe domnul Caswell, administratorul plantației din Valeira... Doamna Briggs, adăugă el imediat, uitându-se la Julian.

– Încântat să vă cunosc, doamnă... Beți ceva cu noi?

– Mulțumesc... Beau Grenadilla, dacă au așa ceva aici.

Julian făcu comanda și barmanul încuviință.

– Ce fel de plantație e cea de care vă ocupați, domnule Caswell? întrebă femeia așezându-se pe scaunul oferit de Charles.

– De cacao... Producem însă și ulei de palmier, răspunse Julian, plictisit...

– Poate nu e momentul pentru asemenea discuții, comentă Jan observându-i reacția. Veniți mâine-seară să luați cina cu noi... Vom fi desigur cu toții într-o stare mai... normală.

– Am uitat să-ți spun, domnule Caswell, că doamna Briggs e gazda lui Phil, interveni Charles.

– A, sunteți cumva bărbatul din trecutul lui Phil? întrebă Jan, surprinsă.

– Phil e soția mea, spuse el calm, plasându-i paharul cu Grenadilla, pe care barmanul îl pusese în fața lui.

Și mai surprinsă acum, Jan murmură ceva neînțeles, apoi dădu paharul peste cap și spuse, zâmbind politicos:

– Acum, trebuie să mă întorc la grupul meu, dar vă aștept mâine-seară la cină... Sper că veți veni.

Julian întoarse capul spre barman, îi ceru o sticlă de whisky pentru acasă și nota pentru consumația lui și a lui Charles, apoi puse pe masă o bancnotă de o sută de lire.

– Te rog să mă scuzi, doctore, dar trebuie să-mi aduc bagajul din barcă. La revedere, adăugă el, luând sticla oferită de barman.

– Ai știut de existența lui? întrebă Jan, apropiindu-se din nou de Charles.

– Da, dar se pare că Phil nu-l mai vrea, de vreme ce ne-am trezit cu el aici...

– Cred că o iubește foarte mult, comentă Jan, visătoare...

– Cu un om ca el, nu știi niciodată cum stau lucrurile, răspunse Charles, dar sper că o iubește...

– Am văzut că a luat cu el o sticlă de whisky... Se pare că e distrus... Dragostea e o mare tortură întotdeauna, Charles, iar el mai are parte și de complicații...

Charles însă n-o mai asculta... În fața ochilor îi apăru chipul trist al lui Phil și perna de sub capul ei udată de lacrimi... Încă o noapte plină de suferință pentru ea, se gândi el, oftând...

Capitolul 9

Luni, era una din zilele în care Phil lucra la institut, așa că se trezi devreme, se îmbrăcă și-și bău cafeaua pe balcon, fumând o țigară și uitându-se la șoseaua înțesată de jeepuri.

De câte ori avea în față această imagine, i se făcea dor de diminețile când își lua cafeaua pe terasa din Valeira, având în față marea și bărcile săltând pe valurile unduitoare.

Gândindu-se la toate astea, Phil oftă adânc și ieși, pentru a nu întârzia la serviciu.

Ziua continuă după ritualul obișnuit. Pe la ora patru însă, Charles intră în biroul ei, pentru a bea un ceai împreună.

– Știi că Julian va sta în oraș câteva zile? Aseară, a fost la club.

– Bănuiam.

– Dacă îl mai iubești, e cazul să treci peste mândrie, Phil, și să te împaci cu el.

– Nu cred că mai poate fi ceva între noi.

– Ți-a cerut să pleci cu el?

– Da, dar știu că pentru el plantația înseamnă mult mai mult.

– Dacă veți sta împreună, poate tu vei fi mult mai importantă decât plantația, în viața lui.

– Eu așa am vrut... Să fim împreună zi de zi, dar... Poți să mă duci la Jan, în drum spre casă? întrebă ea, ștergându-și o lacrimă de pe obraz.

– Desigur, răspunse el, știind că atunci când era tensionată nu mai era nicio șansă să se bucure că sunt împreună...

Când intră în apartamentul lui Jan, casa era plină de lume, din hol până pe verandă.

Spre surprinderea ei, Julian era și el prezent, părând un adevărat uriaș printre pigmei, cu statura lui înaltă și cu trupul lui puternic și musculos.

De cum o văzu însă, luă încă un pahar de limonadă și se apropie de ea, măsurând-o din cap până-n picioare.

– Hai să intrăm la tine. Aici e prea multă aglomerație și gălăgie.

Phil însă rămase locului, dar primi paharul cu limonadă oferit de el.

– Când vei pleca, Julian?

– La Valeira? Imediat ce vei fi gata să mă însoțești.

– Dar ți-am spus azi-noapte că...

– Îmi amintesc fiecare silabă pe care mi-ai spus-o de când te-am cunoscut, Phil... Ești foarte încăpățânată. Ai fi putut să vii la Valeira să mă cauți, dar ai preferat să pleci la capătul lumii, decât să vii la mine, să vezi de ce n-am ajuns eu la tine.

– Iar în ceea ce te privește, ar fi fost mult mai simplu să rămâi pe insulă și să ceri divorțul...

– Ar fi fost mai simplu?... Pentru cine?... Pentru Charles Metcalfe?.. Mi-am dat seama că te iubește, Phil... Ceea ce n-am

înțeles însă, e de ce lui i-ai spus că suntem căsătoriți, iar altora nu?

– Pentru că el a fost alături de mine într-o perioadă în care sufeream cumplit.

– Sper că nu e important pentru tine, acest om...

– Nu în modul la care te gândești tu.

– Phil... Nu cred că nu mai simți nimic pentru mine... Nu ești genul... Dar te temi să mai fim împreună? Crezi că te voi face din nou să suferi?

– Ah, ce bine îmi pare să vă văd împreună, spuse Jan, venind lângă ei. Sper că nu vă deranjez...

– Nu, deloc, Jan, replică Phil, încercând să zâmbească.

– Julian, noii tăi prieteni îți simt deja lipsa, continuă Jan, veselă. Se pare că va trebui să te muți în orașul nostru.

Julian izbucni în râs și se îndreptă spre grupul de care se despărțise la venirea lui Phil.

– Mă duc să fac un duș, murmură Phil, uitându-se la Jan cu o privire plină de regret.

– Ah, foarte bine, răspunse aceasta și se întoarse și ea în sufrageria de unde se auzeau glume și râsete vesele.

Phil intră grăbită în camera ei, ca și cum s-ar fi temut ca nu cumva să fie luată cu forța în rândurile petrecăreților.

Pe urmă, după ce făcu dușul, se îmbrăcă în cămașa de noapte și se întinse în pat, cu speranța că, obosită cum era, va adormi ușor.

Într-adevăr, somnul părea să vină mult mai devreme decât de obicei, dar tocmai când să se cufunde în lumea viselor, se auzi o bătaie în ușă.

Crezând că e Jan, murmură somnoroasă:

– Intră...

După o clipă, în ușa dormitorului apăru Julian, ducând o tavă mare cu cina, pe care o puse cu grijă pe noptiera de lângă pat.

– Am furat sandvișuri și cafea, pentru tine, spuse el zâmbind. Cred că doctorul Metcalfe va trebui să se descurce fără tine, începând de mâine. Munca la institutul acela, te istovește.

– Nu vreau nimic, du tava la bucătărie, când pleci.

– Mâine, vom sta tot timpul împreună. Vom lenevi și vom vorbi... Răspoimâine vom pleca de aici împreună. Oamenii aceștia sunt prea deosebiți de noi... N-o să-i mai vedem niciodată... Așa că nu te mai gândi ce vor spune despre faptul că ne vom petrece noaptea în aceeași cameră.

– Nu voi pleca niciunde cu tine, Julian.

– Ah, ești dulceața mea și dacă n-ai fi așa de obosită, ți-aș arăta chiar acum de ce... Poate mâine... Chiar nu vrei măcar puțină cafea?...

– Nu.. Te rog să duci toate astea de aici.

Julian însă se întinse lângă ea și-și puse capul pe umărul ei.

Lui Phil îi trecură imediat prin fața ochilor toate momentele nefericite provocate de el și, cu o forță pe care nu și-o bănuise până atunci, reuși să-i împingă corpul masiv și să-l trântească la podea.

– Ți-am spus că nu te mai vreau! Nu te mai iubesc! Te-am iubit enorm înainte, dar acum nu mai suport să mă atingi.

– Te iubesc, Phil. Te-am iubit din prima clipă în care te-am întâlnit, dar acum te iubesc mult mai profund. Te doresc, Phil, adăugă el, apropiindu-se. Te iubesc și te doresc.

– Eu sunt sfârșită... Du-te și caută-ți altă femeie.

– Bine, spuse el, ridicându-se în picioare. Atunci, o să-ți urmez sfatul.

După câteva clipe, ușa se trânti cu putere în urma lui.

Phil își vârî din nou capul sub plapumă.

– Dumnezeule! Copilă, îmbracă-te... Mergem cu toții la club, se auzi peste câteva minute vocea lui Jan.

– Am avut o zi grea, Jan... Vreau să dorm, murmură Phil, descoperindu-și capul.

– Va veni și Julian cu noi.

– Vreau să dorm, Jan, insistă Phil.

– Eu te sfătuiesc să vii cu noi, fetițo, continuă Jan, apropiindu-se de pat. Sunt câteva femei aici care ar da orice să fie cu Julian în noaptea asta. Azi l-am întrebat pe Julian de cât timp sunteți căsătoriți.. Știi... Mi-a spus aseară că e soțul tău... Un an de căsătorie se poate desface ușor, mai ales când ați stat așa de mult separați...

– Foarte bine. Oricum această căsătorie a fost o greșeală.

– Poate n-ar trebui să mă amestec, dar o noapte de dragoste între soți poate să înăbușe multe neînțelegeri și suferințe...

– Să meargă la plantația lui, pentru care m-a neglijat pe mine!

– Julian nu e orb, fetițo... Își dă seama că încă îl mai iubești... Și el te iubește, de aceea e aici...

– E aici pentru a mă duce din nou cu el la Valeira, unde e stăpân și poate să facă întotdeauna tot ce dorește. Mă vrea prizoniera lui, asta e... Nu, Jan, nimic nu mă va mai îndupleca să fiu din nou la ordinele lui.

– Oh, draga mea, ești prea tânără ca să-ți dai seama ce pierzi. După părerea mea, o femeie trebuie să facă totul pentru a salva o căsnicie. Știi pe cine a pus ochii Julian în seara asta? adăugă femeia, schimbând tactica. Pe Cynthia Catenham. Poate pentru că e exact

opusul tău, cu părul ei negru ca tăciunele și cu pielea arămie. A fost căsătorită de două ori, dar sunt sigură că vrea să se căsătorească și a treia oară. Nu arată rău deloc, poate ai observat și tu... Noapte bună, drăguță...

Phil așteptă să se facă liniște în casă, apoi ieși pe verandă.

Întunericul se lăsase de-a binelea, dar aerul era încă încins. Deasupra copacilor înalți, stelele străluceau ca niște diamante.

– Eu nu mai doresc decât să am pace în suflet, murmură Phil, oftând adânc. Am suferit destul...

***

A doua zi dimineață, la propunerea lui Julian, toți cei care fuseseră seara trecută la petrecerea dată de Jan, dar și Phil, se aflau în drum spre pădurea aflată la o distanță de opt ore de Port Andrew.

Convoiul era format dintr-o duzină de mașini, iar Julian se afla în cea de-a treia sau a patra... Phil nu apucase să vadă exact în care se urcase, deoarece Jan o grăbise să se urce cu ea în cea de-a doua. Ceea ce știa însă sigur, era faptul că o alesese din nou pe Cyntia să-i țină companie.

– După ce va veni bărbatul meu acasă, spuse Jan luând-o pe Phil de braț, voi da o petrecere mare. A stat așa de mult în spital, bietul... A avut malarie...

– Oh, îmi pare rău, Jan...

– Acum, e bine. Dar două luni de zile s-a zbătut între viață și moarte. N-am putut să merg prea des la el, pentru că spitalul în care

a fost internat se află la șaptezeci de mile de Port Andrew... Dă-mi o țigară, Phil, și iartă-mă că am vorbit așa de mult...

Dar după ce trase un fum din țigara oferită de Phil, femeia continuă:

– Când Brad e acasă, nu mergem la club... ne place să stăm doar noi doi, ca doi porumbei, adăugă ea surâzând...

– Să știi că eu pot să mă întorc oricând să locuiesc la institut, Jan... Nu vreau să vă deranjez...

– Nu ne-ai deranja, dar...

– Înțeleg, spuse Phil, zâmbind.

Curând, ajunseră la marginea unui lac aflat la poalele unui munte împădurit și toată lumea se dădu jos din mașină, pentru picnic.

După ce mâncară, băură câte o ceașcă de cafea și Phil se relaxă în sfârșit, deoarece Julian – care n-o scăpase deloc din ochi de când se așezaseră la masă – se întinse pe iarbă, cu ochii închiși...

Cyntia se întinse și ea imediat lângă el...

„Probabil n-o place atât de mult cum lasă să se creadă, dar ține morțiș să mă facă geloasă, ca să mă întorc la el", se gândi Phil... „N-o voi face, desigur, dar trebuie să recunosc că simt un ghimpe în inimă de câte ori femeia aceasta îl atinge sau îi surâde lasciv".

Cum peste câteva minute toți erau întinși pe iarbă și păreau să fi adormit, Phil se ridică încet și porni pe marginea lacului, unde se ascunse după niște tufe și se întinse și ea, cu ochii spre cer, așteptând să adoarmă.

Când se trezi, auzi vocea lui Julian :

– Phil... Phil...

– Ah, cât am dormit? întrebă ea, frecându-și ochii cu dosul

palmelor.

– De ce ai plecat de lângă noi?

– N-am plecat prea departe și sunt liberă să fac ce doresc, nu? spuse ea, după care scoase din buzunarul fustei un pieptene și o oglinjoară.

Julian însă i le luă repede și le aruncă.

– Cred că ai început să fii influențat de Cyntia, comentă ea, zâmbind cu ironie.

– Știi foarte bine că nu m-am atins de femeia aia! răspunse el, iritat.

– De ce nu? Pe ea nu cred că o poți răni.

– Cred că ajunge, Phil, spuse el prinzând-o de păr și trăgându-i capul pe spate.

Apoi o sărută cu atâta furie, încât Phil simți gust sărat de sânge.

Phil își înfipse atunci unghiile în brațele lui până când îl văzu retrăgându-se.

– Ți-am spus că între noi doi nu mai poate să fie nimic din ce a fost, comentă ea ridicându-se.

– Ce s-a întâmplat cu tine, Phil? Ai devenit o fiară. Dacă îți închipui că așa o să fii mai fericită, te înșeli.

– Este atât de greu să accepți că tot ce mai doresc e să fiu din nou liberă? Ai grijă cum te comporți, suntem foarte aproape de apa lacului, despre care se spune că e foarte adânc.

– Chiar nu te-ai teme pentru viața mea? răspunse el, râzând ușor.

– Oh, ai devenit insuportabil. Pleacă și lasă-mă în pace.

– Nu plec... Suntem în sfârșit singuri... Înainte să plecăm de aici, vreau să te fac să recunoști că ești îndrăgostită de mine...

– Da? Și cum crezi că îmi vei smulge această mărturisire?

Înfigându-ți din nou dinții în buzele mele?

Cu o mișcare agilă, Julian o prinse de umeri și o culcă pe iarbă.

– Ești a mea, spuse el cu o voce răgușită, îmbrățișând-o cu pasiune... Ești a mea, Phil!... A mea!...

Când o eliberă, Phil simți că nu mai dorește decât să moară.

– O să plec primul de aici, spuse el, încheindu-și pantalonii. Scutură-ți iarba din păr... Phil... N-o să te mai implor să mă ierți, până n-o voi face eu însumi... Ce am făcut acum, n-am mai făcut niciodată, în toată viața mea. Dar m-ai provocat... Ne iubim, Phil... Cred că ar trebui să plecăm în Anglia și să trăim acolo. S-o luăm de la început.

– Decizia mea e luată. Noi doi nu mai putem să fim împreună.

***

Săptămâna următoare, Jan fu foarte ocupată cu dereticarea casei în vederea sosirii soțului ei, așa că Phil o ajută cu tot ce putea.

Astfel, o ajută să zugrăvească baia preferată de soțul ei și pe care nici ea și nici Phil n-o folosiseră niciodată, să spele dușumelele, să schimbe lenjeria, să curețe la bucătărie și să frece tacâmurile de argint primite ca zestre și pe care le folosea întotdeauna în ocazii speciale.

Cum însă avusese mult de lucru și la serviciu, Phil începu să arate din nou foarte obosită.

– De ce nu te muți din nou în institut, Phil? La Jan nu se mai poate trăi acum, îi spuse Charles când luară ceaiul împreună,

miercuri după-masă. Abia te puseseși pe picioare și acum te-ai sfârșit de tot...

– Nu va mai fi multă vreme așa, la Jan. Doar cât pregătește casa în așteptarea soțului ei, care a lipsit atât de mult de acasă.

– Cred că faci tot ce-ți stă în putință, în ultimul timp, ca să arăți ca o moartă... Te simți mai în siguranță așa, sau ce?...

– Nu spun că mă interesează să arăt bine, e adevărat. Am alte preocupări și interese, adăugă ea zâmbind.

– Când l-ai văzut ultima dată pe Julian?

– Duminică. Îmi imaginez că a plecat.

– Tu de ce n-ai plecat cu el?

– Julian e interesat de plantație, Charles, nu de mine, înțelege.

– Bineînțeles că-l interesează plantația. E munca lui. Asta îi asigură existența... Nu doar el e interesat de munca lui. Dar te iubește, Phil.

– Ai trecut de partea lui, Charles?

– L-am întâlnit azi-noapte, la club. Diseară, vine la mine la cină. În sfârșit, n-a mai spus „nu"...

– Da, ai trecut de partea lui...

– Draga mea... Tu vezi trădarea acolo unde nu există. N-am vorbit despre tine.

Phil nu mai spuse nimic, dar simțea că relația ei cu Charles începea să se răcească.

„E timpul poate să plec cât mai departe de aici", se gândi ea.

***

Brad se întoarse acasă joi noaptea, și din camera ei Phil auzi discuția lor veselă și drăgăstoasă.

„Sunt de atâta vreme împreună și tot se mai iubesc", își spuse ea, impresionată.

A doua zi dimineață, Phil n-o mai întâlni la bucătărie pe Jan, cum se întâmplase de fiecare dată până atunci, și zâmbi înduioșată. Pe Brad însă îl văzu la institut, bând o cafea împreună cu Charles și discutând cu însuflețire. După un timp apăru și Jan, pentru a-l invita la petrecerea pe care o pregătise pentru ziua următoare, în onoarea soțului ei.

– Nu pot să vin mâine. Am un oaspete. Julian...

– Oh, se pare că nu mai poate să stea departe de draga noastră Phil, spuse Jan râzând. Veniți amândoi, atunci.

A doua zi dimineață, Phil o ajută pe Jan la cumpărături, apoi să prepare mâncarea pentru cină.

Pe la ora șase sosiră și musafirii, dar Charles nu veni nici la ora opt, când toată lumea trecu pe terasă, pentru cafea.

Totuși, pe la opt și jumătate, văzu mașina lui oprind în fața scărilor și alergă să-l întâmpine.

– S-a luat deja cina, Charles. Mi-a fost teamă că nu vei mai veni.

– Teamă, de ce? Am venit oricum, dar nu pentru petrecere, ci ca să vorbesc cu tine. Vino în mașina mea.

– Nu-mi place tonul tău, Charles... S-a întâmplat ceva cu Julian ? E bolnav?

– Nu... Adică, nu fizic...

Phil îl privi lung. Expresia feței lui deveni dintr-odată dură, de parcă ar fi spus unui pacient că mai are de trăit doar câteva luni. Totuși, nu-l întrebă nimic și așteptă ca el să continue...

– Nu știu dacă am planificat sau nu, dar s-a întâmplat că l-am întâlnit pe Julian în fiecare seară, săptămâna asta.

– Da?

– Miercuri, am luat cina împreună... Ți-am spus, nu? În seara asta, a venit din nou... La început, am vrut să te invit să iei și tu cina cu noi azi... A intervenit petrecerea lui Jan... Dar m-am gândit așa de mult la tine, încât Julian a observat... Sigur, nu m-am gândit mai mult decât el, dar...

– Dar Charles...

– Julian m-a rugat să-i arăt toate camerele de la institut și când am ajuns pe scările care duceau la camera în care ai stat tu, nu știu ce mi-a venit și i-am spus că ai căzut de pe acele scări până jos...Și că așa ai pierdut copilul...

– Oh, Charles, răspunse ea, disperată. Cum ai putut să faci una ca asta?

– Julian s-a uitat la mine ca un om care și-a ieșit din minți, apoi mi-a spus la revedere și a plecat, eu am venit aici...

– Crezi că s-a dus la club?

– Presupun că da...

– Ah, îmi imaginez ce e în sufletul lui acum, Charles... Dumnezeule! Nu trebuia afle niciodată de tragedia aceea...

– Da, draga mea. Sigur știi ce e în sufletul lui acum...

În clipa următoare, Charles demară și în câteva minute ajunseră la club.

– Nu pot să vin cu tine, Phil... Te superi dacă te aștept aici? Nu știu... Mă simt foarte vinovat față de Julian...

– Nu mă aștepta... Ne vedem mâine, răspunse ea.

– Sper... Sunt sigur că ai luat cea mai bună hotărâre...

Phil alergă înăuntru și deși cele mai multe fețe îi erau cunoscute pentru că le văzuse la Jan, nu se opri să stea de vorbă cu nimeni.

La bar însă, nu-l văzu pe Julian, așa că se duse la recepție și întrebă ce număr are camera rezervată de el.

Cincizeci.

Dar cheia era acolo...

Deci, Julian nu s-a întors aici...

Disperată, trecu din nou pe la bar pentru a se uita mai atent dacă nu era acolo, apoi se duse la recepție și ceru cheia...

Când ajunse în dreptul ușii camerei lui, bătu mai întâi, dar cum nu răspunse nimeni, hotărî să intre.

Primul lucru care-i sări în ochi fu valiza în care își împachetase lucrurile, în seara dinaintea plecării din „cuibul" lor...

Apoi aruncă o privire peste camera mică, mobilată simplu...

Dar unde poate să fie Julian? se întrebă ea, cu ochii în lacrimi.

Peste o clipă, ușa care rămase întredeschisă se lovi de perete și Julian intră înăuntru respirând greu, semn că alergase pe scări.

Apoi își trecu privirea peste încăpere și închise ușa, sprijinindu-se de ea ca și cum și-ar fi pierdut echilibrul.

Phil îl urmări din umbră, cu lacrimile curgându-i în neștire pe obraji.

După ce înaintă în cameră, se duse direct la bărulețul bufetului și scoase de acolo o sticlă de whisky și un pahar.

Nu deschise însă sticla și se așeză pe scaun, cu capul sprijinit de masă.

Nemairezistând să-l vadă atât de îndurerat, Phil veni lângă el și-i puse o mână pe umăr:

– Julian, spuse ea, cu respirația întretăiată.

Julian se întoarse încet spre ea, și oftă atât de adânc, ca și cum ar fi înjunghiat.

Phil îl cuprinse cu brațele după gât și-l strânse cu putere la pieptul ei.

– Phil, murmură el luminându-se la față și strângând-o de mijloc ca într-o menghină. Phil, repetă el cu o voce plină de dorință, lăsându-și capul la pieptul ei.

Phil îi ciufuli părul, amuzată :

– Nu încă, iubitule... E timp destul...